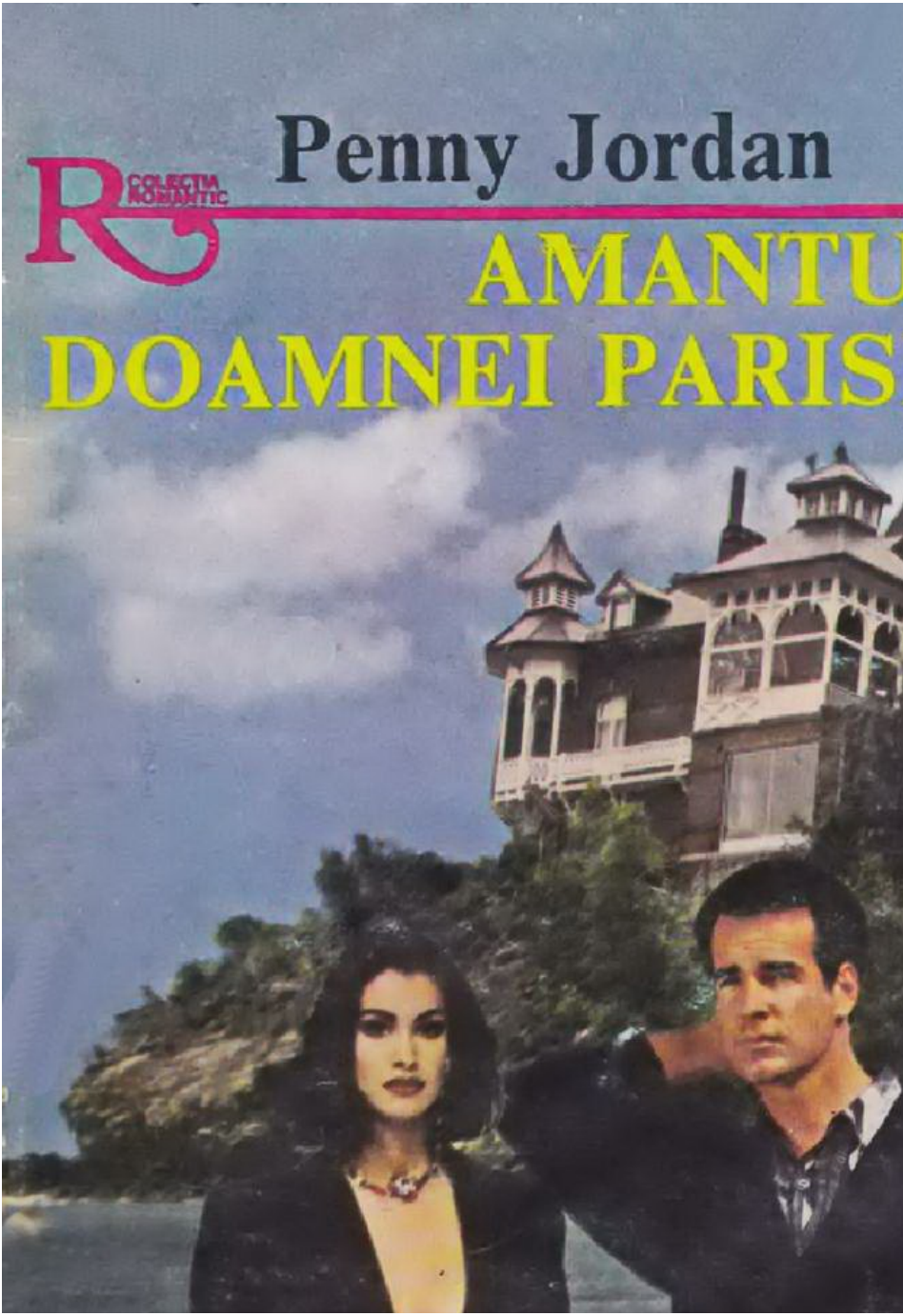
COLECȚIA ROMANTIC
Penny Jordan
AMANTU
DOAMNEI PARIS

PENNY JORDAN

AMANTUL DOAMNEI PARISH

Coperta: ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză sub titlul:

AN EXPERT TEACHER.

1937, Penny Jordan

L'AMANT DE LADY PARISH

Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii ALCRIS – M94

Redactor: AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial: TRAIAN IANCU

Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973 – 9197 – 51 – 5

Colecţia „ROMANTIC”

Traducere din limba franceză de LULI FILIPESCU

Gemma se află la o răspântie a existenţei. E pe cale să-şi piardă slujba, iar acasă, în mijlocul simandicoasei ei familii, nu mai vrea să se întoarcă. Chiar în acest moment dificil, primeşte o propunere din partea unui străin întâlnit de mult într-o vară: să fie asistenta lui în realizarea unui proiect în Caraibe. De ce îi oferă el această şansă să părăsească universul atât de trist şi îngust în care trăieşte? Nu există decât un mijloc de a afla… Şi Gemma se decide să facă pasul decisiv al vieţii ei care o

va rupe de trecut, urmându-l pe acest străin cu o reputaţie atât de proastă în privinţa femeilor.

I

— Sunt aşa de mulţumită că ai venit, scumpa mea! Nici nu-ţi închipui câte am de făcut! Mătuşa lui Sophie habar nu are cum se organizează o recepţie de mare clasă... darămite o căsătorie, astfel că totul a căzut pe capul meu. Slavă Domnului că tu o să mă poţi seconda.

Gemma schiţă un surâs, dar nu răspunse, în mod categoric, nimic nu se schimbase... gândi ea dezamăgită. Primirea binevoitoare pe care i-o rezervase mama ei se datora numai faptului că vedea în ea pe tânăra educată, de familie bună, căreia îi simţea lipsa. Între ele două, relaţiile personale trecuseră aproape pe planul doi, într-atât Susan Parish avea o viziune stereotipă asupra rolului unei femei în general şi al fiicei sale în special.

Or, Gemma nu fusese niciodată copilul

ideal pe care-l visa mama ei. Când era adolescentă şi părăsea elegantul pension pentru a-şi petrece vacanţele la proprietatea familiei, suferea că e limitată la rolul de moştenitoare model care o plictisea de moarte. Şi-ar fi dorit atât de mult ca mama ei să fie bucuroasă că o revede, nu pentru ceea ce reprezenta în ochii celorlalţi, dar pur şi simplu pentru ea însăşi! însă înţelesese puţin câte puţin că Susan nu se va putea niciodată elibera de sub puterea principiilor pe care-şi fondase întreaga ei existenţă şi sfârşise prin a accepta această situaţie.

Totuşi, prăpastia dintre generaţii i se părea câteodată de netrecut şi nu se recunoştea nici măcar o clipă în imaginea mamei ei. Într-o epocă în care femeile erau încurajate să-şi asume nişte răspunderi. Susan Parish făcea o figură anacronică.

Gemma era supărată să-şi vadă mama

mărginită la statutul de soţie supusă şi docilă, preocupată în exclusivitate de probleme mărunte cum ar fi recrutarea personalului casnic sau stabilirea orelor la coafor sau croitoreasă. Dar cum să te superi pe ea? De mic copil, părinţii ei îi băgaseră în cap că singura ambiţie a unei femei e aceea de a face o căsătorie strălucită şi de a deveni o perfectă stăpână a casei, iar ea îşi îndeplinise cu succes această misiune. Căsătorindu-se cu Hugh Parish realizase astfel dorinţa familiei ei şi se devotase trup şi suflet soţului, încercând să-i facă cinste prin eleganţa ei şi petrecerile pline de rafinament care trezeau admiraţia tuturor.

De la început, Hugh Parish o încurajase pe acest drum, încântat să găsească în tânăra şi încântătoarea lui soţie o femeie expertă în arta de a primi şi de a apărea în înalta societate. Şi viziunea lui asupra căsătoriei corespundea unei scheme de mult depăşite, iar Gemma

fusese mult timp indignată să-şi vadă mama acceptând, fără să protesteze în vreun fel, un rol secundar, în timp ce tatăl ei se consacra cu succes afacerilor, fără măcar s-o ţină la curent cu ele. El considera că domeniul femeii e strict limitat la căminul conjugal. Gemma fusese foarte revoltată şi îi trebuise mult timp să înţeleagă că părinţii ei formau o pereche demodată care însă n-ar fi rezistat altfel.

La ieşirea din adolescenţă, încercase de mai multe ori să se răzvrătească, în speranţa deşartă că o va împinge pe Susan spre emancipare, iar hotărârea ei de a refuza pentru ea personal acest statut de Dependenţă devenise şi mai puternică. Nici vorbă să-i semene mamei ei, aşa cum fusese îndrumată şi încurajată de la naştere! În mod confuz, Gemma simţea că relaţia dintre un bărbat şi o femeie poate reprezenta cu totul altceva decât imaginea convenţională pe care o ofereau

părinţii ei.

Bineînţeles că veleităţile ei de independenţă îi nelinişteau în cel mai mare grad pe Hugh şi Susan. Gemma ştia că nu corespunde în niciun fel cu fiica ideală pe care şi-o imaginaseră: nu se interesa în mod deosebit de toalete, nu-şi petrecea zilele luând ceaiul cu prietenele şi flecărind despre verzi şi uscate şi îşi exprimase clar dorinţa de a nu se mărita prea devreme. Dacă se va mărita vreodată…

Iar tatăl ei, care sperase întotdeauna că ea îşi va găsi repede o partidă frumoasă şi se va instala cu soţul ei nu departe de proprietatea familiei, accepta cu greu ideea că „fetiţa lui scumpă”, cum avea obiceiul s-o numească, nu se bucura deloc că e răsfăţată de toată lumea.

Multă vreme Gemma se revoltase din cauza acestei stări de fapt, dar crescând nu

mai simţise decât o infinită tristeţe constatând îngustimea de spirit a părinţilor ei.

Pentru toată lumea familia Parish oferea totuşi imaginea unei reuşite depline. Hugh Parish, unul din oamenii de afaceri cei mai influenţi din regiune, era membru a nenumărate societăţi de caritate şi culturale locale. Splendoarea casei sale şi aspectul luxos al maşinilor atestau această incontestabilă reuşită socială. Deşi averea lor era de dată recentă, familia Parish făcea deja parte dintre notabilităţile micului oraş din Cheshire unde locuiau.

Fiul lor David intrase fără să protesteze, dar şi fără tragere de inimă, în mediul social din care făceau parte părinţii lui. De la terminarea universităţii lucra la societatea de construcţii a tatălui său, ajungând să conducă în prezent una din filiale.

Dacă Gemma se întorsese acasă în acest

iulie torid, o făcuse tocmai pentru căsătoria lui David. Data ceremoniei fusese fixată în mijlocul verii, în timpul vacanţelor şcolare şi tânăra, care profesa la Manchester şi era deci liberă în această perioadă estivală, nu putuse să refuze să vină acasă pentru câteva zile ca s-o ajute pe mama ei. Era de altfel hotărâtă să se supună de bunăvoie exigenţelor materne în aceste împrejurări excepţionale.

Cunoscându-şi mama, nu fu deloc surprinsă să afle că preluase deja toată organizarea. Cu ocazia acestui gen de recepţii, Susan Parish putea să-şi dovedească întreaga competenţă şi se delecta cu punerea la punct a fiecărui detaliu, plângându-se la cine voia s-o asculte de dificultatea sarcinii ei, asta numai pentru a-şi sublinia şi mai bine meritele. În fond, asigurarea succesului unei strălucite reuniuni mondene nu era însăşi justificarea existenţei ei?

De altfel, soţul ei o împinsese precis să ia lucrurile în mână… gândi Gemma. Şi-l imagina foarte bine, cu braţele încrucişate, sprijinit de şemineu, pe cale de a-l anunţa pe David pe un ton care nu admitea replică:

— Mama ta şi cu mine am hotărât să supervizăm desfăşurarea evenimentelor.

— Sper că au vezi vreun inconvenient în asta?

Probabil că David îl aprobase cu convingere în timp ce marna ei roşise, emoţionată de a fi astfel promovată ca mare maestră de ceremonii bucurându-se deja că va putea discuta cu prietenele ei culoarea buchetelor şi numărul domnişoarelor de onoare.

Sophie Cadendhan, logodnica lui David, n-avusese probabil niciun cuvânt de spus şi Gemma se întrebă o clipă care o fi fost reacţia ei. De fapt cele două tinere abia se cunoşteau.

Sophie nu avea decât douăzeci şi unu de ani, în timp ce Gemma era cu patru ani mai mare şi nici nu frecventaseră aceleaşi şcoli. Ca tânără englezoaică de familie bună, Sophie fusese dată la pension şi cheltuielile respective fuseseră plătite de una din mătuşile ei. Deci Sophie, orfană, provenea dintr-un mediu pe care Susan Parish îl califica drept „excelent” în diverse ocazii, îi plăcea să reamintească prietenelor că viitoarea ei noră era înrudită cu prefectul şi că acesta va avea amabilitatea să onoreze ceremonia prin prezenţa sa.

Această legătură convenea deci perfect familiei Parish, iar mătuşa lui Sophie care o creştea de la dispariţia părinţilor ei, se arăta la fel de încântată să-şi vadă protejata căsătorindu-se cu un moştenitor bogat, fiind astfel la adăpost de nevoi. Cu o sănătate şubredă, această femeie care trăia singură pe un încântător domeniu aflat la intrarea în oraş,

nu văzuse niciun inconvenient în faptul că mama lui David se oferise să facă totul, ba chiar dimpotrivă! în consecinţă, totul se anunţă sub cele mai bune auspicii…

De altfel, perfect stăpână pe situaţie în ciuda aerelor pe care şi le dădea, Susan Parish se achitase deja de cea mai mare parte dintre sarcini.

La acest început de iulie, reşedinţa familială se preta de minune unui garden-party, cu cele trei saloane de recepţie ale căror uşi mari se deschideau spre un parc splendid. Cu o săptămână înainte de nuntă, nişte grădinari angajaţi special pentru această ocazie tocmai terminau să aranjeze aleile.

Un cort cu dungi verzi şi albe – Susan Parish insistase asupra acestor culori pe care le considera deosebit, de distinse – era deja ridicat pe imensa peluză din faţa casei, urmând să adăpostească bufetul comandat la cel mai

bun băcan din regiune. Plină de şic, rochia lui Sophie fusese făcută la Londra, la croitorul care desenase rochia de mireasă a lui lady Diana. Mai mult decât orice, acest ultim amănunt o încânta pe doamna Parish. Iar acum tocmai aflase că prefectul acceptase s-o conducă pe mireasă la altar, ceea ce o făcea să fie în al nouălea cer de bucurie. Această căsătorie va fi căsătoria anului! repeta ea cui voia s-o asculte. Se va vorbi mult timp despre ea în împrejurimi…

În realitate însă, Susan Parish nu se aştepta deloc ca fiica ei s-o secondeze, prea fericită să fie unica şefă a întregii operaţiuni. Gemma înţelese în curând asta. De câte ori, copil fiind, nu sperase să împartă cu mama ei activităţile domestice, până când îşi dăduse seama că nu era dorită? De fiecare dată inima ei se strângea la ideea că, pentru mama ei, ea nu era decât o păpuşă frumoasă şi bine

îmbrăcată pe care o puteai arăta cu mândrie prietenilor…

— Gemma! Nu mă asculţi deloc! exclamă deodată doamna Parish. Pari cu gândurile aiurea! Tocmai îţi vorbeam de lista invitaţilor Am nevoie de ajutorul tău pentru planurile meselor. Numele vor fi scrise de mână, pe cartonaşe! E mai şic decât dacă le-am tipări…

Gemma tresări şi se forţă să surâdă.

— Ai un aer atât de obosit, scumpa mea reluă Susan. Tatăl tău şi cu mine nu reuşim deloc să înţelegem de ce te încăpăţânezi să lucrezi în acel loc sinistru. Ce idee să-ţi alegi să predai într-un colegiu cu copii problemă, când ţi-am fi putut găsi o slujbă într-o şcoală particulară din împrejurimi, dacă ai fi vrut! Ai fi putut continua să locuieşti acasă şi ai fi avut ca elevi nişte copii încântători şi bine crescuţi! În fine, se pare că n-am avut vreun cuvânt de spus în problema asta… încheie ea cu un mic

surâs înţepat.

Gemma suspină uşor. Ce-ar fi zis mama ei dacă i-ar fi mărturisit că prefera de o mie de ori independenţa în micul apartament din

Manchester decât o existenţă aurită sub acoperişul familiei?

Dintotdeauna Gemma dorise să devină profesoară. La început pentru a cunoaşte fericirea de a trezi inteligenţa celor mici, bineînţeles. Şi apoi, simţise nevoia să se intereseze de elevii mai puţin favorizaţi, de cei pe care mediul lor familial nu-i stimulase pe plan spiritual.

Fuseseră bineînţeles şi momente dificile. Manchester, o cetate industrială în plină criză, era un oraş cenuşiu şi sărac în comparaţie cu încântătorul orăşel înconjurat de păduri pe care-l părăsea Gemma. De altfel, descoperise foarte repede că, în pofida bunăvoinţei şi devotamentului ei, nu era întotdeauna

răsplătită de elevii ei. Dar, în ciuda discuţiilor şi a dezamăgirilor, se ţinuse tare. Încă de la sosire, colegii ei, deziluzionaţi deja, o puseseră în gardă. Era prea tânără şi prea frumoasă pentru a înfrunta banda de adolescenţi prost crescuţi care-i erau elevi, aşa îi spuseseră. De fapt îi fusese destul de greu să se impună şi mai era încă ţinta unor insulte şi remarci neplăcute, dar se călise şi credea în continuare în idealul ei. Dacă putea ajuta măcar unul singur dintre elevii ei, merita efortul. Şi după trei ani de predare în colegiul de pe Bower Street, rămăsese la fel de convinsă că trebuie să lupte.

Nu mărturisise niciodată cuiva de această nevoie a ei de a se face utilă. La universitate.

Colegii ei de curs căutau mai ales o muncă bine plătită şi nu prea obositoare. Iar cei de la colegiu, în marea lor majoritate, datorită greutăţilor vieţii îşi pierduseră de mult

timp ambiţiile pedagogice, presupunând că le avuseseră vreodată.

— Gemma. Nu mă asculţi!

Tânăra îşi ridică repede capul şi aruncă o privire în jurul ei. Cât de mult contrasta decoraţia preţioasă a acestor încăperi pe care mama ei o numea în mod pompos budoar, cu propria ei locuinţă din Manchester! De la perdelele înflorate, savant drapate, care împodobeau ferestrele, până la mobilele din lemn lăcuit deschis la culoare, totul era demn de ultimul număr al revistei de decoraţiuni interioare. Pe o consolă de acaju trona o vază plină cu trandafiri superbi, înconjurată de nişte fotografii de familie în rame de argint. Ca un ultim rafinament, o lumânare parfumată împrăştia un miros subtil…

Casă, modernă, fusese construită acum douăzeci de ani graţie primului contract gras semnat de domnul Parish. Cu câteva luni mai

înainte, tot interiorul fusese refăcut în vederea căsătoriei lui David. Tapetul fusese înlocuit cu o zugrăveală în tonuri delicate de galben, în timp ce mochetele groase de lână fuseseră schimbate cu altele în armonie cu noile culori ale pereţilor.

Privirea Gemmei rătăci o clipă asupra parcului care se vedea prin ferestrele larg deschise şi scoase un suspin uşor. La Manchester, mai mult decât confortul casei părinteşti, îi lipsea această privelişte… Nu se obişnuise niciodată cu adevărat cu tristeţea peisajului citadin, cu uzinele şi casele cu faţade murdare. La părinţii ei putea respira adânc şi nu se sătura niciodată de spectacolul pe care îl oferea natura. Câteodată, contrastul dintre condiţiile de existenţă ale părinţilor ei şi cele ale elevilor ei aproape că o şoca. Bineînţeles, tatăl ei agonisise această avere printr-o muncă îndârjită care îi trezea admiraţia, dar Gemmei

îi era parcă un pic necaz pe părinţii ei că nu sunt mai conştienţi de necazurile celorlalţi şi de statutul lor de privilegiaţi.

O dată totuşi, cam acum un an, Susan Parish se hotărâse să-i facă o vizită în apartamentul ei de la Manchester şi se întorsese îngrozită. Ca urmare, o bătuse mereu la cap pe Gemma, încercând s-o convingă să-şi schimbe serviciul şi să revină în Cheshire, dar trebuise în cele din urmă să cedeze în faţa evidenţei: nu numai că nu dorea să părăsească Manchester-ul dar părea chiar să aprecieze munca ei din acel colegiu sinistru. Totuşi, i-ar fi fost atât de uşor să găsească un serviciu în apropierea lor! afirmase ea. Cu relaţiile lui, tatăl ei i-ar fi putut deschide toate uşile. De altfel, domnul Parish tocmai semnase contractul de reconstrucţie a unei şcoli locale, pe al cărei director îl cunoştea foarte bine. Nimic mai uşor decât să-i ceară s-o angajeze

pe Gemma... Dar tânăra nu voise să audă de nimic.

— Casa pe care tatăl tău o construieşte pentru David şi Sophie e aproape gata, declară dintr-odată doamna Parish smulgând-o din gândurile ei. O să vezi, e de-a dreptul încântătoare. Un foarte frumos cadou de nuntă, trebuie să recunoaştem! Patru camere şi o sală mare în care se vor juca viitorii lor copii. Ceva îmi spune că Sophie nu va aştepta prea mult să devină mămică, că doar n-o fi atât de nebună ca să vrea şi ea să lucreze. De altfel, i-am dat de înţeles că mă grăbesc să devin bunică...

Gemma se mulţumi s-o aprobe cu un gest vag din cap şi-şi lăsă gândurile să vagabondeze în continuare.

— ...Din nefericire tatăl tău a fost obligat să-l invite, dar speram în sinea mea că va refuza, continuă doamna Parish. Nu face cu

adevărat parte din lumea noastră şi să ştii că, dacă n-ar face afaceri cu tatăl tău, nu l-am băga deloc în seamă. Trebuie să recunoaştem că a ajuns foarte sus, mai ales când ştii de unde a plecat, dar în prezenţa lui nu mă simt în largul meu. Astăzi firma lui e mai importantă chiar decât a noastră. Ce mă fac, unde să-l aşez, fiindcă e necăsătorit? Doar n-o să-l pun la masa de onoare cu prefectul! Ce părere ai, Gemma?

— Iartă-mă mămico, dar nu sunt sigură că am auzit chiar totul. Despre cine vorbeşti?

— Oh! Gemma! exclamă doamna Parish. De Luke O'Rourke, bineînţeles!

Gemmei i se păru dintr-odată că-i fuge pământul de sub picioare şi se agăţă în mod instinctiv de fotoliu ca să nu cadă.

Fără a părea că remarcă emoţia fiicei sale, doamna Parish exclamă:

— Ah! dar e adevărat, tu nu l-ai întâlnit

încă! De Crăciun, când ai venit aici ultima oară, el era în Caraibe sau în nu mai ştiu ce insulă din ţările calde. Se pare că face afaceri şi pe acolo. Dar l-ai auzit precis pe tatăl tău menţionând numele firmei lui: Rourke – Lucrări Publice. El e cel care a pus mâna pe un contract gras pentru construirea noii autostrăzi din regiune. Nu ştiu prea bine cum a făcut tatăl tău cunoştinţă cu el, dar au lucrat mai multe proiecte împreună în ultimele luni, dacă n-ar fi să mă refer decât la un complex turistic în Spania şi noua şcoală din oraş.

Acum Gemma nu mai pierdea niciun cuvânt din discursul mamei ei. Putea oare să fie vorba de acelaşi bărbat? Nu, imposibil… închise ochii pentru o clipă. Trecuseră deja zece ani… Avea abia cincisprezece ani şi nu-l mai revăzuse de atunci. Era probabil o coincidenţă, gândi ea, încercând să-şi alunge din minte imaginile trecutului.

În acest timp, doamna Parish continua să vorbească, bombănind în sinea ei împotriva Gemmei, De ce fiica ei avea întotdeauna acest aer absent când îi vorbea? De ce refuza ea să se mărite şi se încăpăţâna să predea în colegiul ăla mizerabil unde jumătate din elevi abia vorbeau englezeşte? Nu-şi înţelegea fiica şi se temea mereu că-i va stârni mânia tatălui ei prin una din acele remarci neaşteptate şi adesea lipsite de sens în care era maestră. De altfel, mai bine n-o aşeza lângă prefect, ca să nu rişte vreun scandal… Nicio pagubă că Gemma nu va fi aşezată la masa oficială! mai ales că ea refuzase să facă parte din cortegiul oficial, nimeni nu va vedea vreun inconvenient în asta. Şi doamna Parish se gândi uşurată că în felul ăsta va rezolva şi problema delicată a plasării lui Luke O’Rourke, dându-i-o drept vecină pe Gemma.

Susan Parish scoase un suspin de

satisfacţie, gândindu-se că a rezolvat două probleme dintr-o singură lovitură. În acelaşi moment, în marele hol de la intrare, pendula anunţă ora unu.

— Doamne! exclamă ea. Îi promisesem preotului să trec pe la el ca să aranjăm ultimele detalii ale slujbei. Mi-ar plăcea să aud şi părerea lui despre buchete. Vrei să viii cu mine, Gemma, sau preferi să rămâi aici?

În mod clar mama ei nu avea deloc chef să fie însoţită, pricepu tânăra.

— Cred că o să rămân acasă, mă simt puţin obosită, răspunse ea atunci. Numai dacă nu ai tu nevoie de mine, bineînţeles.

— Nu, scumpa mea, nu-ţi face probleme. Conversaţia mea cu preotul te-ar plictisi de moarte. Şi tu eşti în vacanţă! Oh! Am apucat să-ţi zic că tatăl tău a invitat câteva persoane diseară la cină? Să-ţi pui o rochie frumoasă, ştii cât e de mândru când încântătoarea lui

fetiţă e admirată!

Gemma abia reuşi să nu protesteze şi să-i explice mamei ei că nu era nici încântătoare, nici fetiţă. Dar doamnei Parish deja nu îi mai păsa de ea, prea ocupată să-şi refacă machiajul în faţa oglinzii, De altfel, nici nu i-ar fi înţeles reacţia…

După plecarea mamei ei, Gemma urcă scara cu un pas lent. Nu minţise în privinţa oboselii de care se simţea cuprinsă. Ca de fiecare dată când îipi regăsea părinţii, era istovită şi descurajată de neînţelegerea pe care o manifestau faţă de ea, dar mai ales de certitudinea frustrantă că orice tentativă de explicaţie ar fi în zadar, Ca şi cum ar fi trăit pe două planete diferite…

Ajunsă în camera ei, tânăra se aşează pe pat şi-şi lăsă privirea să rătăcească în jur. Încăperea era zugrăvită proaspăt ca şi restul casei; şi aici mama ei urmaşe moda

momentului în materie de culori, ajutată de un decorator plătit cu bani grei. Pereţii şi plafonul erau zugrăvite în diverse tonuri de gri dar mobilele sculptate cu migală, pe care Gemma le primise la împlinirea vârstei de cincisprezece ani, fuseseră păstrate. Feţei nu-i plăcuseră niciodată dar Susan Parish prefera întotdeauna în materie de decoraţiuni interioare şi îmbrăcăminte, ceea ce numea ea „feminitate” adică o abundenţă de detalii pe care Gemma le considera inutile: funde, flori… pe scurt zorzoane.

Când era copil, Gemma se lăsase împopoţonată după gustul mamei ei, dar puţin câte puţin personalitatea ei se afirmase şi începuse să protesteze.

Devenind adultă, îşi găsise o notă personală, preferinţele ei îndreptându-se spre stilul clasic care-i punea în valoare silueta elegantă. Părul ei negru cu reflexe arămii, tăiat

scurt, îi încadra graţios ovalul feţei cu trăsături fine După ce suferise toată adolescenţa ei că era o lungană, acum se simţea bine în propria ei piele şi înţelesese în sfârşit că bărbaţii apreciază la fel de mult brunetele înalte şi subţiri ca şi blondele minione cu pieptul bogat, indiferent ce ar fi zis mama ei despre asta.

Totuşi, la universitate reuşise să-i ţină mai la distanţă pe colegii care se interesau un pic cam prea mult de ea. Nu căuta să se fixeze la cineva, cu atât mai puţin să se mărite, într-atât exemplul vieţii conjugale pe care i-l ofereau părinţii o dezamăgise din acest punct de vedere. Şi la douăzeci şi cinci de ani era tot virgină, pentru simplul motiv că niciodată nu voise să se arunce în braţele primului venit.

Dar de ce îşi trecea în revistă dintr-odată viaţa ei sentimentală şi sexuală? gândi ea apropiindu-se de geam pentru a admira parcul. Rămase mult timp nemişcată, înainte să-şi

spună că răspunsul era simplu. Luke O'Rourke… Acest simplu nume trezise în ea nişte emoţii pe care le credea de mult timp dispărute.

Nu fusese Luke O'Rourke cel care, primul, o făcuse să întrevadă misterele senzualităţii?

Tot el, în cursul interminabilelor discuţii pe care le avuseseră, o făcuse să descopere în ea însăşi acea dorinţă de a-şi pune cunoştinţele în slujba celor defavorizaţi. Datorită remarcilor lui, a comentariilor, îşi găsise puţin câte puţin vocaţia. Ironia sorţii i-l adusese din nou în cale, în momentul când viaţa ei se găsea iarăşi la o răscruce…

Fiindcă urma să-şi piardă slujba. Chiar dacă nu fusese încă oficial anunţată, discuţia pe care o avusese cu directorul chiar înainte de vacanţă nu lăsa loc vreunei îndoieli. Bugetul şcolii fusese micşorat şi trebuiau să aplice un program de reduceri. Salariaţii angajaţi

temporar vor fi primii concediaţi, dar asta nu era suficient. Direcţiunea se vedea constrânsă să mai suprime cel puţin un post dintre angajaţii definitivi. Gemma era singura profesoară nemăritată şi fără copii şi va fi desigur prima pe listă.

La început fusese şocată că nu se ţine seama câtuşi de puţin de competenţa ei profesională. Apoi, puţin câte puţin, acceptase punctul de vedere al conducerii. Într-o epocă în care să-ţi găseşti o slujbă era o adevărată aventură, era normal să cântăreşti întâi situaţia personală a salariaţilor înainte de a le hotărî concedierea. Astfel că acceptase ideea apropiatei ei plecări, însă cu moartea în suflet.

Mai ales că, imediat ce intrase în serviciu, îşi dăduse seama că nimeni nu făcea abstracţie de originea ei socială, în ciuda dorinţei ei de a se face apreciată doar prin meritele ei personale. Încă o dată era clar că, pentru

ceilalţi, ea rămânea mereu o privilegiată.

În mod legal va fi ţinută încă o lună cu preaviz; deci nu era pusă în situaţia de a părăsi imediat colegiul. Dar îi părea nespus de rău că va trebui să abandoneze un post în care pusese atâta suflet, că va rupe brusc legăturile cu elevii după atâtea eforturi… îi fusese atât de greu să se apropie de ei! Şi iată că în momentul în care reuşise în fine să instaureze un climat de încredere, firul se rupea.”. Măcar de şi-ar da succesorul ei osteneala să privească fiecare adolescent ca pe o persoană şi nu ca pe un număr matricol. Cel care o va înlocui va putea să ghicească la Laura Holmes o sensibilitate de floare, ascunsă sub o agresivitate prost controlată? Şi Johnny Bates? Câte luni îi trebuiseră să descopere în acest suflet închis o extraordinară dorinţă de a învăţa? Toţi erau atât de diferiţi unul de celălalt, dar atât de dornici de apropiere… Cât

de mult o să-i lipsească!

Pasiunea ei de a-i învăţa pe ceilalţi era atât de puternică încât nici nu-i trecu vreo clipă prin gând să-şi schimbe meseria. Să împărtăşească celorlalţi ce ştia ea era pentru Gemma o plăcere mereu nouă.

Totuşi, fără Luke O'Rourke poate nu şi-ar fi ales niciodată această cale, gândi ea brusc. Îi datora mult pentru că o ajutase să vadă mai clar în ea însăşi, fără s-o împingă însă să ia vreo hotărâre.

Misteriosul individ pe care îl pomenise mama ei putea fi oare tânărul bărbat pe care-l cunoscuse acum zece ani? se întrebă ea din nou. Imposibil... Nu era nimic comun între omul de afaceri care încheia importante contracte în străinătate şi modestul lucrător angajat pe şantiere.

Gemma părăsi fereastra şi se apropie gânditoare de pat... Cu o mână distrată atinse

ţesătura cuverturii, un caşmir splendid şi se bucură că mama ei se hotărâse în sfârşit să înlocuiască şatenul roz garnisit cu dantele pe care trebuise să-l suporte toată adolescenţa ei

Cât de îndepărtată îi părea astăzi această perioadă! gândi ea. Vara în care mama ei îi făcuse acea cuvertură oribilă era în mod sigur cea în care-l întâlnise pe Luke O'Rourke. Îşi amintea ca şi cum ar fi fost ieri. Şi căzu într-o dulce melancolie în timp ce, încetul cu încetul, imaginile îi reveneau în memorie…

În acel iulie, revenise acasă în vacanţă… Primele contacte cu părinţii ei nu făcuseră decât să-i confirme ceea ce ştia deja: îi venea din ce în ce mai greu să comunice cu ei. Departe de a o felicita pentru excelentul carnet de note pe care-l adusese, domnul şi doamna Parish încercaseră să minimalizeze succesele ei şcolare, ceea ce o revoltase pe Gemma. În ciuda vârstei ei tinere, ea înţelesese că ei

aveau o dublă motivaţie, ceea ce o şocase şi mai mult în primul rând, notele ei erau net superioare celor primite de fratele ei, ceea ce displăcea profund părinţilor. Cum de îndrăznea ea să-l pună în umbră pe David, succesorul deja desemnat al tatălui ei? Nici nu se punea problema să se inverseze rolurile! De altfel, domnul şi doamna Parish nu vedeau cu ochi buni înclinaţia fiicei lor spre studiu. Sigur, era important ca ea să posede un bagaj de cunoştinţe suficient pentru a străluci prin saloane, dar nu era de dorit să trăiască doar cu nasul în cărţi şi să-şi uite obligaţiile mondene. Bărbaţii detestă femeile prea inteligente.

Din toate aceste discursuri, Gemma înţelesese că părinţii o acceptau cu greu aşa cum era şi nu se puteau învăţa cu ideea că aduseseră pe lume o fată care le semăna atât de puţin.

Şi nu din cauză că nu încercaseră s-o

schimbe! În fiecare sezon Susan Parish hotăra s-o ducă în oraşul vecin ca s-o îmbrace şi Gemma o urma resemnată, ştiind dinainte că pentru ea va fi o încercare neplăcută. Totul îi displăcea în comportamentul mamei ei: modul condescendent de a se adresa vânzătoarelor, alegerea magazinelor unde mergea numai „lumea bună”, gustul ei exclusiv pentru materialele înflorate, preferinţa ei pentru culoarea roz şi dantele, dorinţa ei de a nu cumpăra decât mărci cunoscute.

Din când în când, doamna Parish pleca singură într-o expediţie la Londra şi revenea încărcată cu pachete de la Harrods, marele magazin de lux, arbitru al eleganţei feminine. Gemma trebuia să se extazieze în faţa veşmintelor care nu-i plăceau şi să-i mulţumească mamei, ascunzându-şi dezamăgirea. Cel mai enervant era faptul că avea astfel impresia că se lasă şi ea cumpărată.

Sigur, să fii dotată cu nişte părinţi bogaţi era mai degrabă o şansă, dar ea avea impresia neplăcută că în schimbul cadourilor lor, părinţii se aşteptau să fie răsplătiţi. Iar ea nu putea să se hotărască să devină fiica model pe care o visau.

La înfăţişare semăna cu tatăl ei, având părul de culoare închisă şi tenul mat. Ochii ei mari şi cenuşii îi luminau chipul, umbriţi de genele lungi şi dese care făceau rimelul inutil şi îi dădeau un farmec misterios.

Spre marea disperare a mamei ei, nu moştenise nici părul ei blond, nici ochii ei albaştri, nici silueta ei fragilă. Din contră, era foarte înaltă şi suferise mult timp din cauza asta, mama ei atrăgându-i adesea atenţia că femeile minione erau mai feminine.

În acea vară, Da vid, fratele ei, plecase într-o excursie de două săptămâni în Ţara Galilor şi, în ciuda insistenţelor ei, Gemma nu-l

putuse însoţi, mama ei explicându-i pe un ton ce nu admitea replică faptul că ascensiunile pe munte sunt un sport mult prea periculos pentru o fată. Rămăsese singură din generaţia ei în casa enormă, având drept unică tovărăşie poneiul Bess.

În timpul lunilor calde, regiunea Cheshire este încântătoare cu câmpurile ei de grâu copt care se unduiesc în bătaia vântului uşor, colinele care se întind cât vezi cu ochii şi pădurile de stejari maiestuoşi. Adeseori, Gemma se lăsa condusă de Bess pe drumuri lăturalnice. Îi plăcea în mod deosebit să descopere natura în acest ritm liniştit care-i lăsa timp să observe ce se petrece în jurul ei.

Când hotărâse că fiica ei va învăţa să călărească, Susan Parish o înscrisese la început într-un club şic, cu speranţa de a pătrunde în cercul destul de închis al nobilimii locale. Dar când îşi dăduse seama că odraslele

castelanilor din regiune aveau propriii lor cai şi nu erau membri ai clubului, se dezinteresase repede de acest lucru. Când împlinise zece ani, Gemma primise cadou un ponei şi micuţa îndrăgise acest animal liniştit pe care călărea ore întregi în jurul casei.

Totuşi, în acea zi, în loc s-o lase pe Bess să hotărască direcţia, Gemma o mână spre o poieniţă unde anul trecut zărise o familie de castori care se zbenguia pe malul râului. Găsi locul fără greutate şi, după ce o legă pe Bess de un arbore, se sprijini de un trunchi. Se simţea răcorită în preajma râului. Pământul, acoperit de un covor verde de iarbă a cărei mireasmă amestecată cu acea de fân, mirosea frumos. Simţea în nări şi mireasma răşinii. Gemma se lăsă cuprinsă de plăcerea de a fi singură în acest loc fermecat.

Apoi scoase din geantă două sandvişuri, o sticlă cu limonada şi o carte groasă. S-ar fi

putut instala foarte comod să citească la ea acasă pe unul din şezlongurile de pe peluză, dar prefera de o mie de ori lipsa de confort din pădure şi preţioasa ei singurătate. De altfel, dacă mama ei ar fi surprins-o astfel îmbrăcată, cu un şort prea mare şi un tricou vechi.

I-ar fi tras o săpuneală. Cel puţin în sânul naturii nu avea de ce se teme de limba ei ascuţită.

De fapt, doamna Parish nu putea suferi s-o vadă pe Gemma în pantaloni sau în bermude. Indiferentă la protestele fiicei sale, ea continua s-o îmbrace la cincisprezece ani la fel cum făcuse la opt. Dar Gemma ura rochiile lungi şi fustele dantelate pe care mama ei se încăpăţâna să le cumpere. Nu era încă în rândul femeilor, deşi avea pieptul dezvoltat, dar nu mai făcea parte nici din lumea copiilor. De ce nu înţelegea mama ei acest lucru?

Înainte să se întindă pe burtă, îşi puse

jacheta drept cuvertură. În trimestrul următor îl vor studia la şcoală pe D. H. Lawrence şi Gemma era bucuroasă să abordeze acest nou autor, al cărui roman cel mai cunoscut „Amantul doamnei Chatterley”, îi suscita din plin curiozitatea. Literatura era una din materiile ei preferate şi îşi consacra ore întregi lecturii, spre marele necaz al părinţilor ei.

Era total absorbită de primul capitol când avu brusc dezagreabila impresie că nu se mai află singură. Înainte chiar să-şi ridice ochii, avu confirmarea acestui presentiment. O picătură de apă îi căzu pe braţ şi ea îşi ridică repede capul.

Prima reacţie fu un reflex de panică la vederea impozantei siluete masculine care se oprise în faţa ei. Bărbatul, un tânăr, tocmai ieşise din apă dacă te luai după picăturile de apă care şiroiau pe pielea lui bronzată. Purta nişte blugi uzi şi era în picioarele goale. Foarte

înalt şi voinic, degaja o asemenea impresie de virilitate încât simţi că o trec fiorii. Îşi aminti deodată ce-i spuseseră de atâtea ori părinţii ei despre tinerele fete prea aventuroase. Şi dacă necunoscutul avea intenţii rele?

Probabil că-i citi spaima din privire, căci el se dădu cu un pas înapoi.

— Nu te speria, nu-ţi vreau răul, declară el cu un puternic accent irlandez.

Apoi se aplecă spre ea ca să vadă titlul cărţii.

— Ah… D. H. Lawrance! Un autor pasionant, chiar dacă uneori lipsit de forţă. Dar „Amantul doamnei Chatterley” este într-adevăr interesant…

— Îţi… place să citeşti? întrebă Gemma intimidată.

— Când am timp, da.

Şi astfel începu totul.

II

Gemma îşi amintea de acea după-amiază însorită în care făcuse cunoştinţă cu Luke, ca despre un moment magic, aproape ireal.

Când. Cedând unui impuls, îi oferise un sandviş, el acceptase imediat, fără a renunţa însă la aerul său grav. Apoi începuseră să vorbească. Gem rea aflase atunci că tânărul lucra ca muncitor pe un şantier din apropiere. Îi povesti că şi lui îi plăcea natura şi că profita întotdeauna de pauza de prânz ca să se plimbe. Originar din Irlanda, nu avea familie, în faţa privirii mirate şi compătimitoare pe care i-o adresă Gemma, îi explică faptul că, fiind orfan de mic, crescuse ia un cămin. Şi adăugă – cu o patimă care o impresionă pe adolescentă – că nu avea intenţia să rămână toată viaţa lucrător. Părea atât de matur, atât de hotărât, încât Gemma fu surprinsă să afle că abia împlinise

douăzeci de ani.

După ce vorbi mult timp despre el, o întrebă la rândul lui pe Gemma şi ea nu-i ascunse nimic despre familia ei, deşi se temea că între ei se va săpa o prăpastie. Dar prinzând curaj datorită interesului pe care el i-l arăta, ajunse chiar să-i povestească despre conflictele pe care le avea cu părinţii, luând ca exemplu lectura, îi mărturisi că şi el e pasionat de cărţi, deşi e atât de obosit din cauza lucrului. Dorinţa lui cea mai scumpă era ca, într-o zi, să poată studia pentru a-şi completa lacunele şi poate să-şi creeze propria firmă. Dar, din lipsă de mijloace, la şaisprezece ani fusese obligat să părăsească şcoala şi cu tot cursul seral pe care-l urma, nu se simţea pregătit pentru marea aventură.

— Cursul meu reîncepe în septembrie, adăugă el. Sper că n-o să uit totul până atunci.

— Dacă vrei, te pot ajuta…

Cuvintele îi ţâşniră de pe buze înainte să se gândească. Încurcată, îl privi pe furiş. O să râdă de, ea sau o să fie furios? Bărbaţilor nu le plăcea să se simtă inferiori femeilor... Numai să fi înţeles el că, departe de a vrea să-l strivească cu superioritatea ei, ea dorea numai să se facă folositoare!

— Poate... spuse el în cele din urmă. Sigur că ştii mult mai multe lucruri decât mine...

Păru să reflecteze. O clipă.

— Dacă vreau să devin cineva, va trebui să învăţ nişte reguli care nu sunt înscrise în nicio carte şi numai cineva care a primit educaţia ta mă poate ajuta.

— De exemplu cum se ţin cuţitul şi furculiţa? întrebă Gemma ca să se asigure că a înţeles bine.

— Da, dar nu numai asta. Tatăl tău are o firmă de lucrări publice, nu-i aşa? Nu ştiu nimic despre teoria construcţiilor şi totuşi e

singurul domeniu în care posed o experienţă profesională. Dar un lucrător nu trebuie să stea ţintuit în acelaşi loc şi pot să învăţ mai multe meserii. Dacă aş avea nişte cărţi bune şi cineva mi-ar explica nişte probleme de bază, aş putea învăţa singur.

— O să-ţi împrumut acele cărţi, dacă asta doreşti.

Trebuia să-l ajute pe acest necunoscut. De ce? N-ar fi putut s-o spună. Dar niciodată, nimeni nu-i mai inspirase atâta încredere. Oare din cauza curajului şi hotărârii de care dădea dovadă? Sau din cauza privirii cinstite a ochilor lui limpezi? Oricum, ea dorea să-i fie de folos.

Biblioteca tatălui ei era plină de lucrări ştiinţifice şi tehnice. Chiar în aceeaşi seară, Gemma nu ezită să ia câteva, fără ştirea domnului Parish. Şi a doua zi, când se întâlni cu Luke în poieniţă la ora stabilită, îi aduse un volum gros despre rezistenţa materialelor. Şi

surâsul larg cu care o gratifică valora cât cea mai călduroasă dintre mulţumiri.

Zi după zi, întâlnirile se succedară, favorizate de timpul frumos şi în curând Gemma avu impresia că îi cunoaşte dintotdeauna pe Luke. Ea îi povestea cele mai mici detalii ale existenţei ei, fericită de a se putea încrede în cineva fără să se teamă de dojenile de acasă. Curioasă în tot ceea ce-l privea, ea află că locuieşte într-o rulotă cu încă alţi patru lucrători. Cei cinci bărbaţi nu dispuneau decât de un duş şi Luke venea adesea să se spele în râu ca să se răcorească după lucru.

Bineînţeles că ea nu suflă niciun cuvânt părinţilor despre existenţa lui Luke. Ei, care n-o lăsau când era mică să se joace cu copiii vecinilor calificaţi drept „prea simpli”, ar fi avut un atac auzind că fiica lor se întâlneşte zilnic cu un obscur lucrător irlandez. De altfel,

Gemma savura faptul de a ţine secretă această relaţie. Astfel, prietenia ei cu Luke i se părea cu atât mai preţioasă.

Pentru a-l învăţa arta bunelor maniere la masă, Gemma şterpelise un coş de picnic prevăzut cu toate cele necesare şi se distrau ca nişte copii mimând o cină mondenă, Gemma explicându-i lui Luke folosirea diferitelor cuţite, furculiţe etc…

De altfel, ea îi împrumuta romanele ei preferate şi amândoi îşi schimbau apoi impresiile în cursul unor discuţii pasionante. Eto lua peste picior pentru vorbirea ei rafinată, în timp ce ea îi imita râzând accentul irlandez.

Niciodată Gemma nu se mai simţise atât de bine în propria ei piele, la propriu şi la figurat.

Picioarele ei lungi prinseseră o nuanţă arămie şi, lângă Luke, nu îi păsa nici de faptul că era prea înaltă, nici de felul cum arăta. Şi

asta fiindcă era sigură că nici pentru Luke nu avea nicio importanţă. Profunzimea relaţiei lor depăşea de departe aspectul fizic. Mai ales că, în ciuda celor cincisprezece ani ai ei, Gemma nu simţise trezindu-i-se senzualitatea. Pe acest plan era încă un copil.

Această stare de indiferenţă faţă de sexul opus nu dură totuşi. Dar nu Luke provocă această schimbare ci Tom Hardman, un prieten al lui David invitat să petreacă o săptămână la familia Parish. Avea optsprezece ani, la fel ca David, şi era un adolescent blond cu ochii albaştri care o cuceri imediat pe Gemma. Hotărî pe loc că e cel mai frumos bărbat din lume şi se îndrăgosti nebuneşte de el.

În mod ciudat, deşi până acum nu-i ascunsese nimic din gândurile ei cele mai intime, Gemma nu-i suflă un cuvânt lui Luke despre brusca ei pasiune. De fapt i-ar fi fost greu să exprime în cuvinte senzaţiile stranii

provocate în trupul ei, doar de simplul fapt că se uită la Tom, ceea ce o tulbura până peste poate.

De ziua lui, David primise cadou nujiumai permisul de conducere ci şi o maşină nouă. Într-o zi, curând după sosirea lui Tom, Gemma, cu inima frântă, îi văzu pe cei doi băieţi plecând în excursie. Ce mult i-ar fi plăcut şi ei să se urce în maşină! Dar nu fusese invitată.

Pentru David, care avea trei ani mai mult ea ea, rămăsese micuţa lui surioară şi prăpastia dintre ei părea de netrecut, mai ales că domnul şi doamna Parish avuseseră grijă întotdeauna să nu-şi trateze copiii în acelaşi fel.

Pentru prima oară de la întâlnirea ei cu Luke, Gemma simţi că o cuprinde o profundă tristeţe când văzu maşina dispărând. În acea după-amiază nici nu se duse în poieniţă ca de obicei, nerăbdătoare să-i vadă întorcându-se pe

băieţi pentru cină.

Dar ei nu reveniră decât foarte târziu, după ce dăduseră un telefon ca să nu fie aşteptaţi cu masa. Din camera ei, Gemma recunoscu imediat scrâşnetul roţilor de la maşina lui David şi se aşeză discret la fereastră. Cei doi prieteni intrară în casă râzând. Sub clarul de lună, părul blond al lui Tom părea aproape alb.

Şi deodată adolescenta simţi că o trece un fior. Ce ar simţi dacă ar săruta-o Tom?

În dormitorul ei de la pension, îşi auzise de mai multe ori colegele vorbind pe faţă despre băieţi, dar nu se amestecase în conversaţia lor. Nu avusese niciodată vreun flirt şi era îngrozitor de neştiutoare în această privinţă. Seducător cum era, sigur că Tom sărutase numeroase fete. Şi dacă încerca s-o sărute şi pe ea? Precis că ar avea aerul unei tâmpite! Şi el ar înţelege imediat că ea era

novice în materie şi asta ar face-o să moară de ruşine…

A doua zi de dimineaţă se sculă tocmai la timp ca să zărească maşina lui David dispărând la orizont. Iar plecaseră… În cursul micului dejun îşi ascunse cu greu dezamăgirea. Din fericire, aşa cum îi era obiceiul, mama ei întreţinea singură întreaga conversaţie.

— Ce tânăr încântător e Tom! exclamă ea. Şi bine crescut totodată i închipuie-ţi că mama lui avut amabilitatea să-l invite pe David să-şi petreacă la ei ultimele două săptămâni de vacanţă. Au în Scoţia un mic castel. Pleacă peste trei zile.

Făcu o pauză şi schiţă un surâs visător, în mod vizibil încântată de relaţiile fiului ei. Apoi privirea ei se fixă asupra Gemmei.

— De ce te încăpăţânezi să porţi bermudele astea îngrozitoare? Ce-o să zică Tom? Doamne! De ce am un băieţoi în locul

unei fete? spuse ea necăjită.

O întrebare la care Gemma nu ştia ce să-i răspundă…

În timpul zilei dezamăgirea ei nu făcu decât să crească. Când îi regăsi pe Luke la malul apei, ei îi ghici imediat proasta dispoziţie, fără să fi fost măcar nevoie să scoată vreun cuvânt.

— Ce se întâmplă, Gemma? Ceva acasă?

— Nu, nu. Nimic.

Luke nu păru prea convins, dar nu insistă cu alte întrebări. De la sosirea lui Tom, discuţiile lor îşi pierduseră din spontaneitate şi farmec. Mintea Gemmei era aiurea şi, în ciuda eforturilor ei, nu mai reuşea să fie atât de interesată de ceea ce-i spunea Luke. Tom o să plece şi acest singur gând era de ajuns ca să-i rupă inima.

Veni în sfârşit ziua fatidică din ajunul plecării băieţilor. Dimineaţa, Gemma sosi la

masă cu ochii înroşiţi de plâns. Rămase trăsnită când Tom îi spuse:

— Bună, Gemma! Pentru ultima noastră seară, David şi cu mine ne-am hotărât să mergem undeva să dansăm. Vii cu noi?

Pierdută de fericire, Gemmei îi veni destul de greu să-şi ascundă emoţia. Neputând să vorbească, se mulţumi să dea din cap şi se înroşi de plăcere.

Toată dimineaţa păru că pluteşte în nori. În cursul prânzului, mama ei o aduse cu brutalitate la realitate, întrebând-o ce va îmbrăca pentru această ocazie.

— Vezi dacă nu vrei să mergi cu mine la cumpărături? Sunt sigură că n-ai nimic de îmbrăcat! în afară de rochia pe care ai pus-o de Crăciun, bineînţeles.

Rochia aia roz cu volănaşe care o făcea să semene cu Frumoasa din pădurea adormită? gândi Gemma dezgustată. O să pară

caraghioasă, astfel îmbrăcată… Dar ce altceva să pună?

Cu cât treceau orele, cu atât era mai nervoasă. Rochia nu reprezenta decât un fleac pe lângă grijile care o rodeau, Era foarte posibil ca Tom să încerce s-o sărute la sfârşitul dansului şi perspectiva o tulbura nespus. Cum trebuia ea să reacţioneze într-o astfel de situaţie? N-avea nici cea mai mică idee cum ar fi trebuit să se poarte într-un asemenea caz!

Şi atunci, în cursul după-amiezii, se hotărî să-l întâlnească pe Luke. Prezenţa lui o va ajuta desigur să-şi schimbe ideile…

Când ajunse în luminiş, el tocmai ieşea din râu şi apa şiroia de pe pieptul şi braţele musculoase. Blugii uzi i se mulau pe coapse şi Gemma fu izbită de impresia de forţă care se degaja din acest corp atletic. Pe lângă Luke, Tom şi David păreau aproape slăbănogi, gândi ea timp de o clipă.

Dar climatul de încredere care domnea de obicei între Luke şi ea părea că dispăruse. Fără să ştie de ce, adolescenta se simţea încordată, nervoasă şi îi venea nespus de greu să pară interesată de ceea ce-i spunea Luke, fapt de care acesta nu întârzie să-şi dea seama.

Cu un aer îngrijorat se apropie de ea şi, luând-o de bărbie, o obligă să-l privească.

— Ce se întâmplă, Gemma? Eşti din ce în ce mai ciudată în ultimul timp.

Simţind că se înroşeşte, ea îşi plecă privirea.

— Am spus ceva care te-a rănit? reluă el.

— Nu, eu… Tu n-ai nicio legătură cu asta.

Neştiind cum să abordeze subiectul care o obseda, o străfulgera o idee. Luke i-ar putea fi de folos! Avea destulă încredere în el ca să-i ceară ajutorul.

Cu un gest timid, îşi puse mâna pe braţul lui.

— Oh! Luke, dacă vrei, ai putea să-mi faci un serviciu. O să ţi se pară foarte curios dar uite…

Se întoarse, ezitând să continue.

— Ce pot să fac pentru tine, Gemma?

Fata inspiră profund şi, făcându-şi curaj, îi dădu drumul pe nerăsuflate.

— Mi-ar plăcea să mă înveţi să sărut.

Îl simţi că se crispează şi regretă imediat că formulase o asemenea grozăvie. În mod clar el o considera încă un copil şi nu avea niciun chef să-i dea astfel de lecţii! De altfel, cum putuse să-şi imagineze măcar pentru o clipă că Tom ar fi dorit s-o sărute? Ea nu era nici frumoasă, nici seducătoare ca fiicele prietenelor mamei ei, iar Tom şi Luke n-aveau niciun motiv să se intereseze vreun pic de ea! Mama ei nu-i repetase de atâtea ori că niciun bărbat nu dă atenţie unui băieţoi?

Dintr-odată, lacrimi de ciudă îi umplură

ochii, dar când ridică mâna să şi le şteargă, Luke i-o cuprinse în mâna lui.

— Nu plânge, Gemma. Nu voiam să te supăr, şopti el cu o voce dulce. De unde ţi-a venit ideea asta ciudată?

Vorbise pe un ton calm, dar Gemma crezu că discerne în vocea lui o tensiune abia stăpânită.

— Ai tot timpul să înveţi astfel de lucruri, reluă el mângâindu-i obrazul.

— Nu, Tom pleacă mâine.

Luke îşi retrase mâna şi Gemma îşi dădu dintr-odată seama cât era de plăcută senzaţia pe care i-o provoca această palmă lipită de obrazul ei. Era atât de puţin obişnuită cu manifestările de afecţiune! Nici tatăl nici mama ei nu se arătaseră vreodată darnici în mângâieri. Acum ar fi avut chef ca Luke s-o ia în braţe ca s-o încurajeze, ca să şteargă stinghereala care se strecurase cu viclenie

între ei.

— Tom? Cina e Tom? întrebă el.

— Un prieten de-al fratelui meu, care e în vizită la noi. Diseară mergem toţi trei la dans.

Ridică ochii şi surprinse pe chipul lui Luke o expresie distantă pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

— Şi pe Tom ăsta ai intenţia să-l săruţi…

Mi se pare deci că el ar trebui să te iniţieze în arta sărutului, îi lansă el pe un ton tăios, în timp ce ochii lui albaştri străluceau în mod ciudat.

Şi atunci Gemma înţelese că el o să plece, îl supărase… Dar de ce i-o fi cerut ea un serviciu pe care, era evident, n-avea niciun chef să i-l facă?

— Luke, nu pleca! îl imploră ea. Lasă-mă să-ţi explic! Dacă Tom mă sărută diseară, n-o să ştiu ce să fac şi o să râdă de mine! Dar dacă exersez cu tine… Se întrerupse şi reluă cu un

aer încurcat: Ştiu că nu sunt frumoasă, că tu preferi desigur fetele mai mari... Dar aş vrea să-mi arăţi o dată, doar o singură dată!

Fără să-şi poată explica în vreun fel, Gemma era sigură că Luke era expert în arta sărutului. El nu făcuse nicio aluzie la viaţa lui amoroasă, dar simţea în mod intuitiv că avea o mare putere asupra femeilor.

— Nu, nu eşti frumoasă, şopti el cu o voce brusc răguşită.

Îl privi, rănită până în adâncul sufletului. O ciudată expresie de vulnerabilitate se reflecta în privirea lui şi Gemma fu dintr-odată încercată de dorinţa irezistibilă de a se cuibări în braţele lui pentru a se simţi din nou aproape de el, pentru a acoperi această distanţă insuportabilă dintre ei.

Pe neaşteptate, el îşi întinse mâinile spre ea şi o luă de umeri. O mai ţinuse aşa de mai multe ori, dar de data asta Gemma înţelese că

acest simplu gest avea o altă semnificaţie.

— Foarte bine, fetiţa mea, fiindcă ţii aşa de mult...

Şi atunci, Gemmei i se păru că timpul a stat în loc. Marea clipă sosise, aceea în care va fi în fine iniţiată în misterele sărutului. Primul ei sărut...

În jurul lor razele soarelui se filtrau printre ramurile copacilor, desenând pete de lumină pe pământ şi o ciudată impresie de irealitate o cuprinse în timp ce Luke îşi înclina capul spre ea. Prin ţesătura subţire a tricoului ea simţi apăsarea degetelor lui, o apăsare fermă şi totodată blândă care parcă o scoase din minţi.

Cu răsuflarea tăiată, îl imploră din priviri. Dar în această clipă, Luke nu mai semăna deloc cu prietenul pe care îl cunoştea: ochii lui aveau o asemenea strălucire încât nu-şi putu stăpâni o mişcare de spaimă. Vru să-i pronunţe

numele, să-l roage să o lase. Dar, într-o tresărire de orgoliu, se abţinu. Nu insistase ea să fie sărutată? Imposibil să se mai retragă acum…

Inima lui bătea atât de puternic încât fu sigură că Luke nici n-ar auzi-o. Atunci făcu un efort ca să se stăpânească. Cum ar reacţiona în braţele lui Tom dacă un sărut al lui Luke o arunca într-o asemenea stare?

La gândul ăsta începu să tremure şi închise ochii.

— Priveşte-mă, Gemma, îi ordonă Luke cu o voce dură. Nu Tom e acela care se pregăteşte să te sărute, ci eu.

Şocată de tonul pe care îl folosise, ea îi dădu ascultare.

— Să începem lecţia, pentru că este o lecţie, reluă el. Regula numărul unu: un bărbat detestă ideea ca femeia pe care o ţine în braţe să se gândească la un altul.

— Credeam că trebuie să închid ochii protestă Gemma. Aşa se face întotdeauna în filme, nu-i aşa?

— Poate, dar mie îmi place să văd reacţia femeii pe care o sărut înţelegi?

De data asta vocea lui Luke era plină de blândeţe şi Gemma se simţi imediat uşurată. Niciodată nu-i mai vorbise astfel, cu un asemenea accent de rugăminte în voce…

Şi din cauza asta nici nu încercă să se degajeze când apăsarea de pe umerii ei se făcu mai puternică. Apoi Luke îi cuprinse talia cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi mângâia gâtul. Tremurând de frică, ea simţi că o sărută pe frunte, pe tâmple, pe gât, făcând ca Puţin câte puţin, s-o treacă fiori de plăcere.

Dar contrar oricărei aşteptări, el se îndepărtă dintr-odată şi rămase nemişcat, privind-o. După un lung moment privirea ei se îndreptă spre gura lui Luke. Apoi. Încetişor, îşi

ridică mâna şi îi atinse buzele ca pentru a se asigura de realitatea a ceea ce li se întâmpla.

Dar nu prevăzuse reacţia lui Luke. Înainte ca ea să fi putut să-şi retragă mâna, el începu să-i sărute vârful degetelor, întâi încet, apoi din ce în ce mai pătimaş. Se abandonă tulburată senzaţiilor ciudate pe care aceste sărutări le trezeau în ea. Când începu s-o muşte uşor şi îi simţi limba, o trecu un fior. Niciodată nu mai simţise aşa ceva, ciudat dar minunat în acelaşi timp. I se păru că trupul îi ia foc, că o delicioasă undă de căldură o străbate din cap până în picioare, iar violenţa acestor emoţii atât de noi o sperie într-atât încât începu să tremure.

Luke îşi dădu seama de starea ei şi o luă în braţe.

— Linişteşte-te, nu e nimic, şopti el cu o infinită blândeţe.

Mult timp o ţinu la pieptul lui, legănând-o

ca pe un copil. Gemma închisese ochii… era aşa de bine lipită de el…

— Preferi să-mi opresc aici demonstraţia? întrebă el brusc.

Gemma dădu din cap. Această iniţiere o făcea să se simtă atât de confuză, încât realiza că n-ar fi capabilă să o înfrunte cu altcineva în afară de Luke. Doar el o cunoştea, o înţelegea suficient de bine ca să-i dea lecţia asta atât de deosebită…

— Nu, continuă te rog, răspunse ea repede.

Cum el nu se mişca, ea fu cuprinsă de o spaimă neaşteptată. Dacă refuza să continue? Dacă ideea de a o săruta îl înspăimânta?

— Ştiu că nu ai chef Luke, şopti ea, dar dacă tu nu-mi arăţi, cine o s-o facă? Cum o să învăţ?

— Ca toată lumea, aruncându-te în apă! Chiar dacă prima oară vei fi dezamăgită…

— Dar n-am pe nimeni cu care să încerc! Niciun băiat nu se uită la mine!

Nereuşind să-şi reţină lacrimile, scuturată de suspine îşi ascunse faţa în umărul lui. Mult timp rămase nemişcată, dar puţin câte puţin teama ei se risipi, gonită de mirosul ameţitor al pielii lui Luke, de ritmul regulat al inimii lui.

Când deschise în fine ochii, chipul lui se afla atât de aproape încât buzele lor aproape că se atingeau. Timpul păru că se opreşte în loc, în timp ce rămaseră aşa nemişcaţi, ochi în ochi. Apoi, ca într-un film dat cu încetinitorul, Gemma îl văzu pe Luke aplecându-se spre ea.

Când îşi lipi buzele de ale ei, simţi că o cuprinde panica şi fu gata să strige că totul e o greşeală. Dar era prea târziu. Deja gura lui o apăsa pe a ei, cu o asemenea blândeţe şi cu o asemenea fermitate totodată, încât simţi că leşină. Începea tocmai să se destindă şi să se abandoneze când se crispă brusc. Limba lui

Luke încerca să treacă de bariera buzelor ei.

Îngrozită încercă să se degajeze, dar el o reţinu:

— Deschide gura, Gemma, şopti el.

O fixa cu o asemenea intensitate încât îşi uită frica şi jena. Şi ca hipnotizată, răspunse chemării lui.

Purtată de un vârtej de senzaţii de necontrolat, Gemma se abandonă complet pasiunii acestor sărutări. Niciodată, nici în visurile ei cele mai nebuneşti, nu-şi închipuise că o asemenea îmbrăţişare poate să declanşeze o emoţie atât de intensă. I se părea că un foc puternic se aprinsese în ea, un foc pe care doar Luke îl putea stinge.

Uitase şi faptul că ea îi ceruse s-o sărute, uitase că totul nu era decât o repetiţie destinată s-o pregătească pentru avansurile lui Tom. Nimic nu mai exista în afara buzelor lui Luke lipite de ale ei, această senzaţie minunată

de a fi transportată într-o altă lume, o lume de plăceri pe care tocmai o descoperea. Nu mai avea decât o singură dorinţă: ca Luke s-o sărute mereu.

Dar când lăsă să-i scape un suspin slab, el se îndepărtă imediat.

— Luke! exclamă ea pe un ton rugător.

O privi dintr-odată atât de dur încât fu şocată.

— Cred că pentru prima lecţie e suficient, spuse el în fine. Prefer să te previn că dacă aşa reacţionezi de fiecare dată când te săruţi cu un băiat, rişti să-l faci să dorească să sară peste nişte etape… N-ai nici şaisprezece ani, Gemma şi o corupere de minore costă, foarte scump! mai bine linişteşte-te puţin…

Punctă această remarcă printr-un mic râs ironic, iar Gemma simţi că îngheaţă. Cum putea să pomenească într-un asemenea mod despre ceea ce împărtăşiseră împreună? Ea

trăise un moment minunat şi el, pe care îl credea atât de sensibil şi generos, făcea aluzie la aceste extraordinare sărutări cu detaşare şi un cinism insultător! O trata de parcă îi provocase în mod voit, în vreme ce ea era mai inocentă decât oricare altă fată de vârsta ei! Luke stricase totul, murdărise totul…

Rămase tăcută, dar figura ei crispată trăda fără îndoială violenţa sentimentelor care o tulburau, căci Luke se încruntă imediat.

— Gemma, ascultă-mă! Eu…

— Nu! Te urăsc, Luke, şi nici nu mai am nimic să-ţi spun… nici nu mai vreau să te revăd vreodată!

Se ridică dintr-un salt şi fugi spre Bess care păştea liniştită printre ierburile înalte. În momentul când punea piciorul în scară, Luke, care o urmărise, încercă s-o reţină.

— Nu mă atinge! strigă ea.

Cu lacrimile în ochi, se degajă cu

brutalitate. Luke înţelesese probabil că orice explicaţie era inutilă, fiindcă nu căută s-o oprească. După ce o lovi cu cravaşa pe Bess, Gemma plecă în galop fără să mai întoarcă deloc capul.

Ajungând acasă, constată în primul rând cu o imensă uşurare că mama ei nu revenise. Se simţea atât de tulburată încât simţea nevoia să fie singură ca să-şi vină în fire. Nimeni nu trebuia să ştie ce i se întâmplase…

Cum de putuse Luke să dea dovadă de asemenea lipsă de sensibilitate, de un asemenea cinism? Dacă el ar fi înţeles cât era de neştiutoare în dragoste, niciodată n-ar fi făcut această remarcă deplasată! Ea îi acordase întreaga ei încredere, sigură că el o va înţelege. Dar el o trădase! Şi prietenia lor fusese pentru totdeauna murdărită! Dacă el o dispreţuia într-atât încât îşi imagina că ea se oferea cu neruşinare bărbaţilor, că sărutările

pe care le schimbaseră nu aveau nicio semnificaţie pentru ea, atunci prefera să nu-l mai revadă niciodată. Trăiseră împreună prea multe momente frumoase încât să accepte ca prietenia lor să decadă într-un asemenea mod.

Când se făcu seară şi sosi momentul mult aşteptat să plece la dans, toată bucuria Gemmei se evaporase. Această ieşire în compania lui Tom, pe care o aşteptase atât, nu o mai tenta. Şi pentru a-şi sublinia dezinteresul, hotărî să-şi pună blugii. În fond nu era vorba decât de o petrecere la ţară… Şi în fond ce importanţă avea dacă o luau drept un băiat? După vorbele umilitoare ale lui Luke, nu mai avea niciun chef să atragă privirile bărbaţilor.

Când, escortată de David şi Tom, intră în salon ca să-şi ia la revedere de la părinţi, mama ei îi aruncă o privire furioasă.

— Gemma! Nu poţi să pleci aşa! exclamă

ea.

Spre marea uşurare a Gemmei, David interveni:

— Mamă, toată lumea e îmbrăcată simplu la un astfel de bal!

Tom îl susţinu şi el, aşa că doamna Parish trebui să se încline.

Sala în care avea loc era la o distanţă doar de câţiva kilometri. O orchestră atacase deja câteva melodii antrenante când cei trei tineri intrară în sala mare şi plină de fum. Reuşiră cu greu să găsească o masă liberă şi Tom se oferi să aducă răcoritoare. La masa vecină erau aşezate două tinere excesiv machiate care începură în curând să se sclifosească aruncând ocheade spre Tom şi David. Iar ei nu rămaseră. Mult timp indiferenţi.

După ce discută cu colegul lui, David se întoarse spre sora lui.

— Vezi vreun inconvenient dacă te lăsăm o

clipă singură? o întrebă el.

Şi, fără să-i mai aştepte răspunsul, se ridică şi se îndreptă spre cele două tinere, urmat imediat de Tom.

— Ce ghinion că mama ne-a obligat s-o cărăm după noi şi pe Gemma! O să ne stea pe cap toată seara, îi spuse el fără să-şi dea seama că sora lui i-ar putea auzi.

Vorbele lui David avură asupra ei efectul unei palme. Nu numai că David şi Tom nu-i doriseră compania, dar îi regretau chiar prezenţa! Cât fusese de proastă că se bucurase atât de invitaţia lor! Când ei nu făcuseră decât să asculte de un ordin al doamnei Parish…

Pradă unui teribil sentiment de descurajare şi singurătate, îi privi pe Tom şi David care făceau dans după dans cu noile lor cuceriri, privindu-le languros. Era atât de abătută încât nici nu băgă de seamă că cineva se apropiase de masa ei şi o privea cu atenţie.

Abia când îi adresă cuvântul, ea îşi ridică ochii.

— Luke! exclamă ea.

Se aştepta atât de puţin să-l vadă frecventând asemenea locuri încât abia îşi crezu ochilor.

— Te distrezi bine? o întrebă el.

Era evident că stătea ca o mobilă şi această remarcă era deci un mod deghizat să-şi bată joc de ea, gândi imediat Gemma. Dar de ce? Nu o umilise destul în poieniţa lor?

— Da, foarte bine, mulţumesc, răspunse ea pe un ton sec. Şi tu?

— Nu prea îmi place genul ăsta de distracţii…

— Nu, bineînţeles.

Şi brusc, Gemma fu cuprinsă de dorinţa de a se răzbuna. O dorinţă teribilă, de neînvins, nebunească… El o umilise, stricând totul între ei, acum venise rândul ei şi voia să-i

facă rău.

— De altfel, reluă ea, sunt surprinsă să te văd aici. Credeam că intrarea la baluri este interzisă lucrătorilor din şantier… Sunt atât de grosolani încât nimeni nu le doreşte prezenţa.

Fără să reflecteze, ascultând doar de dorinţa de a-l răni pe Luke aşa cum o rănise şi el, ea repeta vorbele pe care le auzise din gura tatălui ei, Abia când văzu privirea neîncrezătoare, apoi şocată a lui Luke înţelese cât fusese de mojică. Dar el nu scoase niciun cuvânt. Se mulţumi să-i arunce o privire încărcată de dispreţ şi îi întoarse spatele, îngrozită de propria ei josnicie, rămase un moment ca o stană de piatră. Niciodată nu dorise să-l facă să sufere astfel!

Îl strigă, într-un efort derizoriu de a-l reţine, dar muzica şi râsetele îi înăbuşiră strigătul şi în curând silueta lui Luke dispăru din raza privirii ei.

Dacă până acum mai avusese îndoieli asupra viitorului prieteniei ei cu Luke, acum era sigură, După lovitura pe care i-o dăduse, acum el o va urî...

S-o urască? Acest gând i se păru dintr-odată insuportabil. Ceea ce se petrecuse între ei fusese prea frumos, prea pur pentru a se termina astfel, Orice s-ar întâmpla, trebuia să-i explice lui Luke că nu gândea un cuvânt din ceea ce spusese, că dorise doar să se răzbune pe el din ciudă. Da, mâine dimineaţă se va duce să-l întâlnească în poieniţă.

Se însenină puţin şi atenţia ei se îndreptă din nou spre ringul de dans, Dar în mod ciudat, Tom trecuse pe planul doi al preocupărilor ei şi puţin îi mai păsa că dansa cu o alta.

Astfel că, atunci când cei doi băieţi îşi însoţiră partenerele la masa lor, fu surprinsă, dar nu foarte încântată, să-l audă pe Tom invitând-o la dans.

Forţându-se să surâdă, se ridică totuşi... dar cu mintea la Luke. Dar Tom era un dansator bun şi Gemma fu în curând furată de ritmul antrenant al unui rock and roll.

În cele din urmă se dădu semnalul de plecare. În momentul când ieşiră din sală, David întâlni un prieten şi se opri câteva clipe să flecărească cu el. Tom şi Gemma îşi continuară singuri drumul spre parcare. Acolo, profitând de întuneric, Tom o trase spre. El pe Gemma şi. Cu o stângăcie care o şocă, o îmbrăţişă şi vru s-o sărute.

Dar, după sărutul lui Luke, plin de delicateţe şi senzualitate, cel al lui Tom i se păru fad. Jenată, se desprinse din braţele lui cât putu de repede. Ea care visase atât la această clipă, nu mai avea decât o singură dorinţă: să se afle la o distanţă cât mai mare de Tom. Şi treaba lui dacă o considera mironosiţă! El, prinţul fermecat? În comparaţie cu Luke,

atât de viril şi tulburător, el nu era decât un adolescent lipsit de farmec, iar sărutul lui o lăsase perfect indiferentă.

Luke… gândi ea, cu inima strânsă. Dacă ar fi el şi nu Tom care s-o strângă în braţe şi s-o sărute…

O trecu un fior la amintirea îmbrăţişării lor din luminiş şi se instală în maşină fără să-i arunce vreo privire lui Tom.

O oră mai târziu, în momentul când adormea, ultimul ei gând se îndreptă spre Luke. Mâine îi va explica, se va scuza şi el va înţelege.

Simţindu-se mai liniştită, surâse şi adormi imediat.

III

Dar nimic nu se petrecu după cum sperase, gândi Gemma îndepărtându-se de fereastră.

În acea după-amiază de vară, acum zece ani, nu găsise pe nimeni în poieniţă. De altfel nu-l mai revăzu nici în acea zi, nici a doua zi, nici în zilele următoare. Cu moartea în suflet trebui să recunoască evidenţa: el nu va mai reveni niciodată acolo. Din vina ei, se distrusese o prietenie, bazată pe o mulţime de confidenţe, încredere şi o veselie de multe ori nebunească.

Odată cu trecerea timpului şi cu maturitatea, Gemma înţelesese din ce în ce mai mult cât de atins fusese Luke de vorbele dispreţuitoare pe care le pronunţase în privinţa oamenilor din clasa lui socială. El care încerca prin toate mijloacele să se rupă dintr-o lume

care nu-i oferea niciun viitor, fusese desigur profund ofensat de un asemenea argument. Cum să-l blameze pentru asta? împinsă de ciudă, ea se comportase într-un mod incalificabil. Da, meritase să piardă prietenia lui Luke şi ea singură era de vină.

Deşi mulţi ani o despărţeau de aceste evenimente, totul rămăsese gravat în memoria Gemmei cu o precizie de necrezut. Ca şi cum ar fi fost ieri, îşi amintea de acea teribilă şi ultimă scenă din sala de bal, dar mai presus de orice de acel sărut minunat care o marcase pe viaţă, Iată de ce reacţionase cu atâta violenţă când o auzise pe mama ei menţionând numele lui Luke O’Rourke.

Încă o dată se gândi la această misterioasă asemănare de nume. Chiar dacă prima oară i se păruse de necrezut că, doar în zece ani, Luke a trecut de la statutul de lucrător la cel de patron al unei firme

înfloritoare, dacă se gândea bine lucrul nu mai părea atât de uimitor Luke făcea parte din acele fiinţe dotate cu o voinţă de fier, cu o inteligenţă ascuţită şi o mare ambiţie de afirmare. Dor mia lui cea mai scumpă nu era aceea de a se instrui şi a deveni propriul lui stăpân? Gemma îl ştia destul de dotat şi hotărât ca să-şi ducă până la capăt acest proiect...

Simţindu-se dintr-odată îngrijorată, tânăra scoase un suspin adânc. Dacă era într-adevăr vorba de Luke, reîntâlnirea nu putea fi decât penibilă. Cum să-şi închipuie că el a iertat-o pentru atitudinea ei? Mai mult decât atât, reuşind în viaţă peste orice aşteptări, nu va lăsa să-i scape ocazia s-o strivească cu dispreţul lui. Ce încercare neplăcută o aştepta!

Scrâşnetul unor pneuri pe pietrişul din faţa casei o smulse din gândurile ei. Mama ei se întorsese şi Gemma hotărî să-i iasă în

întâmpinare. Ca s-o mai tragă de limbă. Poate va avea totuşi norocul să afle că era vorba doar de o simplă asemănare de nume?

David şi Sophie sosiră puţin după aceea şi viitoarele cumnate se îmbrăţişară călduros.

— Ce şic eşti! exclamă Sophie admirând rochia bej din in pe care o purta Gemma. Te invidiez, eu nu ştiu niciodată cum să mă îmbrac.

Doamna Parish aruncă o privire mirată viitoarei ei nurori. Pentru ea, Sophie reprezenta tipul frumuseţii feminine, cu părul ei blond savant ondulat, bijuteriile numeroase, machiajul perfect şi silueta plinuţă care trăda o viitoare tendinţă spre îngrăşare. Cum de putea ea s-o invidieze pe Gemma şi îmbrăcămintea ei atât de simplă? se întreba ea. Simţea că nu mai înţelege nimic.

Iar Gemma schiţă un surâs. Chiar dacă simţea că are destul de puţine puncte comune

cu logodnica lui David, îi aprecia amabilitatea şi nu se îndoia că va fi o soţie ideală pentru fratele ei. David se conformase totdeauna schemelor familiei şi, contrar surorii lui. Nu pusese niciodată sub semn de întrebare valorile în care credeau părinţii lui. Replica socială exactă a doamnei Parish, Sophie îi va semăna probabil din toate punctele de vedere. Când

Sophie îi vorbise de viitoarea ei casă şi de apartamentul din Spania pe care domnul Parish îl oferea drept cadou de nuntă tinerei perechi, Gemma remarcase încântarea din ochii ei albaştri. În mod clar viitoarea mireasă nu era indiferentă la avantajele materiale pe care le va obţine măritându-se cu David.

Abia îi trecuse prin minte acest gând, că Gemmei îi fu necaz pe ea însăşi. Cu ce drept se transforma ea în judecător? Oamenii ascultă de mii de raţiuni diferite când se căsătoresc şi nu

era treaba ei să critice motivele lui Sophie şi David.

Pentru cină se îmbrăcă dând dovadă de o grijă deosebită. După perioada de rebeliune împotriva ţinutelor impuse de mama ei şi dezinteresul ei pentru tot ceea ce privea moda, tânăra reuşise să-şi găsească în cele din urmă stilul. Rafinamentul ţesăturilor, perfecţiunea şi sobrietatea croielii constituiau regula ei de aur. Obişnuia să se ducă în două sau trei magazine de lux unde cumpăra exclusiv de la solduri. Căci, în ciuda vieţii sociale cvasi-inexistente de la Manchester, îi plăcea să fie totdeauna bine îmbrăcată.

După o clipă de ezitare în faţa dulapului larg deschis, optă pentru o fustă lungă, încheiată cu nasturi în faţă, pe care o lăsă deschisă până deasupra genunchilor, şi o bluză dintr-o mătase de culoarea piersicii care-i punea în evidenţă tenul bronzat. Ca să-i facă

plăcerea mamei ei care se plângea întotdeauna de tunsoarea ei, îşi făcu un coc elegant. Puţin ruj pe buze, un machiaj uşor al pleoapelor şi era gata.

Înainte de a-şi părăsi camera, îşi puse magnificul colier de perle pe care i-l oferiseră părinţii ei când împlinise optsprezece ani. Îi venise întotdeauna greu să-şi convingă părinţii, mai ales pe tatăl ei, să nu-i mai cumpere bijuterii. Asta că, atunci când împlinise douăzeci de ani, tatăl ei insistase să-i ofere o maşină, ceea ce ea nu refuzase.

Domnul Parish nu suporta întârziaţii şi Gemma scoase un suspin de uşurare când intră în salon. Ajunsese la timp şi nu va fi ţinta fulgerelor părinteşti…

Invitaţii nu sosiseră încă şi tatăl ei tocmai începea să pregătească nişte cocktailuri. Îşi făcea întotdeauna un punct de onoare din a servi el însuşi apetitivul, dar insista ca bufetul

să fie comandat la un restaurant, în ciuda talentelor culinare ale soţiei sale. Probabil că aşa i se părea mai şic, gândise adesea Gemma.

Când intră, tânăra citi o expresie de surpriză pe chipurile părinţilor ei. Nu se aşteptaseră desigur ca ea să facă un asemenea efort ca să fie elegantă!

— Hugh, ai văzut ce frumoasă e Gemma noastră? şopti doamna Parish cu un surâs înduioşat.

— Fetiţa noastră e încântătoare ca întotdeauna, răspunse cu mândrie soţul ei. Bei ceva, Gemma? Un Porto, de exemplu?

Gemma nu prea aprecia băutura asta, dar dădu din cap în semn că e de acord. Părinţii ei îi repetaseră mereu că Porto era o băutură foarte feminină şi era hotărâtă să le facă pe plac în timpul acestui sejur. Îi vedea atât de puţin în ultimii ani încât învăţase să, se arate mai cooperantă în timpul scurtelor perioade pe

care le petreceau împreună. Şi în plus, nu dorea pentru nimic în lume să perturbe aparenta armonie familială în momentul căsătoriei lui David.

În clipa când tatăl ei îi întinse paharul, se auzi soneria. David se sculă imediat.

— Trebuie să fie Sophie, spuse el. Mă duc eu să-i deschid.

Reveni peste câteva minute precedat de logodnica lui. Mai împopoţonată ca niciodată, într-o rochie roz cu volane care era exact pe gustul lui Susan Parish. În mod hotărât cele două femei erau făcute una pentru cealaltă, gândi Gemma ascultându-le cum se lansează într-o conversaţie asupra problemei cruciale a unei funde de satin aplicată pe toaleta domnişoarelor de onoare.

În curând soneria răsună din nou. De data asta era vorba de două perechi mai în vârstă, Moira şi Harvey Goldberg şi Frances şi James

Hart.

— Harvey şi James sunt partenerii tatălui tău într-un proiect imobiliar din Portugalia, îi explică pe şoptite Susan fiicei sale.

Cei patru bărbaţi începură să vorbească despre afaceri, în timp ce nevestele lor se adunară în jurul viitoarei mirese, curioase să afle dacă nu era prea speriată de apropierea marelui eveniment.

— Firma tatii pare să meargă din ce în ce mai bine, îi răspunse Gemma mamei ei, îşi înmulţeşte mereu investiţiile!

— E adevărat, dar asta nu-i nimic în raport cu şantierul pe care l-a deschis Luke O'Rourke în Caraibe, răspunse doamna Parish, Are acolo mai multe sute de hectare şi tatălui tău i-ar place să-i devină asociat.

Pentru a treia oară, sunetul strident al soneriei se făcu auzit. De data asta domnul Parish în persoană se deplasă pentru a-l primi

pe ultimul invitat.

Gemma ştiu că e vorba de el înainte chiar ca Luke să intre în salon. Cu timpul, accentul lui irlandez se atenuase mult, dar ar fi recunoscut dintr-o mie timbrul grav dar melodios al vocii lui Luke O'Rourke.

Cum se ţinea puţin deoparte, avu tot timpul să-l studieze în timp ce el îi saluta pe ceilalţi invitaţi. În secunda când îl privi, se simţi cuprinsă de o mare tulburare şi se rugă în gând ca emoţia ei să treacă neobservată. Dar nimeni nu-i dădea atenţie. Luke O'Rourke monopolizase toate privirile.

Era la fel de seducător, gândi imediat Gemma, poate şi mai mult decât acum zece ani. Tânărul de douăzeci de ani, nesigur pe el, se transformase într-un bărbat stăpân pe sine şi pe puterea lui. Ridurile care-i apăreau pe frunte când surâdea se accentuaseră, iar părul lui impecabil tuns era mai scurt ca odinioară,

dar albastrul extraordinar al ochilor să-i era la fel de intens, silueta lui la fel de atletică.

Era clar că nu mai lucra pe şantier; mâinile lui altă dată distruse de muncă, astăzi erau perfect manichiurate. De la costumul de stofă până la pantofii din piele pe care Gemma ar fi pariat că fuseseră făcuţi de comandă, totul indica bărbatul elegant învăţat să se îmbrace la cele mai luxoase magazine londoneze. Iar bronzul lui se datora, Gemma ar fi putut din nou să parieze, sejururilor la tropice şi nu faptului că lucra în arşiţă şi vânt.

— Îi cunoaşteţi pe David şi Sophie, bineînţeles, dar nu cred că aţi întâlnit-o pe fiica noastră, spuse dintr-odată domnul Parish făcându-i semn Gemmei să se apropie.

Timp de o fracţiune de secundă, tânăra fu tentată să-i dezvăluie tatălui ei că Luke şi ea erau vechi cunoştinţe. Dar privirea severă pe care i-o adresă Luke o făcu să se

răzgândească. De ce să nege totuşi adevărul? Păstrase el o amintire atât de îngrozitoare asupra acelei perioade încât prefera să n-o evoce?

— Nu, într-adevăr, răspunse el, întinzându-i mâna.

Ea o strânse şi se forţă să surâdă, tulburată de vocea lui gravă. Constată atunci că el o privea cu intensitate, fixându-i cu încăpăţânare gura. Nu, el nu uitase şi această privire obraznică era un mijloc mascat de a-i reaminti rugămintea ciudată pe care i-o făcuse pe vremuri ca şi sărutul pasionat pe care-l schimbaseră.

Îşi plecă ochii încurcată.

— Gemma e profesoară, îi explica tocmai atunci tatăl ei.

Tânăra îşi stăpâni o mişcare de surpriză. De obicei tatăl ei nu se lăsa uşor intimidat, dar de data asta nu avea tonul lui plin de

siguranţă. Poate era impresionat de succesul profesional al invitatului său? Sau poate nu ştia cum să i se adreseze, cunoscându-i originea extrem de modestă? Cei doi bărbaţi nu proveneau din aceeaşi lume şi era genul de lucruri pe care domnul Parish nu-l pierdea niciodată din vedere…

— Ah! spuse Moira Goldberg. Şi profesaţi aici?

Eleganta americancă gândea desigur că ea lucra câteva ore într-o şcoală pentru copii de bani gata ca să-şi omoare timpul în aşteptarea măritişului, gândi Gemma enervată.

— Nu, la Manchester, într-un colegiu specializat în educarea copiilor cu probleme, preciză ea cu o voce fermă.

Moira Goldberg o privi mirată şi nu mai ştiu ce să-i spună. În mod limpede, se simţea descumpănită în faţa acestei tinere înalte, cu privirea hotărâtă care semăna atât de puţin cu

mama ei.

Doamna Parish îşi invită atunci musafirii să treacă în sufragerie. În aparenţă, cina se desfăşură ca multe altele la care Gemma asistase în casa părinţilor ei; totuşi, nu reuşi să se simtă destinsă, Luke era aşezat la dreapta ei şi apropierea lui o tulbura. De mai multe ori fu tentată să întoarcă puţin capul ca să-i observe, curioasă să descopere ce se schimbase în el, dar de fiecare dată se răzgândi. Cu niciun preţ nu trebuia să remarce fascinaţia pe care o exercita asupra ei!

Iar el adoptă faţă de ea tonul monden potrivit acestor dineuri, ca şi cum voia să-i dea de înţeles că prietenia lor era de domeniul trecutului. Deşi decepţionată, ea îl înţelegea. Acum că reuşise în afaceri şi-şi clădise o altă viaţă, voia poate să-şi uite trecutul, aceste timpuri aspre în care trebuise să lupte din greu ca să ajungă cineva. Iar ea îi amintea o

perioadă penibilă a existenţei lui şi prefera probabil să şi-o şteargă din minte, pretinzând că nimic nu a existat vreodată între ei…

Timp de o clipă, amintirea întâlnirilor lor secrete îi reveni în minte şi ea schiţă un surâs nostalgie.

— Pari foarte departe de noi, Gemma! îi spuse atunci Luke privind-o cu un aer ironic. Sper că gândurile tale sunt măcar agreabile.

— Oh! Gemma este o fiinţă visătoare, se grăbi să-i spună doamna Parish aruncând o privire neliniştită fiicei sale.

În mod categoric Gemma nu va şti niciodată să se plieze exigenţelor unei conversaţii mondene. Gândi ea enervată. Nu era pentru prima oară când o surprindea aşa, afinând acest aer absent. Ce-o să creadă vecinii?

După cină, în timp ce musafirii se îndreptau spre salon ca să-şi bea cafeaua, Luke

se apropie de Gemma spre marea ei surpriză. Dat fiind comportamentul mai mult decât distant pe care îi adoptase în timpul mesei, nu spera să-i mai adreseze din nou cuvântul.

În timp ce restul invitaţilor se instalau pe sofale ca să-şi deguste cafeaua şi băuturile, ei rămaseră puţin mai departe, în faţa unui geam mare, deschis, prin care pătrundea delicioasa mireasmă a ierburilor umede.

— Deci eşti profesoară acum? o întrebă Luke. Îţi iubeşti meseria?

— Da, mult.

Fu incapabilă să mai adauge vreun cuvânt, atât de mult o tulbura acest tête-à-tête cu Luke. Niciodată nu-şi dăduse seama cât era de seducător. O clipă se gândi că altă dată o luase în braţe şi o sărutase şi ea i se abandonase cu voluptate. Fu cuprinsă de o emoţie intensă şi-şi plecă ochii ca Luke să nu-i observe tulburarea.

— Gemma, scumpa mea, dacă i-ai arăta lui Luke aleea cu trandafiri? îi spuse dintr-odată doamna Parish, apropiindu-se de ei. Ştii, adăugă ea de data asta adresându-i-se lui Luke, la căderea nopţii se simte cu atât mai mult parfumul subtil al trandafirilor. Vă sfătuiesc să faceţi un tur.

Tânăra fu gata să protesteze. De ce mama ei se amesteca mereu în treburile ei? Şi ce idee ciudată să-i propună această plimbare sub clar de lună! O fi vrut s-o arunce în braţele lui Luke? Dacă ar fi ştiut că sunt duşmani, Susan Parish ar fi picat ca din nori…

— Cu plăcere! Aş fi încântat să fac câţiva paşi în compania încântătoarei dumneavoastră fiice, răspunse Luke cu un entuziasm atât de exagerat încât Gemma înţelese că-şi bate joc de ea.

O luă de braţ şi o antrenă spre terasă, în timp ce Susan Parish le arunca o privire

satisfăcută.

Imediat ce să aflară destul de departe de ceilalţi musafiri, Luke se plecă spre ea.

— Ai făcut o mutră, Gemma! îi spuse el cu familiaritate. Consideri şi acum că nu sunt destul de distins ca să am onoarea să-ţi ţin companie?

— Mi-e teamă că nu te înţeleg prea bine, Luke. Tu eşti cel care te-ai prefăcut că nu mă cunoşti, nu eu.

— Hai, ştii prea bine că dacă am fi admis în faţa tatălui tău că ne-am mai văzut, ar fi trebuit să-i explicăm când şi cum ne-am cunoscut. Mă îndoiesc că gazda mea ar fi fost încântată să audă că fiica lui şi-a petrecut o vară întâlnindu-se în secret cu un amărât de lucrător, grosolan ca toţi muncitorii, încheie el, reluând intenţionat expresia insultătoare pe care o folosise ea acum zece ani.

Tânăra simţi că i se strânge inima. Visase

atât de mult să-i poată explica faptul că nu gândise niciodată acele teribile cuvinte! Dar era prea târziu ca să-i mărturisească cât se învinuia singură pentru asta şi să-i poată cere iertare.

— Am fost atât de mirată să aflu că ai fost invitat la nuntă! spuse ea. La început am crezut că tu n-ai…

— N-am ajuns atât de sus? Şi de ce nu? Te prevenisem că o să reuşesc. Nu mă credeai capabil?

Dintr-odată părea ostil, iar ea se simţi cuprinsă de o mare oboseală.

— Ba da, bineînţeles! protestă ea. Dar totul mi se pare azi atât de departe… Când mă gândesc la prietenia noastră… la întâlnirile noastre din poieniţă…

Se întrerupse şi ridică ochii spre Luke.

— Înţeleg că mă deteşti pentru ce am zis şi am făcut, şopti ea în cele din urmă. S-ar fi

trebuit niciodată…

În timp ce îşi căuta cuvintele, Luke se apropie de ea şi îi ridică bărbia cu un deget, forţând-o să-l privească. Şi, ca şi altă dată, atingerea mâinii lui Luke avea ceva atât de familiar, de liniştitor… gândi Gemma închizându-şi ochii.

— Vrei să spui că regreţi că m-ai rugat să te sărut, Gemma?

Ea nu-i răspunse nimic. În realitate, ea nu regreta sărutul, dar el fusese într-un fel punctul de plecare al rupturii lor…

— Ah! Micuţa Gemma atât de inocentă! Pariez că atunci nici nu ţi-ai dat seama că mi-aş fi continuat cu plăcere demonstraţia! Dacă ai şti cât m-a surprins rugămintea ta şi… m-a copleşit! Puteam şi eu o dată să te învăţ ceva! Imediat am căpătat încredere în mine. Fără să ştii. M-ai ajutat mult.

— M-am… purtat foarte grosolan cu tine.

Luke, îngăimă Gemma. De fapt nici nu credeam ce ţi-am zis.

— Şi chiar dacă ai fi crezut asta nu mai are nicio importanţă astăzi. Eu nu-mi reneg originea, Gemma… Dar am vorbit destul despre trecut! Povesteşte-mi mai degrabă ce ai devenit. Colegiul acela în care predai… eşti acolo fiindcă aşa ai dorit, sau de nevoie?

— Eu am dorit aşa, răspunse ea cu o voce fermă.

Îşi aminti brusc că nu va mai face mult timp parte din personalul colegiului şi scoase un suspin adânc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă imediat Luke. Ai probleme acolo?

— Nu… în fine, de… O să fiu concediată.

Şi fără să se mai gândească, începu să-i povestească lui Luke problemele ei profesionale şi durerea ei la gândul că-şi va părăsi elevii.

— Ai vorbit despre asta părinţilor tăi?

— Nu, ei nu ar înţelege nimic! De altfel nu mi-au aprobat niciodată hotărârea de a deveni profesoară. Ar fi chiar bucuroşi să mă las de serviciu şi să mă mărit.

— Şi tu ce doreşti, în fond? Să rămâi celibatară?

Această întrebare directă o luă pe neaşteptate. De fapt nu se gândise niciodată prea serios la această problemă. Sigur, respingea ideea unei căsătorii aranjate de părinţii ei, dar în sufletul ei spera că într-o zi va întâlni un bărbat care s-o facă să cunoască adevărata dragoste. Dar până la douăzeci şi cinci de ani nu-şi găsise încă un suflet geamăn.

Şi dintr-odată neantul vieţii ei sentimentale o îngrozi. Dar n-ar fi recunoscut niciodată asta în faţa lui Luke…

— De ce nu? îi spuse ea pe un ton cât mai degajat posibil. E un lucru din ce în ce mai

frecvent astăzi.

— Desigur. Dar să revenim la postul tău. Ai putea refuza să pleci, nu? în fond nimic nu te obligă să te sacrifici!

— Imposibil. Cineva trebuie s-o facă şi sunt singura la colegiu pentru care câteva luni de şomaj nu ar fi o catastrofă.

— Eşti prea sensibilă, Gemma! În fond te-ai fi putut căsători cu un tip bine din toate punctele de vedere, ca acel Tom Hardman care te făcea să visezi pe vremuri…

— Tom Hardman?

— Prietenul fratelui tău. Nu e acesta numele lui? întrebă el pe un ton repezit şi o luă de braţ. Bine, dacă ne-am întoarce acum? Mama ta ar putea fi neliniştită din cauza absenţei noastre. Cred că nu mă stimează prea mult.

Deci, în spatele zâmbetelor cu care îl gratifica Susan Parish, Luke îi ghicise reticenţa

şi dispreţul. O clipă Gemma fu gata să protesteze şi să nege evidenţa, dar apoi se răzgândi. Luke era prea fin ca să nu priceapă că, fără reuşita lui profesională, familia Parish nu l-ar fi invitat niciodată.

Şi dintr-odată, îngustimea de spirit a părinţilor ei o revoltă. Câte bobârnace o mai fi primit Luke în trecut, în anumite cercuri?

Ajunseseră în dreptul uşii cu geam de la salon şi Luke o deschise înainte de a se da cu galanterie la o parte pentru a o lăsa să treacă.

În momentul când se pregătea să intre, el o luă de talie şi se aplecă spre ea.

— Lecţia numărul patru, îi şopti el la ureche: un bărbat trebuie să se dea întotdeauna la o parte din faţa unei doamne după ce i-a deschis uşa şi s-a asigurat că niciun obstacol nu se găseşte în drumul ei.

Timp de o clipă, Gemma nu mai fu conştientă decât de mângâierea răsuflării lui şi

de parfumul discret pe care îl răspândea. Când reuşi să-şi revină, îşi dădu seama că Luke cita cuvânt cu cuvânt ghidul bunelor maniere pe care i-l împrumutase cândva, întorcându-se spre el, văzu că o privea cu un aer amuzat şi îi surâse la rândul ei.

— Ai asimilat bine teoria, dar practica te omoară, replică ea tachinându-l. Un detaliu a scăpat atenţiei tale: drumul nu e liber, iat-o pe mama!

— Ah! În acest caz te las, spuse el, arborând un aer speriat;

Apoi, după ce-i făcu complice cu ochiul Gemmei, se îndreptă spre domnul Parish, lăsându-le pe cele două femei în tête-à-tête.

— Gemma! Unde ai fost? o întrebă Susan Parish.

— În grădină, cu Luke. Nu-ţi aminteşti? Chiar tu ne-ai trimis acolo!

— Adevărat, Gemma. Uite… vreau să te

pun în gardă. Sunt încântată că discuţi cu domnul O’Rourke, care este invitatul nostru. Dar, dacă nu acceptă să colaboreze cu tatăl tău, n-o să-l mai primim. Nu numai că nu face parte din lumea noastră, dar în plus are şi o reputaţie teribilă. Se povesteşte că e un celibatar înrăit care colecţionează cuceriri…

La aceste cuvinte, tânăra simţi că-şi iese din pepeni. Dar să discute în contradictoriu cu mama ei nu servea la nimic, o ştia prea bine din păcate…

— Cred că sunt destul de mare ca să ştiu când un bărbat vrea să mă atragă în patul lui, mamă, declară ea liniştită. Şi pot să te asigur că Luke O’Rourke nu are deloc intenţia, dacă asta te neliniştеşte.

— Gemma! Te rog!

Prefăcătoria şi afectarea mamei ei o călca pe nervi pe Gemma.

— Ai prefera poate să-l ignor, cu riscul de

a părea nepoliticoasă? o întrebă ea.

— Hai, scumpo, ştii prea bine ce vreau să spun! Luke O'Rourke provine dintr-un mediu foarte modest şi nu vreau să-i dăm prea mult nas.

— Şi prin ce e deosebit mediul său social?

— Ei bine, nu-i acelaşi ca al nostru, asta-i totul! Sper că n-o să pretinzi totuşi că e doar un detaliu.

Gemma strânse din pumni. Susan făcea dovadă de un snobism şi de o conştiinţă de clasă atât de anacronică, încât îi fu ruşine pentru ea. În mai multe rânduri încercase s-o facă să înţeleagă nu numai faptul că clasele privilegiate nu aveau apanajul inteligenţei, dar că cea mai mare parte a notabilităţilor locale pe care ea le admira atât aveau drept strămoşi nişte indivizi proveniţi din clasele de jos, care se ridicaseră deasupra rangului lor graţie muncii şi perseverenţei. Dar mama ei rămânea

ermetică la acest gen de argumente şi Gemma renunţase s-o mai convingă.

— Bineînţeles, suntem obligaţi să-l primim din când în când şi o să fim nevoiţi să-l invităm şi la nunta lui David, reluă doamna Parish.

În sinea ei se mira de reacţia puternică a fiicei sale. De ce Gemma îi lua parte acestui Luke O'Rourke? Era într-adevăr foarte seducător, dar totuşi…

— Te rog, mamă, nu mai face mutra asta îngrozită! spuse Gemma ca să pună capăt acestei conversaţii care nu ducea nicăieri. Doar Luke n-o să mă violeze!

— Abia pronunţase aceste cuvinte, că Gemma le şi regretă. Auzi ca prin ceaţă. Pro testele? şocate ale mamei ei, în timp ce imaginea corpului atletic al lui Luke ieşind din apă i se impuse de la sine. O clipă şi-l închipui gol, superb şi viril şi această viziune îi dădu fiori.

Gemma! Tu nu mă asculţi!

— Scuză-mă, mamă, dar sunt obosită. M-aş duce să mă culc, dacă eşti de acord. Eclipsându-se cu discreţie, Gemma îşi făcea probleme. Nu-i stătea în obicei să viseze la bărbaţi goi! Faptul că îl reîntâlnise pe Luke o tulburase chiar într-atât?

IV

— Sophie, uite cartonaşele, Era scris, în sfârşit, ultimul nume! exclamă Gemma.

Şi punctă această remarcă printr-un suspin de uşurare. În acea zi premergătoare căsătoriei, domnul Parish şi David avuseseră excelenta idee de a se duce la firmă, la fel ca şi în celelalte zile, lăsând câmp liber doamnelor ca să pună la punct ultimele detalii ale ceremoniei. Sophie şi mătuşa ei, urmând exemplul Gemmei, se puseseră la dispoziţia doamnei Parish pentru ultimele treburi, mult mai numeroase decât prevăzuseră.

Abia terminase Gemma de vorbit, că mama ei îşi şi făcu apariţia în încăpere.

— Perfect, rosti ea cu tonul satisfăcut al caporalului care-şi inspectează trupele, văd că aţi terminat cu cartonaşele. Vrei să le duci până la cort, Gemma? Eşti aşteptată acolo ca

să bifaţi lista invitaţilor… Eu dau o fugă la biserică să mai văd o dată buchetele. Dacă o singură floare e prost aranjată e de ajuns să strice întreaga armonie! Este o artă, ştiţi asta… Gemma, la ce oră soseşte unchiul tău?

— Vorbeşti de George şi Letty, presupun? Vor fi aici înainte de cină, răspunse tânăra. Şi nu-ţi face griji, am telefonat la Hotelul Coroanei ca să mă asigur de rezervarea camerei.

— Excelentă iniţiativă, draga mea. Dar ce păcat… prefectul nu va putea fi printre noi în această seară! exclamă doamna Parish. Din nefericire avea alte obligaţii. Ce vreţi, e vorba de un om foarte ocupat… cu obligaţii foarte importante!

Dornică să scape de vorbăria neîncetată a mamei ei, Gemma o şterse repede în direcţia imensului cort pe care nişte lucrători în salopete albastre tocmai terminau să-l ridice.

Se trudeau de la începutul dimineţii şi părea acum aproape gata.

Doamna Parish alesese pentru cort acelaşi furnizor pe care îl selecţionase ducesa de Westminster ca să-şi aniverseze douăzeci şi cinci de ani de la căsătorie. Şi, convinsă de importanţa capitală a acestei informaţii, avea grijă s-o menţioneze fiecărui nou sosit. Ceea ce începuse s-o enerveze din cale afară pe Gemma Totuşi, ar fi trebuit să râdă, având în vedere că snobismul maniei ei nu avea nicio consecinţă. Dar nu putea manifesta deloc indulgenţă faţă de pretenţiile părinţilor ei. Indiferenţa lor faţă de greutăţile altora o revolt.a

Nu reuşise singură să-şi dea seama de acest lucru. Luke fusese primul care îi deschisese ochii asupra lumii care o înconjura. Frecventând diverse cercuri, descoperise inegalităţile sociale şi propria ei situaţie privilegiată. În schimb, Gemmei îi făcea

impresia că mama ei era incapabilă să realizeze că, pentru marea majoritate a femeilor, viaţa nu se rezuma la ceaiuri luate cu prietenele şi cumpărături în magazinele de lux.

Şi de când locuia la Manchester şi se afla confruntată cu problemele zilnice ale locuitorilor să-i prin intermediul elevilor ei, Gemma era din ce în ce mai sensibilă la nenorocirile celorlalţi. În timp ce privea parcul care înconjura casa familiei Parish, revăzu deodată în gând oraşul gri cu imobilele lui murdare. Da, ea era o privilegiată şi mulţi dintre elevii ei nu avuseseră această şansă.

Cortul, decorat cu o mulţime de funde bej, adăpostea o mică estradă destinată orchestrei. Dansatorii vor evolua pe o pistă special prevăzută. Deja nişte ghirlande din flori albe şi galbene ornau stâlpii care susţineau pânza, în timp ce un savant sistem de iluminare indirectă va pune în valoare argintăria şi

cristalurile.

Gemma dădu cartonaşele persoanei însărcinate cu aranjatul lor pe mese şi făcu cale întoarsă. Dar brusc, ideea de a o regăsi pe Sophie şi a vorbi iarăşi şi iarăşi despre ceremonie, invitaţi şi toalete o făcu să se simtă descurajată. Această atmosferă febrilă de preparative şi discuţii inutile, după părerea ei, începuse s-o obosească…

Şi dintr-odată se hotărî să chiulească puţin. O mică plimbare i-ar schimba puţin ideile! Mai ales că nu va mai avea mare lucru de făcut şi fusese cuprinsă de o dorinţă nebună să fie singură, departe de această agitaţie.

Merse fără ţintă, lăsându-şi gândurile să vagabondeze şi pe neaşteptate îşi dădu seama că ajunsese în poieniţa unde îl întâlnise pe Luke.

Nimic nu se schimbase. Murmurul apei, mirosul îmbătător al ierburilor şi răşinii. De ce

o purtaseră paşii până aici? se întrebă mirată. Un pelerinaj în locul vechilor amintiri? Sau în speranţa nemărturisită de a-l întâlni pe Luke? în acest caz, era o pierdere de timp. Nu părea în niciun fel legat de trecut şi nu mai avea astăzi nimic comun cu tânărul pe care îl cunoscuse în adolescenţă.

Supărată pe ea însăşi, Gemma făcu imediat cale întoarsă. N-avea niciun motiv să-şi răscolească amintirile. În zece ani reuşise aproape să-l uite pe Luke şi iată că acum, începuse să evoce vechea lor prietenie cu o nostalgie care îi făcea rău. Toate astea nu aveau niciun sens…

Ajunsă acasă. Gemma se decise să-şi compună o figură corespunzătoare pentru a nu strica buna dispoziţie generală. În timpul cinei remarcase că Sophie părea din cale afară de obosită. Fără îndoială că ar fi preferat să petreacă în ajunul căsătoriei o seară liniştită în

tête-à-tête cu logodnicul ei”.

Dar iată că doamna Parish hotărâse altfel, îmbrăcată într-o elegantă rochie de organdi, ea arbora o mină încântată şi trecea surâzând de la un invitat la altul. Ca şi cum această căsătorie constituia evenimentul vieţii ei, gândi Gemma puţin enervată.

A doua zi de dimineaţă bucătăria era deja inundată de razele vesele ale soarelui când Gemma coborî să-şi ia micul dejun. Doamna Briggs, menajera, o primi cu ochii strălucind de încântare.

— Ce zi frumoasă pentru o căsătorie, nu-i aşa? Sophie va fi o mireasă fermecătoare, cu părul ei frumos, blond… Apropo, am auzit că nu faci parte din cortegiu! Ce păcat!

— Nu mai am vârsta potrivită ca să fiu domnişoară de onoare, replică Gemma în doi peri.

Era inutil să-i mărturisească doamnei

Briggs că nu voia pentru nimic în lume să poarte rochia de ceremonie îngrozitor de împopoţonată destinată tinerelor din cortegiu. Bătrâna menajeră tot n-ar fi înţeles-o. De altfel ea continua să vorbească, enumerând diferitele căsătorii la care asistase şi descriind cu lux de amănunte rochiile domnişoarelor de onoare, Gemma servi o a doua ceaşcă de cafea şi se oferi să ducă ea platoul în camera mamei ei, fericită că a găsit un motiv să scape de interminabila ei poliloghie.

Aşteptând sosirea coaforului, doamna Parish, sprijinită de perne, cu un stilou în mână, puncta ultimele sarcini care le mai rămăseseră de îndeplinit.

Totul era gata sau aproape, dar trebuia să facă o inspecţie generală a locurilor pentru a se asigura că nimic nu fusese uitat, îi explică ea Gemmei. După ce va sosi băcanul vor controla dacă s-a livrat totul conform comenzii.

Punând platoul pe noptiera mamei ei, Gemma scoase un suspin gândindu-se la toate etapele pe care fratele ei le mai avea de trecut înainte să fie căsătorit.

Îl întâlni pe David pe scară, în momentul când părăsea camera doamnei Parish.

— Bună! îi spuse el în grabă mare. Mă duc până la hotel să mă asigur că au sosit toţi invitaţii. Vii cu mine?

— Imposibil! Mama mi-a dat deja o groază de treburi pe cap.

— Nu te mai plânge! N-ai decât să consideri toate astea ca o repetiţie. Într-o zi va fi şi rândul tău, surioară!

Şi cu un gest afectuos o bătu pe umăr înainte să dispară.

Ei bine, dacă se va mărita într-o zi, nici vorbă de un asemenea lux! gândi atunci Gemma. Câţiva martori îi vor fi de ajuns şi va opta pentru o ceremonie simplă la biserică.

Bineînţeles însă, ca să se mărite îi trebuia un soţ... Or, nu numai că nu avusese niciodată o aventură sentimentală serioasă, dar ieşea foarte puţin în lume şi detesta mondenităţile. Şi în aceste condiţii cum ar fi putut întâlni un bărbat care să-i placă? Şi presupunând că ar descoperi această pasăre rară, nu va fi el surprins să constate că mai era încă virgină la douăzeci şi cinci de ani? Va înţelege el că asta se datora unei exigenţe manifestate faţă de ea însăşi şi nu lipsei de admiratori? În această lume unde dragostea se banalizase din păcate, ea constituia o excepţie...

Şi brusc gândul ei se îndreptă spre Luke. Pe vremuri, dacă el n-ar fi avut tăria să întrerupă sărutul lor din poieniţă, lecţia ar fi putut merge mult mai departe. Nu-i mărturisise el acum că dorise asta? Iar ea, în ciuda inocenţei şi vârstei, nu ar fi găsit forţa să-i reziste, atât de mult reuşise el să-i

înflăcăreze simţurile.

La amintirea îmbrăţişării lor, simţi că o trece un fior. Nu uitase niciodată dulceaţa buzelor lui Luke, mângâierile mâinilor lui, căldura trupului lui. Seducător cum era, făcuse probabil curte la multe femei în aceşti ultimi zece ani! Şi desigur puţine îi rezistaseră…

Se simţi dintr-odată foarte obosită. Gemma urcă în camera ei ca să se îmbrace.

Ceremonia avu loc la amiază şi totul se desfăşură fără nicio problemă. Sub voalul ei de tui, Sophie roşi emoţionată pronunţând obişnuitul „da” şi tinerii căsătoriţi schimbară un sărut cast, după care izbucniră aplauzele…

După slujbă, prietenii şi rudele se grupară pe peluză ca să ciocnească o cupă de şampania înainte de a trece la masa întinsă sub cort. Fetiţe şi băieţi frumos îmbrăcate alergau veseli de la un grup la altul.

În momentul când se îndrepta spre locul

ei, Gemma se ciocni de un băieţel care încerca să se ascundă în spatele ei şi ar fi căzut dacă o mână puternică nu ar fi sprijinit-o. Întorcându-se să-i mulţumească persoanei care îi venise în ajutor, tânăra fu gata să scoată un strigăt de surpriză. Tom Hardman în persoană se afla în faţa ei.

— Doamne, tu eşti Gemma! exclamă ei surâzând.

— Tom! Ce plăcere îmi face să te văd!

După ce schimbară un sărut amical şi călduros. Începură să stea de vorbă. Nu se văzuseră de mulţi ani, dar Gemma ştia că David rămăsese în legătură cu prietenul lui din copilărie. Tom era acum abia cu puţin mai înalt decât ea, constată Gemma, părul lui blond deschis se mai închisese la culoare dar avea un farmec de netăgăduit.

— David m-a rugat să-i fiu martor dar din nefericire a trebuit să-l refuz, fiindcă nu eram

sigur că pot veni. Dar am reuşit să mă întorc din Statele Unite la fix ca să pot asista la căsătorie.

O privea cu atâta admiraţie, încât tânăra nu se putu împiedica să surâdă. Tom rămăsese la fel de interesat de reprezentantele sexului slab. Îi păstrase mâna într-a lui şi îi examina degetele.

— Nici verighetă, nici inel de logodnă… şopti el. Pot să ajung la concluzia că inima ta e încă liberă, după cum sper?

Gemma, care apreciase întotdeauna sinceritatea lui Tom, Izbucni în râs. Atunci el o strânse mai tare de mână şi o privi cu insistenţă.

Contrar celorlalte femei care arborau ţinute sofisticate din ţesături scumpe şi croieli complicate. Gemma se îmbrăcase simplu dar elegant cu un taior de culoarea fildeşului. O centură lată din piele îi sublinia talia subţire

iar decolteul destul de adânc îi punea în valoare rotunjimea săniilor. Era o toaletă care, în mod evident, îi luase ochii lui Tom…

— N-ai cavaler? întrebă el, aruncând o privire neliniştită în jurul lui.

— Nu. Şi tu? Eşti singur?

— Singur şi liber ca pasărea cerului! Ce-ai zice să te aşezi lângă mine la masă?

— Mă tem că nu e posibil. Locurile sunt deja stabilite.

— Nu ne rămâne decât să schimbăm cartonaşele!

— N-o cunoşti pe mama! Ne-ar purta pe vecie pică dacă am strica un aranjament la care s-a gândit de luni de zile!

Mai ales că, ştiind ce vecin de masă îi destinase mama ei, n-avea niciun chef să-l schimbe pe Luke cu Tom.

— Nu vom fi unul lângă altul în timpul mesei, dar apoi vom avea tot timpul să stăm de

vorbă, adăugă ea.

— Bine, foarte bine. Dar atunci, promite-mi că dansezi cu mine în seara asta.

— Cu plăcere.

Aruncă o privire în jurul ei şi observă că majoritatea invitaţilor se aşezaseră deja.

— Hai. Tom. O să se servească masa. Pe curând!

Gemma fu ultima care luă loc la masă. Vecinii ei erau cufundaţi în lectura meniului aşezat lângă fiecare farfurie. Doamna Parish ţinuse să facă totul cum trebuie la căsătoria unicului ei fiu şi masa se anunţă sub cele mai bune auspicii. După apetitive, se serveau fripturile cu garnitură de legume. Urmau diverse brânzeturi şi o mare varietate de prăjituri. Totul stropit cu cele mai bune vinuri.

— Iartă-mă dacă am întârziat puţin, dar tocmai am întâlnit un vechi prieten, îi spuse Gemma imediat.

— Tom Hardman, poate? şopti Luke.

Gemma îl privi surprinsă. Nu-şi amintea ca Luke să-l fi întâlnit vreodată pe Tom. Şi de ce Moşea acest ton sarcastic?

— Da, aşa e, răspunse ea.

— Şi în ce punct a ajuns idila voastră?

Îl privi îndelung înainte să găsească ceva potrivit să-i răspundă. Şi despre ce voia să-i vorbească?

— Stăteam de vorbă şi atâta tot, declară ea pe un ton tăios. Nu l-am revăzut de mulţi ani.

În acest timp chelnerii aduseră apetitivele, iar Luke şi Gemma se alăturară conversaţiei generale. După masă, tânăra se eclipsă ca să-şi salute rudele şi prietenii, ascultând de indicaţiile precise ale mamei ei. Apoi toată lumea se răspândi prin grădină, de unde ceva mai târziu invitaţii se îndreptară spre hotel pentru a se odihni puţin şi a se

schimba înainte de petrecerea de seară.

Şi pe neaşteptate, Gemma se trezi că a rămas singură cu Luke care o luă cu autoritate de braţ.

— Dacă am face câţiva paşi? îi propuse el.

O clipă fu tentată să-l refuze, temându-se că îi va vorbi din nou despre Tom. Dar spre marea ei uşurare, el abordă un cu totul alt subiect…

— Ai luat vreo hotărâre în privinţa serviciului? o întrebă el.

— Da, o să-mi dau demisia. Iar apoi… va fi un salt în necunoscut. Să găseşti o slujbă nu e astăzi chiar atât de uşor.

— Am să-ţi fac o propunere, Gemma.

Ajunseră la marginea grădinii şi, printr-un fel de acord tacit, o luară pe cărarea care străbătea pădurea ajungând până în poieniţă.

— Ce fel de propunere?

— Uite, am nevoie de o asistentă pe o

durată limitată de timp şi m-am gândit că postul te-ar putea interesa. Bineînţeles, va trebui să te instalezi câteva luni în Caraibe. Stadiul în care se află proiectul meu mă obligă să rămân pe loc.

— Asistenta ta! exclamă Gemma năucită. Dar eu nu ştiu decât să predau la şcoală!

El se opri brusc şi se întoarse spre ea. Orbită de soare, Gemmei îi veni destul de greu să-i desluşească expresia feţei, dar ar fi putut jura că surâde.

— Nu-ţi face probleme de nimic, Gemma. O să te învăţ tot ceea ce nu ştii…

Aceste cuvinte ambigue o făcură să roşească.

— E o idee ridicolă! exclamă ea. Nu cunosc nimic în domeniul lucrărilor publice.

— Nu sunt atât de sigur… Dacă amintirile mele nu mă înşală, pe vremuri aveai o mulţime de noţiuni în domeniu şi mă puneai pe mine să

învăţ. De altfel nu am nevoie de un tehnician, ci de cineva în care pot să am încredere. Dar poate nici n-ai chef să părăseşti Anglia? Sigur, dacă l-ai reîntâlnit pe Tom Hardman, ai toate motivele să rămâi aici. Provine dintr-o familie excelentă, nu-i aşa? Ginerele ideal pentru părinţii tăi… Şi în plus, dacă te-ai mărita cu el, ai rezolva dintr-un foc şi problemele tale profesionale.

— Nu stă în intenţia mea să-mi găsesc un soţ, exclamă ea cu violenţă, exasperată de tonul batjocoritor al lui Luke. Şi chiar dacă ar fi cazul, nu m-aş preocupa deloc să aflu dacă le place sau nu părinţilor mei! Aş alege un bărbat pe care să-l iubesc şi să-l respect, atâta tot.

— Da, cu condiţia să aibă un accent bun şi să provină, bineînţeles, dintr-un mediu adecvat…

De ce Luke îi reamintea fără încetare vorbele nenorocite care îi scăpaseră atunci

fără voie? gândi ea revoltată. N-o cunoştea el îndeajuns ca să ştie că ea depăşise îngustimea de spirit a părinţilor ei?

Şi dintr-odată Gemma fu cuprinsă de un acces de descurajare.

— Dacă asta gândeşti într-adevăr despre mine, mă întreb cum de ţi-a trecut prin cap să mă angajezi, replică ea.

— Motivele mele sunt simple: îţi propun să lucrezi cu mine fiindcă ai destui bani ca să nu jinduieşti la averea mea. Vezi, de când am reuşit în afaceri, sunt înconjurat de o mulţime de femei care visează să devină doamna O'Rourke. Şi mi-e teamă că sunt împinse de motive strict materiale! Iar ca asistentă a mea, rolul tău va fi să le pui pe goană. Înţelegi?

În faţa aerului stupefiat al Gemmei, el schiţă un surâs şi continuă:

— Să fim serioşi! îţi dai seama că nu ăsta e adevăratul motiv. Caut înainte de toate pe

cineva capabil să pună la punct un program de formare a lucrătorilor mei. Cea mai mare parte din ei au părăsit şcoala la vârsta de paisprezece ani şi aş dori să le dau şansa să-şi continue studiile, muncind. Şantierul va dura câţiva ani, deci avem destul timp în faţă.

— Şi ce te-ai gândit să înveţe?

— În principal un învăţământ tehnic în domeniul lucrărilor publice. Cu noţiuni temeinice de matematică şi fizică, bineînţeles.

— Dar nu le pot preda eu aceste materii!

— Nici nu-ţi cer asta! Vei stabili materiile, vei recruta profesorii, vei urmări evoluţia elevilor.

— Dar spuneai că ai nevoie de cineva doar pentru o scurtă perioadă de timp… Toate astea vor dura luni întregi!

Surâsul lui Luke se lărgi.

— Ei şi? Ţi-e frică să-ţi prelungeşti sejurul? Apoi, în faţa privirii furioase pe care i-

o lansă Gemma, îşi redobândi aerul serios.

— Să zicem că e vorba de o perioadă de încercare, declară el. Atribuţiile tale vor depăşi câteodată problemele de formare profesională, mai ales în absenţa mea. Vei fi legătura dintre biroul meu şi locurile unde se construieşte şi câteodată îţi va reveni chiar şi iniţiativa. Dar nu-ţi face probleme! Sunt înconjurat de o echipă de oameni foarte competenţi şi am toată încrederea în ei. Aştept de la salariaţii mei o mare transparenţă şi ei ştiu că pot aborda cu mine orice subiect, chiar dacă sunt patron, am rămas receptiv. În plus, în cadrul firmei mele toată lumea se supune unui cod de bună comportare la care ţin în mod deosebit. Nici vorbă de trafic de influenţă sau corupţie. Dacă ceva ţi se pare anormal, va trebui să mă previi imediat.

— Apar adesea asemenea probleme?

— Nu, dar folosesc sute de lucrători şi, din

nefericire, te poţi aştepta la orice. Contez pe tine să mă ajuţi în menţinerea unor condiţii de muncă sănătoase, atât cât este posibil.

Gemma rămase o clipă tăcută, năucită de idee şi de avalanşa de informaţii furnizate de Luke. Această propunere era atât de neaşteptată încât i se părea aproape ireală.

— Atunci accepţi, Gemma?

Perspectiva era atât de seducătoare încât tânăra fu gata să răspundă imediat da. Dar în ultimul moment, ceva o reţinu. Să lucreze cu Luke risca să ridice nişte probleme, dată fiind intimitatea pe care o împărtăşiseră odinioară. În plus, ea era o fire prudentă şi prefera să se mai gândească un timp înainte de a lua o hotărâre.

— Am nevoie de timp, spuse ea. Nu ştiu dacă sunt în stare să-mi asum această responsabilitate.

— Îţi dau trei zile. Niciuna în plus. Şi dacă

accepţi, vei zbura spre Caraibe împreună cu mine la sfârşitul săptămânii. Am încercat să-ţi telefonez ieri după-amiază ca să-ţi expun proiectul meu şi să-ţi dau timp de gândire, dar nu erai acasă.

— Nu, m-am dus să mă plimb pe malul râului. Poieniţa nu s-a schimbat deloc… Poate o să mă crezi prea sentimentală, adăugă ea visătoare, dar câteodată aş prefera să mă întorc în trecut…

— Eu nu! Prefer de o sută de ori un duş cald unei băi în râul îngheţat.

La aceste cuvinte, îl revăzu dintr-odată ieşind din apă, cu blugii uzi mulându-se pe coapsele musculoase, cu pieptul acoperit de picături strălucitoare şi o emoţie stranie o cuprinse.

— Am face mai bine acum să ne întoarcem, spuse Luke. Dacă nu, Hardman va pleca în căutarea ta.

— N-are niciun motiv să mă caute!

— Râzi de mine? E pe urmele tale din timpul mesei. A pus ochii pe tine, nu mai e nicio îndoială.

Se îndepărtă şi tânăra îl urmă fără să mai scoată vreun cuvânt. În timp ce traversau livada, Luke se întoarse spre ea.

— Aminteşte-ţi, îi şopti el, nu dispui decât de trei zile.

Imediat ce îi zări de pe terasă, domnul Parish porni în întâmpinarea lor. Cu un gest familiar, îl luă de braţ pe Luke.

— Ah! dragul meu Luke, vino cu mine. Câţiva din prietenii mei doresc să te cunoască, Gemma, te caută mama. Unde ai fost?

— Am purtat o convorbire strict profesională, interveni Luke. I-am propus Gemmei să lucreze pentru mine.

Domnul Parish se opri stupefiat.

— Dar ce poate să facă ea la firmă?

întrebă el în cele din urmă. Ea e profesoară.

În câteva cuvinte, Luke îl puse pe domnul Parish la curent cu proiectul lui, dar acesta păru destul de neconvins.

— Ai într-adevăr nişte idei ciudate! Imediat ce-ţi vei forma lucrătorii, ei te vor părăsi ca să lucreze în altă parte! spuse el cu un aer condescendent.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Le ofer lucrătorilor mei condiţii de muncă mult mai bune decât ar putea spera să găsească în acel colţ pierdut de lume şi ei ştiu asta!

— Poate, bombăni domnul Parish cu intenţia vădită de a pune capăt unei discuţii care-i situa pe poziţii divergente.

Dusă pe gânduri, Gemma îi privi îndepărtându-se. În fond ce aveau comun tatăl ei, care nu avea nicio legătură cu muncitorii lui. Şi Luke care le cunoştea problemele fiindcă fusese odinioară în aceeaşi situaţie cu ei?

După-amiaza se apropia de sfârşit. Din nou personalul recrutat special pentru această ocazie se învârtea în jurul bufetului. Cea mai mare parte a invitaţilor se eclipsase, bărbaţii pentru a se odihni între două mese stropite din belşug cu băuturi şi femeile pentru a-şi pune cele mai frumoase rochii şi bijuterii. În această seară se va dansa şi toate vor rivaliza în eleganţă şi rafinament.

Spre marea ciudă a mamei ei, Gemma refuzase o rochie nouă de seară. Purta atât de rar aşa ceva încât socotea inutilă cheltuiala, mai ales că putea să îmbrace rochia pe care o cumpărase când împlinise douăzeci şi unu de ani. Doamna Parish se lăsase în cele din urmă convinsă, deşi rămăsese decepţionată. S-ar fi bucurat grozav să bată magazinele de lux în căutarea unei rochii pentru fiica ei.

Dar Gemma era încântată. Toaleta îi venea de minune şi ştia asta. Atunci când alesese

rochia lungă, de culoare neagră, cu o bordură din dantelă, ezitase pentru o clipă. Ţesătura de mătase se mula pe trupul ei cu o precizie aproape indecentă. Dar în fond, nu avea de ce să roşească pentru corpul ei… Şi, patru ani mai târziu, nu se temea că-i va sublinia prea mult feminitatea.

Îşi lăsă părul liber pe umeri şi-şi prinse în urechi cerceii de aur modelul creol, care-i puneau în evidenţă tenul mat. Şi, puţin mai târziu, coborî în salon pentru a i se alătura mamei ei. Prin uşile larg deschise se auzeau primele acorduri ale orchestrei.

— Iată-te în sfârşit, scumpa mea! Tatăl tău e aproape gata, trebuie să coboare şi el. Ce zi, nu-i aşa? Un adevărat succes! Şi ce de emoţii! Când mă gândesc că-l însor pe băieţelul meu…

Doamna Parish scoase o batistă brodată din poşetă şi îşi şterse cu delicateţe pleoapele cu un gest studiat. Dar accesul de emoţie fu de

scurtă durată…

— Tatăl tău mi-a spus că te gândeşti să lucrezi pentru domnul O’Rourke, reluă ea imediat, E adevărat, Gemma?

— Drept să-ţi spun, nu m-am hotărât încă.

— Sigur, propunerea e ademenitoare… Un sejur în Caraibe ţi se pare bineînţeles foarte tentant. Dar tatăl tău şi cu mine suntem neliniştiţi, nu-ţi ascund asta. Ţi-am vorbit deja despre reputaţia de seducător al lui Luke O’Rourke şi n-am vrea să…

„… Cazi pradă farmecului acestui individ apărut de cine ştie unde!” completă Gemma în gând. Ar fi jurat că ăsta era raţionamentul mamei ei.

— Nu-ţi face griji, mamă. Oricum nu cred că sunt genul de femeie care-i place lui Luke O’Rourke.

— Cu atât mai bine! De fapt te-am văzut azi-dimineaţă stând la taifas cu Tom. La fel de

fermecător ca întotdeauna, nu găseşti? Şi pe deasupra şi celibatar, Ştii că are acum o situaţie excelentă la una din cele mai mari bănci londoneze?

Şi fără să-şi dea seama că fiica ei nu o mai asculta, doamna Parish continuă să-i laude meritele lui Tom, ginerele ideal.

V

Scurta discuţie avută cu mama ei ava un efect dezastruos asupra nervilor Gemmei. Cu ce drept îşi permitea Susan să încerce s-o influenţeze în această problemă? Trecuseră câţiva ani buni de când părăsise casa părintească pentru a trăi singură la Manchester şi nici nu mai era un copil! Atunci de ce persista mama ei în a o trata ca atare?

În realitate, şi Gemma era perfect conştientă de asta, originea modestă a lui Luke o şoca de fapt pe doamna Parish. Nicio îndoială că, dacă Tom i-ar fi făcut aceeaşi propunere, mama ei ar fi încurajat-o să accepte, fără să-şi pună măcar întrebarea dacă nu avea şi el vreun gând ascuns.

Căci mai presus de orice, gândi cu amărăciune tânăra, mama ei se temea de gura lumii. Dacă ea l-ar urma pe Luke în Caraibe,

limbile ascuţite din orăşel o vor forfeca precis. Şi Susan se temea că reputaţia fiicei ei va fi pătată de aura de scandal care-l înconjura pe Luke: o tânără fată compromisă de acest individ va avea destul de puţine şanse să mai găsească o partidă bună...

Cu cât Gemma se gândea mai mult la motivele secrete ale mamei ei, cu atât era mai tentată, din spirit de contrazicere, să accepte propunerea lui Luke.

Rămăsese sprijinită de unul din stâlpii cortului, preocupată să-i urmărească pe dansatori cu un aer gânditor, când îl văzu pe tatăl ei îndreptându-se spre ea. În faţa aerului posomorât pe care-l afişa, nu-i trebui mult timp Gemmei ca să înţeleagă că venise să-i facă morală.

— Tocmai am stat de vorbă cu mama ta, Gemma, o anunţă el. Până în prezent ne-am arătat foarte răbdători faţă de tine, nici măcar

nu ne-am opus să predai în colegiul ăla sinistru din Manchester, după cum am fi avut dreptul s-o facem. Dar acum ai depăşit orice limită, fetiţa mea! Sper că i-ai spus domnului O'Rourke că-i refuzi oferta.

— De fapt, eu…

Gemma se pregătea să-i explice tatălui ei că nu luase încă nicio hotărâre, când el o întrerupse:

— Nu face parte din lumea noastră, ştii asta. În plus, se bucură de reputaţia unui seducător incorigibil. Mi s-au povestit lucruri îngrozitoare pe socoteala lui…

— Adevărat? replică Gemma cu un aer şiret. Totuşi asta nu te împiedică deloc să lucrezi cu el, nici pe mama să-l invite la masă!

Domnul Parish îşi pierdea arareori sângele rece, dar Gemma simţi că a reuşit să-l scoată din fire.

— Afacerile sunt afaceri, declară el pe un

ton glacial. Iar în privinţa faptului că este un Don Juan, în fond e treaba lui şi îmi închipui că femeile uşuratice pe care are obiceiul să le frecventeze ştiu la ce se pot aştepta din partea lui. Dar tu, Gemma, nu faci parte din această categorie şi n-aş tolera să te afişezi cu acest individ apărut naiba ştie de unde, cu riscul de a-ţi compromite viitorul.

— Hai tată, că amesteci lucrurile! Luke mi-a propus să lucrez cu el, nu să împărţim patul!

Gemma simţea că o cuprinde indignarea. De ce erau părinţii ei atât de prefăcuţi? Şi îl bârfeau astfel pe Luke? Numai din cauza faptului că nu doreau ca fiica lor să se mărite cu el... Dacă l-ar fi considerat pe Luke o partidă acceptabilă, nu s-ar fi opus câtuşi de puţin să plece eu el; ba din contră, ar fi împins-o în braţele lui... Câtă ipocrizie! gândi tânăra cu amărăciune.

— Inutil să continuăm această discuţie, decretă domnul Parish. De altfel, nici n-ai nevoie să lucrezi... Mama ta ar fi atât de mulţumită să te vadă lângă ea acasă! De ce încerci întotdeauna să ne contrariezi? Tinerele fete de vârsta ta sunt mult mai puţin dificile! Uite, de exemplu, Marjorie Walter...

Marjorie Wlater era fiica unui arhitect pe care îl frecventa familia Parish. Înaltă, blondă, divorţată după câteva luni ale unei căsătorii fulger, trăia într-un apartament încântător amenajat de părinţii ei deasupra garajului lor. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului bătând magazinele în compania mamei ei, în aşteptarea unei alte partide bune; Iar de muncit... nu-i trecuse niciodată prin cap.

Gemma se întrebă imediat cum ar reacţiona tatăl ei dacă ar afla că Marjorie îşi pierduse virginitatea la cincisprezece ani şi că, de atunci, colecţiona aventuri fără niciun viitor.

Probabil că nici n-ar crede-o, deşi el era gata să răspândească toate bârfele pe seama lui Luke…

— Hai, Gemma, îmi promiţi că refuzi oferta domnului O'Rourke? întrebă el pe un ton brusc conciliant.

Îi trebuiră câteva clipe Gemmei ca să-şi stăpânească răbufnirea de mânie. Cu ce drept îi dicta tatăl ei comportarea? Cu ce drept mai încerca el s-o manipuleze şi acum, ca şi cum ar avea cincisprezece ani? Ea îşi va hotărî viitorul de acum înainte!

Strângând din pumni, îşi privi tatăl drept în ochi.

— Nu, tată, declară ea. Se întâmplă că am intenţia să-i accept propunerea. De altfel, o să-l şi informez despre asta.

Şi fără a-i lăsa tatălui ei timp pentru replică, se întoarse cu spatele şi se îndepărtă. Tremurând de furie, era aşa de tulburată, încât

se ciocni de Luke câţiva paşi mai încolo.

— Hei! Uită-te pe unde mergi! exclamă el prinzând-o de braţ. De ce acest aer furios? Te-ai certat cu iubitul tău?

— Înţelege o dată pentru totdeauna. Luke, că n-am niciun iubit. Şi am ceva să-ţi comunic chiar acum.

— Te ascult.

— Nu, nu aici, e prea multă lume. Hai să mergem în chioşc.

Luke păru intrigat, dar o urmă. Câteva minute mai târziu se aşezau pe o bancă dintr-un încântător refugiu din lemn sculptat aflat la celălalt capăt al grădinii. Cel puţin aici vor fi la adăpost de urechile şi privirile indiscrete, gândi Gemma, conştientă de gravitatea momentului.

— Uite, eu… M-am hotărât să-ţi accept oferta, îl anunţă ea.

— Ah! Credeam că ai nevoie de timp ca să

reflectezi…

Lipsa lui de entuziasm o lăsă cu gura căscată. Nu cumva îşi regreta acum propunerea?

— De ce spui asta? se interesă ea neliniştită. Nu mă mai vrei?

O privi câteva secunde cu o figură de nepătruns.

— Bineînţeles că da, linişteşte-te! răspunse el în cele din urmă. Hotărârea asta precipitată însă mă intrigă. Poate nu mă înşelasem când presupuneam că ai probleme cu iubitul tău.

— Dar…

— Gemma, nu protesta! Am văzut prea bine ce s-a petrecut între Hardman şi tine. Ceva îmi spune că v-aţi certat şi că simţi nevoia să pleci undeva, pentru a-l regăsi şi mai îndrăgostit la întoarcerea ta… Şi propunerea mea a picat la fix, nu-i. Aşa?

Gemma fu cât pe-aci să riposteze şi să încerce să-l convingă că se înşală. Dar în acest caz, Luke va căuta o altă explicaţie pentru graba ei. Şi era de preferat ca el să nu ştie că părinţii ei îl considerau o fiinţă inferioară şi în ce măsură atitudinea lor dispreţuitoare îi forţase decizia. Mai bine să-l lase să bănuiască ceva în legătură cu Tom decât să se trezească în faţa unor întrebări. Mult mai stânjenitoare.

— Motivele care m-au împins să grăbesc evenimentele n-au nicio importanţă, şopti ea. Ceea ce contează e că accept, nu-i aşa?

În acea clipă el o privea cu atâta intensitate, încât fu cuprinsă de o senzaţie ciudată, imposibil: de definit. Nu era nici teamă, nici tulburare. Mai degrabă – un ciudat amestec al ambelor…

— Poate, spuse el în fine. Dar să ştii că dacă accepţi, nu mai poţi da înapoi. Eşti sigură că vrei să pleci cu mine?

Timp de o fracţiune de secundă, ea ezită. În ce aventură se aruncase? Nu ştia la ce se expune! Dar, oricum, era prea târziu să se retragă.

— Da, desigur, răspunse ea.

— Perfect. Acum. Dacă ne-am alăturat celorlalţi înainte ca tatăl tău să vină după noi cu o puşcă în mână?

Imaginea o făcu în surâdă pe Gemma.

— Din proprie experienţă vorbeşti aşa? spuse ea amuzată. Ai mai trecut prin asta?

— Am fost gata s-o fac eu ca să scap de nişte femei prea insistente. Nici nu-ţi închipui cât de curtat poate fi un bărbat bogat! Te aduc la disperare!

— Înţeleg că nu vrei să te însori?

— Aşa e.

De ce i-o fi pus întrebarea asta prostească? gândi imediat Gemma cu o amărăciune ciudată. O persoană atât de liberă

şi independentă cu Luke nu. Căuta decât legături pasagere, nu dorea să se lege de mâini şi de picioare prin dragoste sau căsătorie.

În timp ce vorbeau părăsiră chioşcul, dar, dintr-odată Luke se opri şi o prinse pe Gemma de braţ, obligând-o să se oprească şi ea.

— Aşteaptă o clipă, spuse el. Nu am pecetluit contractul nostru.

— Ce contract? N-am semnat încă nimic!

— Dar ne-am angajat amândoi verbal şi cuvântul contează pentru mine la fel de mult ca o hârtie. Nu ne-a mai rămas, Gemma, decât o formalitate de îndeplinit.

Făcu o pauză şi o privi atât de pătimaş încât o trecu un fior. Ce surpriză îi mai rezerva? Era atât de aproape de ea, încât respiraţia lui îi atingea uşor obrazul. Nu reuşi să pronunţe niciun cuvânt.

— Da, o ultimă formalitate, reluă el. Altă dată se obişnuia ca o înţelegere să fie

pecetluită printr-un sărut, simbol al încrederii şi loialităţii. Şi astăzi…

Îşi înclină încet capul spre ea cu intenţia vădită de a o săruta. Şi atunci, brusc, Gemma îşi aminti cu o extraordinară precizie senzaţiile pe care le încercase în braţele lui Luke acum zece ani şi fu cuprinsă parcă de febră. De câte ori visase că acel moment magic se va repeta? Şi uite că se pregătea să-l trăiască din nou.

De data asta el nu mai trebui s-o roage să-şi întredeschidă buzele. Se abandonă imediat ce simţi gura lui Luke lipindu-se de a ei. Atunci, apăsarea mâinilor lui Luke pe spatele ei se făcu mai puternică şi o atrase spre el atât de nerăbdător, încât Gemma simţi că i se taie răsuflarea.

Şi mai simţi că-şi pierde complet controlul. Puterea pe care o avea Luke asupra ei şi a simţurilor ei o speria. În braţele lui i se părea că devine o altă femeie, numai foc şi

pară.

Dar nu se aflau atât de departe de cort şi lumina lunii era suficientă ca să poată fi zăriţi. Cu preţul unui violent efort Gemma se smulse din braţele lui.

— Eu… chiar credeam că va trebui să pecetluim acordul nostru, şopti ea.

Evită să-l privească, ştiind că, dacă el ar schiţa cel mai mic gest, ea ar răspunde chemării lui. Cum de ajunsese la aşa ceva? Altă dată nu încercase pentru Luke decât un sentiment de profundă prietenie. Atunci de ce sărutările lui îi înfierbântau sângele?

Sigur, nu trebuia să vadă în asta decât o manifestare suplimentară a puterii lui de seducţie. În fond ce femeie ar fi putut rezista acestui bărbat cu un farmec de temut, în contextul romantic al unei grădini înflorite scai dată de razele argintii ale lunii?

— Dar asta şi facem, Gemma… şopti el.

Vocea lui ciudat de dulce o tulbură şi mai mult. Niciodată nu se mai simţise atât de vulnerabilă. I se păru dintr-odată că, sărutând-o, trezise la viaţă o părticică din ea însăşi a cărei existenţă o ignorase până atunci, şi această descoperire o speria.

— Să ne întoarcem, spuse ea brusc.

Se îndreptă spre cort urmată de Luke şi ironia soartei îi făcu să se întâlnească imediat cu domnul Parish şi Tom.

— Ah, Gemma! Te căutam! Mi-ai promis un dans, îţi aminteşti? îi spuse Tom venind spre ea.

— Tocmai am pus la punct detaliile angajării, se băgă Luke în vorbă. Ştii, Tom, că Gemma va deveni asistenta mea?

Domnul Parish îşi plecă ochii evitând privirea fiicei sale şi Gemma înţelese atunci că el nu dorea să se certe cu Luke şi să pună astfel în pericol o eventuală colaborare. Deci

nu-şi va exprima în mod deschis, dezacordul.

— Adevărat? exclamă Tom. Dar credeam că ai acum un proiect în Caraibe…

— Aşa şi este. Gemma va lucra în Caraibe, replică Luke.

— Tom, interveni imediat Gemma în discuţie ca să risipească tensiunea. Parcă mă invitaseşi la dans! Ce mai aştepţi?

Şi cu surâsul pe buze îl antrena spre pista de dans, unde întârziară destul de mult. Tom era un dansator bun, în plus, conversaţia lui spirituală nu era lipsită de atracţie. Când va reveni din Caraibe poate va fi încântată să-l reîntâlnească, gândi brusc Gemma.

Şi dintr-odată fit cuprinsa de o ciudată teamă la ideea acestei noi vieţi care o aştepta. Va putea ea să-şi controleze emoţiile contradictorii pe care prezenţa lui Luke le trezea în ea? Şi va reuşi ea să fie la înălţimea sarcinilor pe plan profesional?

Era atât de absorbită de gândurile ei, încât îl călcă pe Tom pe picior; se grăbi să se scuze.

— Te gândeai la Luke O'Rourke, nu-i aşa! întrebă el aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Cum de-ai ghicit?

— Chestie de intuiţie… îmi promiţi că o să fii foarte atentă acolo? Scuză-mă că mă amestec în ce nu mă priveşte dar, după părerea tatălui tău, are o reputaţie foarte proastă.

— Tatăl meu se teme de bârfe, asta-i totul. Îi e frică să nu-mi iasă vorbe din cauza relaţiilor mele cu un bărbat care nu e de condiţia noastră.

— Am înţeles că, într-adevăr, are o origine foarte modestă, remarcă Tom. Dar eu am motive mult mai personale ca să-ţi regret plecarea…

Tom o strânse în braţe şi Gemma schiţa un

surâs. În aceeaşi clipă privirea îi fu atrasă fără voia ei spre fundul cortului.

Sprijinit de un stâlp, Luke îi observa. Pe chipul său se citea expresia unui profund dispreţ, amestecat cu un alt sentiment pe care

Gemma nu putu să-l definească. Şi amintindu-şi sărutul pătimaş pe care tocmai îl schimbaseră, simţi că o trece un fior de plăcere.

— Îmi imaginez că, pentru o femeie, Luke O'Rourke e irezistibil, adăugă Tom cu o ciudă prost ascunsă.

— O să lucrez pentru el, Tom, nimic mai mult!

— Şi când te întorci, o să ne vedem?

— Cu plăcere, răspunse ea surâzând.

Orchestra se opri şi Tom aruncă o privire în jurul lor. Majoritatea dansatorilor se retrăseseră.

Am impresia că David şi Sophie se

pregătesc să plece. Hai să ne alăturăm celorlalţi, îi spuse el şi luând-o cu familiaritate de mână se îndreptară spre cealaltă parte a casei.

Într-adevăr, invitaţii se adunaseră în faţa intrării pregătindu-se să-şi ia rămas bun de la tinerii căsătoriţi. Aceştia se schimbaseră şi păreau obosiţi dar extrem de încântaţi. În timp ce ea îşi săruta cumnata, Tom se aplecă spre David şi îi strecură o glumă la ureche, pe care Gemma n-o auzi însă.

Apoi se apropie doamna Parish şi, tamponându-şi delicat ochii cu batista din dantelă o îmbrăţişă pe nora ei. În faţa spectacolului pe care îl ofereau cele două femei una în braţele celeilalte, Gemma se gândi cu puţină amărăciune că Sophie corespundea mult mai bine aspiraţiilor mamei ei decât ea însăşi. În plus, Susan nu va întârzia să devină bunică şi acest rol îi va conveni de

minune. Probabil că se gândea de pe acum la nişte rochiţe şi pantofiori de lac cu care le va împopoţona pe viitoarele ei nepoţele...

Lăsând să-i scape un suspin uşor, Gemma se îndepărtă puţin ca să le facă loc să treacă tinerilor căsătoriţi. La câţiva metri de ea o zări pe Marjorie Walters atârnată de braţul lui Luke, şi simţi că se indispune.

Marjorie se aşezase în aşa fel încât Luke să-i poată admira pieptul bogat dezvăluit de decolteul generos. Sărmana Marjorie! îşi spuse Gemma. Cum se putea da astfel în spectacol? Iar Luke se va lăsa cucerit de aerele ei lascive?

Strigăte surescitate îi întrerupseră firul gândurilor. Toţi invitaţii făcuseră cerc în jurul tinerei perechi şi dintr-odată, Sophie îşi aruncă buchetul spre locul unde era cumnata ei. În mod maşinal, Gemma întinse mâna şi îl prinse, imediat salutată de fluierături şi aplauze. Conform tradiţiei tânăra care prindea buchetul

urma să se căsătorească şi ea în acelaşi an.

Gemma încercă să surâdă. Dar nu-i scăpa privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncase Susan lui Tom şi asta o enervă. Atunci îşi întoarse capul şi îl zări pe Luke. Aparent indiferent la fandoselile lui Marjorie, care rămăsese agăţată de braţul lui, părea pierdut în gândurile lui.

— Ce întâmplare fericită, nu-i aşa? îi şopti Tom la ureche.

Subînţelesul vorbelor lui reuşi s-o facă pe Gemma să-şi iasă din fire.

— Tare mi-e teamă că totul a fost aranjat de mama! răbufni ea. E convinsă că voi rămâne fată bătrână.

— Tom se simţi obligat să-i demonstreze că nimic nu-i mai puţin adevărat că asta, dar Gemma nu-l mai asculta. Sigur, Tom era un băiat adorabil. Dar niciodată nu s-ar putea îndrăgosti de ei, înţelese ea dintr-odată,

mirându-se că e atât de sigură de acest lucru. De fapt nu avea nicio experienţă în privinţa bărbaţilor şi nu fusese niciodată îndrăgostită… Atunci, de unde această siguranţă că Tom nu era bărbatul care îi trebuie iar cel care o va cuceri nu-i va semăna deloc?

După plecarea lui David şi a lui Sophie, invitaţii se retraseră şi ei încetul cu încetul. Serata era pe terminate şi chelnerii începură să strângă bufetul. Când Gemma ajunse în camera ei pe la trei dimineaţa, nu mai rămăsese nimeni sub cort.

A doua zi, doamna Parish aranjase o masă în familie, de la care Gemma nu putu să se eschiveze. Hotărî totuşi să se eclipseze în momentul desertului, exasperată de privirile furioase pe care i le arunca tatăl ei şi de aerul plângăreţ al mamei ei. Se refugie în pădure, căutându-şi liniştea lângă râu. Rămase mult timp în faţa spectacolului înduioşător pe care îl

oferea o raţă sălbatică, urmată de cei cinci boboci dispuşi în şir indian, şi, puţin câte puţin, mânia ei se topi.

Ziua era superbă. În depărtări se întindeau colinele cu forme line câmpurile acoperite de lanurile de grâu şi ici şi colo o fermă.

La întoarcere, tânăra zări silueta îndepărtată a donjonului Gawsworth, celebrul castel pe care Shakespeare îl folosise drept cadru pentru una din tragediile lui. Şi avu un gând pentru Mary, nefericita eroină care preferase să se sinucidă decât să cadă în dizgraţie.

Dar amanţii ei o regretaseră? se întrebă Gemma. Shakespeare crease eroina, alţii o seduseseră, însă doar Mary suferise. În cea mai mare parte a poveştilor de dragoste care aveau un sfârşit nefericit, femeile sufereau mai mult decât bărbaţii.

Pe Gemma o trecu un fior. De unde îi veneau aceste gânduri sinistre? Nu-i prea stătea în obicei...

Paşii o purtară apoi aproape maşinal spre poieniţa unde, altă dată, se întâlnise atât de des cu Luke. Acolo se sprijini de un pom şi încercă să-şi adune gândurile. Era atât de dezorientată! Simţea nevoia să vadă clar în ea însăşi şi să înţeleagă motivele mai profunde care o împinseseră să accepte oferta lui Luke.

Decizia ei se bazase doar pe voinţa de a se afirma ca un adult capabil să-şi ia soarta în propriile mâini? Nu cumva cedase unui impuls negândit când spusese da, înainte să reflecteze la consecinţele acestui pas decisiv? Întotdeauna fusese impulsivă şi asta îi jucase adesea renghiuri neplăcute.

— Pari foarte gânditoare. Gemma!

Tânăra tresări recunoscându-l pe Luke

— Nu te-am auzit!

— Într-adevăr pari foarte departe de aici. Şi nu cred că mă hazardez prea mult dacă spun că-ţi ghicesc gândurile... în caz că regreţi acordul nostru, te-am avertizat deja că e prea târziu să dai înapoi.

— De unde ştiai că sunt aici? se interesă ea.

— Nu ştiam.

— Atunci de ce ai venit?

— Şi mă rog, de ce nu?

Ea îşi plecă ochii. De ce să presupună că, dacă Luke venise până în poieniţă, trebuia neapărat s-o caute pe ea?

Îşi pierduse capul, probabil!

— Aproape de plăcere, Gemma. Sper că ai un paşaport în regulă. Luăm avionul sâmbătă.

Cuprinsă brusc de teamă, ea dădu din cap în semn că da.

— Va trebui totodată să te duci la biroul meu din Chester ca să semnezi contractul,

continuă Luke. I-am spus avocatului să-l pregătească. Totul va fi gata mâine.

— Ei bine, se poate spune că nu ţi-ai pierdut deloc timpul! Credeam că frumoasa Marjorie nu-ţi va lăsa nicio clipă de răgaz…

Îşi muşcă buzele. Cât i-ar fi plăcut să nu fi pronunţat aceste cuvinte! Luke îşi va imagina probabil că e geloasă…

Din fericire, el nu păru atins de vorbele ei.

— De ce? Şi eu aş putea spune poate acelaşi lucru? întrebă el. Tom nu şi-a petrecut noaptea cu tine? Dar un gentleman ca Hardman nu compromite o tânără fată sub acoperişul părinţilor ei!

— Tu n-ai face dovadă de o asemenea delicateţe, sunt sigură de asta! îi replică ea, imediat în defensivă.

— E adevărat că, în general, când îmi petrec noaptea cu o femeie nu prea-mi pasă de părerea părinţilor ei!

O clipă Gemma fu gata să-l întrebe dacă îşi petrecuse noaptea cu Marjorie, dar în ultimul moment se răzgândi. În fond n-o priveau deloc aventurile lui Luke.

— La ce oră să trec mâine pe la birou? se interesă ea.

— Pe la unsprezece, dacă e posibil. Te-aş fi invitat cu plăcere să luăm apoi împreună prânzul, dar din nefericire am nişte obligaţii.

— Nu te mai scuza, că oricum n-aş fi rămas, şi eu am nişte aranjamente, se auzi ea spunând.

În realitate era liberă ca pasărea cerului, dar pentru un motiv pe care nu şi-l putea explica, n-avea niciun chef să-i mărturisească aşa ceva.

— Trebuie să plec, se hotărî ea brusc. Pe mâine!

El se mulţumi să-i adreseze un mic salut batjocoritor care o făcu să se simtă prost. De

ce o privea întotdeauna ca şi cum ar fi ştiut despre ea nişte lucruri pe care le ignora chiar ea însăşi? Asta era de-a dreptul exasperant!

Luând-o în sens invers pe malul râului, îşi reproşă amarnic că a făcut remarca aia prostească pe socoteala lui Marjorie. Dacă ar fi fost îndrăgostită de Luke, mai treacă-meargă.

VI

Cinci zile mai târziu, când Gemma intra în compania lui Luke în sala de îmbarcare a aeroportului din Heathrow, toate grijile ei se topiră ca prin farmec şi se simţi cuprinsă de emoţie la ideea că va descoperi Caraibele.

În ajun, după câteva ore de drum, se instalaseră la unul din cele mai mari hoteluri de lângă aeroport. După cina pe care o luară devreme, Luke îi explică Gemmei obiectivele firmei lui. Află astfel că el construieşte un complex turistic de mare anvergură, unde vor exista şi vile de lux destinate a fi vândute sau închiriate bogătaşilor, terenuri de golf şi tenis, mai multe piscine, restaurante, un loc de închiriere a ambarcaţiunilor de agrement şi un mic centru comercial.

— Şantierul e abia la început şi îţi va fi destul de greu să-ţi imaginezi construcţiile

viitoare, dar locul e superb; există şi un port mic, ca şi o plajă frumoasă.

— Cred că totul te-a costat o avere! exclamă Gemma impresionată.

— Am avut noroc să-l întâlnesc din întâmplare pe vechiul proprietar, un bătrân cam excentric. Voia să vândă şi avea aceleaşi păreri cu mine asupra modului de a construi, respectând pe cât posibil interesele populaţiei locale. Sunt atâţia afacerişti fără scrupule pe acolo... adăugă el suspinând adânc. Graţie acestei comuniuni de idei am făcut târgul în condiţii favorabile.

— Ai intenţia să rămâi în Caraibe ca să administrezi complexul când va fi gata?

— Nu, ritmul vieţii de la tropice e prea lent pentru mine! exclamă el râzând. Îmi paee Saint George, dar pentru sejururi scurte. O să numesc un director în fruntea complexului şi o să încerc să folosesc cât mai mulţi angajaţi din

rândul populaţiei locale. Iată de ce ţin atât să formez lucrătorii!

În timpul celor câteva zile care precedaseră plecarea lor, Gemma bătuse librăriile şi bibliotecile pentru a aduna maximum de cărţi şi de informaţii în vederea organizării viitoarelor cursuri. Făcu o listă a materialelor didactice necesare şi încercă să stabilească materiile care se vor preda. Nu avea încă o idee prea clară despre sarcina ei şi îi era teamă că îl va dezamăgi pe Luke. Totul era atât de nou pentru ea…

Deodată Luke o luă de braţ, făcând-o să tresară.

— A început îmbarcarea! Hai să mergem!

Gemma se ridică şi îl urmă spre stewardesă.

La sfatul lui Luke îmbrăcase un pantalon comod şi o bluză mai călduroasă, fiindcă în cabina avionului va fi răcoare. Îşi pregătise şi

ceva mai subţire de schimb cu care se va îmbrăca înainte de sosire. Gândindu-se că zborul va dura foarte mult nu se machiase, dar contrar obiceiului îşi făcuse unghiile şi roşul lor punea în valoare bronzul mâinilor delicate.

Stewardesa ridică perdeaua care izola cabinele de clasa întâi de restul avionului şi îi conduse până la locurile lor, neuitând să-i adreseze un surâs fermecător lui Luke. Un surâs care nu-i scăpă Gemmei…

În curând li se aduse meniul pentru micul dejun şi Gemma îl studie. Nu luase decât o ceaşcă de cafea la hotel, şi asta în mare grabă, şi acum simţea că o încearcă foamea.

Tot gândindu-se ce să aleagă, îl privi pe furiş pe Luke. Ca şi ea. Se îmbrăcase mai comod, schimbând elegantul costum de om de afaceri pe un pantalon de pânză de culoare deschisă şi o cămaşă galbenă de bumbac. Ţinuta îi venea de minune şi îşi întoarse repede

capul, simţindu-se tulburată.

— Ce s-a întâmplat, Gemma? o întrebă Luke aplecându-se spre ea.

— Nu, eu… Totul e în regulă.

Din fericire, el nu păru să-i observe emoţia şi Gemma respiră uşurată. Dacă ar fi întrebat-o mai insistent, nici n-ar fi ştiut ce să-i răspundă. Cum să-i mărturisească faptul că îl găsea din zi în zi mai seducător şi că trezea în ea o senzualitate adormită de zece ani?

Bineînţeles, ea ştiuse întotdeauna cât e de frumos. Dar altă dată, prietenia lor era atât de pură încât ea nu se gândise la diferenţa dintre sexe. Totul se schimbase din ziua când Luke o sărutase şi o lăsase astfel să întrevadă lumea minunată a plăcerilor senzuale. Cea de a doua îmbrăţişare, din timpul căsătoriei lui David, confirmase un lucru pe care Gemma îl ştia deja: Luke putea să facă ce voia cu ea din momentul când o lua în braţe. Cum de reuşise

să-i sucească astfel capul, încât uita de orice ruşine? Era de necrezut... Din nefericire, ea nu avea nimic de aşteptat de la Luke în afară de satisfacerea unei dorinţe pur fizice. Nu-i spusese chiar el că nu dorea să se fixeze la cineva?

Îşi reveni brusc. Înnebunise de-a binelea? Doar două sărutări şi iată unde ajunsese! Şi acum nu mai avea cincisprezece ani, reacţia asta disproporţionată era caraghioasă. Nu era momentul să admită că se simţea atrasă spre Luke ca orice femeie normală de un bărbat seducător? Asta şi nimic mai mult.

Curios, dar când stewardesa le servi micul dejun, Gemma îşi pierduse de tot pofta de mâncare. Se forţă totuşi să mănânce ceva, în timp ce-şi amintea evenimentele ultimelor zile.

După cum stabiliseră, se dusese întâi la biroul lui Luke ca să semneze contractul, după care îi telefonase directorului de la colegiu ca

să-şi anunţe plecarea. Acesta, vizibil uşurat că-i scapă de o sarcină neplăcută, îi mulţumise eu căldură. Apoi se dusese să-şi ia lucrurile de la Manchester. Această vizită de adio o dăduse peste cap.

În timpul verii curtea şcolii rămânea la dispoziţia elevilor şi Gemma îi întâlnise pe câţiva dintre ei, rătăcind dezorientată pe acolo. Se oprise puţin să schimbe câteva vorbe cu ei şi confuzia în care se zbăteau aceşti adolescenţi o tulbură profund. Ce-o să facă ei în vacanţă, fără bani să plece undeva, fără nişte spaţii verzi unde să se joace, fără un mijloc de transport comod ca să iasă din oraş şi să se aerisească puţin? Pentru ei viitorul era închis şi când îl auzi pe Tommy Johnson declarând că într-un oraş ca Manchester nu se găsea nimic de făcut pentru cei tineri, nu reuşi să găsească niciun argument ca să-l contrazică.

Când îşi vor relua cursurile în luna septembrie şi n-o vor mai găsi la postul ei, gândi ea, o s-o considere incapabilă să-şi ţină promisiunile, ca şi cea mai mare parte a adulţilor pe care îi cunoşteau…

În urma celor câteva ore petrecute la colegiu, Gemma rămăsese cu un sentiment de amărăciune, cu impresia că lăsa în spatele ei ceva neterminat. Îşi va aminti mult timp de acest grup de tineri debusolaţi, pierzându-şi vremea în curtea prăfuită.

Când stewardesa strânse tăvile, Luke se întoarse spre Gemma.

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş face şi siesta, îi şopti el.

Fără îndoială că era un mod de a-i da de înţeles că n-avea intenţia să stea de vorbă cu ea, gândi Gemma. Din fericire, îşi luase cu ea o carte.

— Nu-ţi face probleme, n-o să te deranjez.

Am de citit, îi spuse ea cu răceală.

Cu un gest hotărât îşi scoase romanul şi se cufundă într-o pasionantă intrigă poliţistă. Subiectul o acapară într-atât încât nu-şi dădu seama de trecerea timpului. Aşa că fu nespus de mirată când stewardesa sosi cu meniul pentru prânz.

— Într-adevăr, nu s-ar putea spune că m-ai deranjat… remarcă atunci Luke.

Gemma îl privi mirată. Ce-o fi însemnând mutra asta dezamăgită? Era ofensat că nu-i dăduse nicio atenţie? Probabil că nu era obişnuit să fie astfel tratat… Gândul ăsta o făcu să surâdă.

— Ce te-a înveselit aşa? întrebă el imediat.

— Oh, nimic. Ai reuşit să lucrezi ceva în timp ce eu citeam?

— Da. Am studiat un raport. Din timp în timp, m-am uitat la tine. Uitasem cât de mult te absorbea lectura! Aveam impresia că lumea s-

ar fi putut prăbuşi în jurul tău, fără să bagi măcar de seamă.

— Şi atunci? Ai putea să-mi mulţumeşti că nu te-am deranjat nici măcar pentru o clipă! Nu toate femeile sunt nişte flecare, vezi… adăugă ea, tachinându-l.

— Ai dreptate. Dar de obicei le place să atragă atenţia asupra lor. Ce-o fi vrut să insinueze? se întrebă Gemma intrigată. Îi reproşa că nu l-a băgat în seamă? Poate îi rănise orgoliul de bărbat obişnuit să ia ochii tuturor femeilor pe care le întâlneşte… Se pare că uita faptul că relaţia lor era strict profesională.

— Luke, eu…

Sosirea stewardesei crea o diversiune şi în curând se lansară într-o discuţie animată privind instalarea viitoarelor săli de clasă. Totuşi, pe Gemma o rodea o întrebare: de ce Luke îi propusese să lucreze pentru el? Pentru

că o credea într-adevăr competentă? Pentru că o ştia în căutarea unui serviciu şi voia s-o îndatoreze? Sau pentru alte motive nemărturisite? Luke devenise un personaj de nepătruns, aşa încât nu-i va cunoaşte probabil niciodată adevăratele motive, gândi ea în cele din urmă, forţându-se să fie atentă la desfăşurarea conversaţiei.

Căzuse deja noaptea când avionul aterizã şi căldura o copleşi pe Gemma când intrară în aeroport.

În faţa figurii ei dezamăgite, Luke schiţă un surâs de încurajare.

— Hai, nu fi îngrijorată, o să te obişnuieşti repede cu climatul tropical! În seara asta eşti obosită şi asta explică totul. Dă-mi şi geanta ta.

După ce îşi recuperară bagajele şi trecură prin vamă, dădură peste un băiat care le propuse să le ducă valizele cu căruciorul şi Luke acceptă. Când ieşiră din aeroport, îi arătă

copilului un Land Rover decapotabil care aştepta puţin mai încolo. La volanul maşinii era instalată o tânără încântătoare care n-ar fi trecut nicăieri neobservată…

Părul lung, de culoarea abanosului, era legat cu o fundă galbenă asortată cu culoarea Land Roverului şi îşi balansa cu indiferenţă un picior de o formă perfectă pe deasupra portierei, în ritmul zgomotos al muzicii de la radio.

Luke înaintă spre maşină, urmat de o Gemma mai dezorientată ca niciodată, şi o bătu pe umăr pe necunoscută. Imediat ce-l recunoscu pe Luke, ea sări din maşină şi se repezi în braţele lui.

Era înaltă şi subţire şi avea un machiaj impecabil, constată Gemma, stând puţin retrasă. Purta un şort scurt şi strâmt. Iar tricoul foarte larg îi descoperea un umăr şi începutul unui sân, accentuând astfel

extraordinara ei feminitate.

Şi Gemma se simţi teribil de deplasată. Ce căuta ea în Caraibe, dacă Luke frecventa astfel de femei? Judecând după modul languros în care necunoscuta se lipise de el, era clar că ea n-avea deloc nevoie să ia lecţii despre cum se seduc bărbaţii! gândi Gemma cuprinsă de o bruscă animozitate faţă de necunoscută. Iar Luke nu părea deloc să găsească ceva dezagreabil în asta. Ba din contră…

Totuşi, după câteva clipe se degajă.

— Ce surpriză să te găsesc aici, Samantha! exclamă el. Nu te prevenisem de sosirea mea.

— Nu, Boyd m-a pus la curent. Şi bineînţeles, am insistat să vin eu la aeroport. Dacă ne grăbim puţin, vom ajunge la timp ca să cinăm acasă.

Spre marea surpriză a Gemmei, Luke păru contrariat.

— Îmi pare rău, Samantha, spuse el cu o voce hotărâtă. Dar în seara asta este imposibil.

Şi întorcându-se spre Gemma, îi puse mâna pe umăr adăugând:

— Samantha, ţi-o prezint pe Gemma. Gemma, Samantha e nepoata lui Larry Freman, bărbatul despre care ţi-am povestit că mi-a vândut terenurile.

— Dragule, dar nu mi-ai spus că o să mai aduci pe cineva, exclamă Samantha, privind-o înciudată pe Gemma.

— Gemma o să lucreze cu mine, declară Luke.

— Ah! E vorba de una din salariatele tale…

— Şi de o veche prietenă, adăugă Luke.

Samantha îi aruncă o privire aprinsă

Gemmei, care nu se putu împiedica să se gândească asupra celor spuse de Luke. De ce adăugase el „veche prietenă”, precizare care

nu putea decât să-i displacă Samanthei? Căci era clar că această superbă brunetă era mai mult decât o prietenă pentru Luke…

Dar poate era. Doar un joc între doi amanţi? Poate Luke avea intenţia s-o facă geloasă pe iubita lui?

Gemma fu cuprinsă dintr-odată de o moleşeală îngrozitoare. Oboseala drumului, la care se adăugase căldura şi această penibilă întâlnire cu Samantha, contribuiseră bineînţeles la asta. Şi pentru prima dată regretă că a venit aici, într-un loc străin unde îi primise această femeie nesuferită şi duşmănoasă de care Luke se ferise să-i vorbească.

— Adevărat? i se adresă Samantha deschizând portiera. Ei bine, draga mea Gemma, sper că nu vei fi prea înghesuită în spate cu bagajele. Ce vrei, Luke nu ne-a prevenit că aduce cu el o… veche prietenă.

„Nu ne-a prevenit”. Ce-o fi vrut să zică prin asta? se întrebă Gemma.

— Unchiul Larry abia aştepta să jucaţi din nou şah, dragul meu, spuse ea luându-i de braţ pe Luke.

Luke se lăsă şi Gemma simţi că îi sare muştarul. Cu ce drept o umilea astfel Luke? Dacă o adusese în Caraibe doar ca să-şi bată joc de ea, o să vadă el că ea nu va tolera aşa ceva!

Se pregătea să-l anunţe că nu va rămâne o clipă în aceste condiţii, când el se degajă brusc şi-o îndepărtă pe Samantha.

— Pentru început îţi sugerez să stai în spate, Samatha, spuse el pe un ton care nu admitea replica. Gemma o să stea în faţă lângă mine; prefer să mă asigur că reuşeşte să-şi ţină ochii deschişi, fiindcă moare de somn şi mi-e teamă că o să adoarmă.

— Ar fi fost dificil să spui care din cele

două tinere femei fu mai surprinsă. Totuşi, după ce-i aruncă o privire duşmănoasă Gemmei, Samantha păru că a înţeles că nu are de ales şi se execută.

În timpul drumului, nu încetă să vorbească despre diferite subiecte. Strict locale, destinate în mod evident să-i demonstreze Gemmei că avea o viaţă socială foarte plină la Saint George şi că vila unchiului ei Larry depăşea prin splendoarea ei toate casele de pe insulă. Gemma rămase tot timpul tăcută.

Ajunseră în cele din urmă la poarta unei splendide proprietăţi care abia se ghicea în mijlocul vegetaţiei luxuriante. Luke parcă şi coborî să deschidă portiera, invitând-o pe Samantha să coboare.

Cu un aer bosumflat, fata îl ascultă.

— Vino să cinezi cu noi, îl imploră ea cu o voce calină. Sunt sigură că prietena ta nu se va

supăra.

— Nu ştiu ce-ar zice Gemma, dar sunt obligat să-ţi refuz invitaţia. Nu mă simt în stare să fac în seara asta o partidă de şah. Salută-l pe unchiul tău din partea mea.

Şi fără să mai aştepte, urcă în maşină şi demară.

Îmi pare rău, Gemma, spuse el după o scurtă tăcere.

— Oh, n-ai de ce să te scuzi! E firesc ca iubita ta să vrea să fiţi împreună chiar din ziua sosirii tale…

I se păru că Luke se încruntă, dar nu respinse cuvântul „iubităi! pe care îl folosise intenţionat.

— Samanthei îi plac la nebunie filmele de dragoste, şopti el cu un aer plictisit. Iar acum îşi închipui că e îndrăgostită de mine. O să-i treacă…

Oricum, indiferent care ar fi fost

sentimentele pe care frumoasa brunetă le nutrea faţă de Luke, el părea mai degrabă indiferent! constată Gemma. Şi gândindu-se, nici nu era de mirare… Nu era asta o dovadă în plus a controlului pe care-l exercita Luke asupra vieţii lui afective, ca şi a aversiunii pentru orice angajament de ordin sentimental?

În timp ce se gândea la toate astea, părăsiră şoseaua principală şi se angajară pe un drum de ţară. Fără îndoială, se apropiau de şantier… Câteva utilaje enorme erau dispuse pe partea dreaptă a drumului în timp ce, ia stânga, se deschidea o splendidă vedere a unui golf spre care dădea o plajă cu nisip fin.

— Mai regreţi că nu ţi-am luat un bilet la primul avion spre. Londra? o întrebă Luke râzând.

Prin ce miracol Luke îi ghicise din nou. Gândurile? se întrebă Gemma. Li surâse şi ea, derutată.

Înainte de plecarea lor, când discutase cu el detaliile instalării ei, Luke rămăsese evaziv, mulţumindu-se să-i explice că se va ocupa el de toate. În Anglia acest răspuns i se păruse suficient. Dar acum, observând că drept locuinţe serveau doar nişte barăci de prefabricate, începu să-şi facă probleme. Oraşul era departe şi ceea ce văzuse ea din cartierele mărginaşe nu i se păruse deloc primitor. O fi existat ceva de mijloc între hotelurile de un lux inabordabil şi imobilele coşcovite de la periferia oraşului Saint Ceorge? Habar nu avea şi n-avea nici cea mai mică idee de locul unde se gândea Luke s-o cazeze.

Începuse s-o cuprindă neliniştea când, brusc, drumul o luă spre dreapta. Atunci apăru în faţa ochilor Gemmei un port adăpostit de un golfuleţ. Câteva bărci cu motor erau ancorate acolo, dar remarcă imediat şi un imens iaht feeric luminat.

— Ei, îţi place? o întrebă Luke oprindu-se la marginea falezei.

— Ce vapor superb! exclamă Gemma. Al cui e?

— Al meu. Hai să-l vizitezi. Nu luăm bagajele. O să se ocupe de ele un om din echipaj.

Luke o luă de mână pe Gemma şi o conduse spre o mică barcă cu motor.

— Acum nu putem aduce iahtul până la mal. Dar nu e decât o simplă chestiune de timp, îi explică el.

— Locuieşti pe vapor?

— Da. Şi tu vei face la fel. Dar de ce aerul ăsta mirat? Ce nu-ţi convine?

— Ei bine… nu-mi închipuiam că vom locui împreună. Oricum, nu-mi fac probleme: frumoasa Samantha îţi ocupă toate gândurile.

— Nu te grăbi, Gemma. Ai putea avea surprize…

Îşi ridică ochii spre el dar, în acea clipă, el afişa o expresie de nepătruns. Ce-o fi vrut să spună cu aceste cuvinte profetice? Nimic deosebit, probabil… Nu era vorba fără îndoială decât de vorbele unui bărbat obişnuit să seducă şi să întreţină o atmosferă echivocă cu toate femeile aflate la vârsta de a fi curtate…

Un marinar îi întâmpină la bord şi, în timp ce Luke se dusese să-şi ia mesajele telefonice, acesta o duse să viziteze iahtul. Mărimea încăperilor, calitatea mobilierului, rafinamentul decoraţiei, totul o impresionă pe Gemma. Apartamentul care îi fusese rezervat o încântă. Dispunea nu numai de o cameră spaţioasă cu sală de baie, dar era prevăzut şi cu un salon în care erau instalate televizorul şi telefonul.

Deoarece nu scotea niciun cuvânt, marinarul o privi neliniştit.

— Vă displace ceva? întrebă el.

— Nu, din contră, totul mi se pare

splendid! replică ea imediat.

Cum să-i explice că se simţea stingherită? Că apartamentul ei din Manchester ar fi încăput în întregime doar în dormitorul acesta?

— Este apartamentul rezervat invitaţilor şi domnul Luke l-a pregătit special pentru dumneavoastră, Dacă vă e foame, şeful vă propune o salată de creveţi proaspăt pescuiţi.

— Cu plăcere!

— În acest caz, v-o aduc imediat.

În aşteptarea marinarului, Gemma inspectă mobila, întârziind asupra fiecăreia ca un copil uimit. De la lemnăria din acaju până la canapelele confortabile tapiţate în culori pastel, totul dovedea luxul şi rafinamentul.

Pe un birou mic se găsea tot ce era necesar pentru corespondenţă şi Gemma se gândi amuzată că mama ei ar fi apreciat în mod special acest amănunt. Pe o măsuţă joasă trona un vas plin cu fieri de toate culorile,

lângă care fuseseră aşezate ultimele numere ale revistelor de modă şi de actualităţi. În mod categoric, vaporul lui Luke era un veritabil palat!

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de o bătaie în uşă. Imediat se duse să deschidă. Cu un surâs pe buze, marinarul îi întinse o tavă pe care erau aşezate o farfurie apetisantă şi o cupă de şampanie. Tânăra îi mulţumi apoi, după plecarea lui, se lăsă să cadă pe un fotoliu. Totul i se părea neverosimil!

Poate era însă vorba doar de un vis…

VII

Prima zi a Gemmei la bordul iahtului Minerva începu prost: dormi până la o oră târzie şi nu se trezi decât când cineva îi bătu la uşă.

— Domnul O’Rourke m-a trimis să vă spun că, dacă mai dormiţi mult, o să vă fie greu să recuperaţi, o anunţă marinarul întinzându-i o ceaşcă cu ceai. Vă aşteaptă în birou.

Şi se eclipsă imediat. Gemma îşi privi ceasul. Deja era ora zece! îşi spuse ea. De când nu mai dormise aşa de mult! Doar nu venise în Caraibe să lenevească, ci să muncească…

În mare grabă îşi înghiţi ceaiul, îşi făcu un duş şi se îmbrăcă. Era exact ora zece şi jumătate când bătu la uşa biroului lui Luke. Chiar el veni să-i deschidă.

— Sunt… sunt dezolată, îngăimă Gemma. De obicei mă scol mult mai devreme. Nu-ţi face

griji, asta nu se va repeta.

— Nu te scuza, te rog! N-ai niciun motiv să te grăbeşti! De altfel nici nu trebuie să faci prea multe în primele zile. Îţi va trebui puţin timp să te aclimatizezi.

— Dar Luke, m-ai adus aici ca să muncesc, nu să mă odihnesc!

— Linişteşte-te, n-am uitat asta! Am intenţia să-ţi încredinţez azi dosarele lucrătorilor ca să-ţi faci o părere mai exactă asupra viitorilor tăi elevi. Dar înainte de toate, hai să ne luăm micul dejun.

Şi plin de autoritate, o luă de braţ şi o conduse în sufragerie. Decorată în culori vii, încăperea vastă dădea spre puntea principală unde se găsea şi o piscină imensă. De acolo se deschidea o vedere panoramică asupra golfului scăldat în soare şi a şantierului; când terminară de mâncat, Luke îi indică amplasarea viitoarelor construcţii.

— Înţeleg mai bine acum ceea ce îmi explicai în avion! exclamă Gemma impresionată de amplasarea lucrărilor. E un proiect colosal.

Sper că va fi o frumoasă realizare. Dar ca să nu-ţi închipui că această insulă se rezumă doar la hoteluri de cinci stele şi vile de lux, o să te duc după-amiază să faci un tur. O să vezi faţa ascunsă a locului şi-ţi vei da seama de condiţiile precare de existenţă ale autohtonilor.

Plivirea lui Luke se întunecase şi Gemma înţelese că tovarăşul ei nu va rămâne niciodată indiferent la greutăţile celorlalţi. Odată cu succesul, mulţi indivizi îşi uitau de pe o zi pe alta originile modeste, poate şi pentru a şterge din memorie un trecut neplăcut. Luke însă nu se lepădase de trecutul lui, ba mai mult chiar, îşi rămăsese credincios lui însuşi. Şi din cauza asta îl admira şi mai mult.

— Vom pleca spre sfârşitul după-amiezii,

reluă el, când soarele n-o să mai fie aşa de puternic. Până atunci vei putea cunoaşte conţinutul dosarelor.

Fiindcă ea îşi muşca încurcată buzele, Luke o întrebă:

— Ce se întâmplă, Gemma? Te supără ceva?

— Ei bine… da şi nu… Adică, mă simt vinovată să trăiesc într-un asemenea lux ştiind că salariaţii…

— Scrupulele tale te onorează, dar n-au niciun rost! Ceilalţi angajaţi ai mei sunt bărbaţi şi nici nu sunt prietenii mei. Nu-ţi face probleme pentru ei, ei trăiesc în condiţii de confort destul de acceptabile, chiar dacă locuinţele lor sunt provizorii. Oricum, n-ai de ales. Ca să îmi fii de folos trebuie să trăieşti aici şi doar n-o să foloseşti în comun cu alţi zece bărbaţi instalaţiile sanitare!

— Aş putea găsi o locuinţă în oraş…

— Imposibil! Saint George e prea departe şi, oricum, mă opun acestei idei. Aici, o femeie singură, mai ales europeancă, nu se află în siguranţă. Oamenii sunt săraci şi tot ceea ce seamănă a turist constituie o pradă uşoară. Ţi-e mai bine aici cu mine, încheie el.

Se întrerupse şi o privi insistent.

— E chiar atât de greu să locuieşti sub acoperişul meu? o întrebă în cele din urmă.

— Nu, deloc! Nu asta voiam să spun…

Imediat îşi reproşă nedelicateţea. Nu-i făcuse cumva lui Luke impresia că nu-i apreciază ospitalitatea la justa ei valoare? El o privise aşa cum nici nu visase vreodată că ar putea fi. Şi oricine ar fi fost încântat să locuiască pe Minerva. Samantha, de exemplu, ar fi dat mult să se afle în locul ei…

Dar, pentru un motiv pe care nu şi-l putea explica, Gemma era cuprinsă de o jenă ciudată la gândul de a trăi lângă Luke. De teama

zvonurilor care ar putea circula printre salariaţi şi care i-ar îngreuna poziţia în cadrul firmei? Sau se temea de o intimitate din ce în ce mai tulburătoare?

— Dar îndepărtă imediat acest gând. Teama ei era ridicolă! Luke era patronul ei şi nimic mai mult. În loc să se sperie ca o adolescentă, ea trebuia să-i arate lui Luke doar recunoştinţă pentru că a primit-o astfel pe vaporul lui.

— Dacă m-aş instala un timp pe punte ca să mă obişnuiesc puţin cu căldura şi în timpul ăsta aş studia şi dosarele? spuse ea pe neaşteptate.

— De acord, dar fii atentă la început şi aşază-te la umbră. Aici soarele nu te iartă şi chiar cu pielea ta bronzată rişti să capeţi arsuri. Vino cu mine, îţi duc eu dosarele.

Se întoarseră în birou şi, după ce intrară, trecu pe lângă ea ca să deschidă un dulap. Cu

o mişcare involuntară îi atinse şoldul cu braţul şi Gemma simţi că o trece un fior din cap până în picioare. Era atât de conştientă de prezenţa lui Luke, de senzaţia de forţă pe care o degaja încât fu încercată de o ciudată durere în adâncul fiinţei ei iar violenţa reacţiei o sperie.

— Ce se întâmplă, Gemma? întrebă Luke. Sper că n-ai febră?

Întinzând mâna spre ea, i-o aşează pe frunte cu un aer preocupat, accentuând fără să ştie tulburarea tinerei femei.

— Nu, n-am nimic, protestă ea cu o voce slabă. Probabil diferenţa dintre temperatura exterioară şi aerul condiţionat... Nu sunt încă obişnuită.

Fiindcă Luke o privea în continuare cu îngrijorare, ea exclamă:

— Luke, nu mă mai privi ca şi cum aş fi o păpuşă de porţelan!

— Totuşi, aşa te văd eu. Ai fost crescută

într-un mediu protejat şi eşti mai fragilă decât gândeşti…

— Uiţi că mi-am părăsit părinţii de câţiva ani şi am predat în tot acest timp într-o şcoală pentru copiii defavorizaţi de soartă! Şi n-am murit, după câte ştiu!

— Nu… Totuşi ai fost ferită de greutăţi. Părinţii tăi ţi-au rezolvat problemele, chiar înainte ca tu să le afli. Mi-e teamă că nu eşti pregătită să înfrunţi singură viaţa.

Cum de putea el să se înşele astfel? gândi Gemma revoltată. Ea care refuzase întotdeauna dependenţa pe care i-o impuneau părinţii ei şi căutase să se afirme prin ea însăşi. În privinţa asta, raţionamentul lui Luke era nedrept.

— Dacă asta e părerea ta despre mine, nu văd de ce m-ai angajat! îi replică ea enervată.

În momentul când Luke se pregătea să-i răspundă, răsună soneria telefonului.

Scuzându-se cu un gest faţă de ea, ridică receptorul şi Gemma recunoscu de la distanţă vocea ascuţită a Samanthei. Îl invita pe Luke la masă, dar acesta îi refuză din nou propunerea. Ea ridică glasul şi Gemma se simţi în plus. Să asiste la o ceartă între îndrăgostiţi? Asta era prea mult pentru ea! Dar când se ridică să plece, Luke o reţinu de braţ.

— Depăşeşti limitele, Samantha, spuse el categoric, făcându-i semn Gemmei să rămână, După cum ţi-am explicat înainte de plecarea mea la Londra, nu regret ce s-a petrecut între noi dar acum totul e de domeniul trecutului. Aşa că te rog să mă laşi în pace şi să-ţi găseşti alt cavaler!

Simţindu-se din ce în ce mai prost, Gemma îşi plecă ochii. Niciodată n-ar fi trebuit să fie martora unei asemenea discuţii! Şi cum de putea Luke să-i vorbească feţei cu un asemenea dispreţ?

Fu şocată când îl văzu închizând telefonul. Să-l trântească aşa în nasul interlocutoarei lui!

— Hai, nu mai face mutra asta, şopti el întâlnind o privire care îl condamna. Samantha a căutat-o cu lumânarea! o prevenisem şi ştia prea bine la ce trebuie să se aştepte de la mine. Dacă se încăpăţânează, cu atât mai rău pentru ea. Oricum, nu are decât ce merită.

— Hai, Luke, cum poţi fi atât de dur? exclamă Gemma. Dacă te iubeşte…

— Să mă iubească? repetă el ridicând din umeri. Dar Samantha nu iubeşte pe nimeni, în afară de preţioasa ei persoană. Pentru ea nu reprezint decât un trofeu în plus în panoplia cuceririlor ei şi doar orgoliul ei e rănit. Să nu-ţi închipui că există şi altceva între noi!

— Legătura ta cu Samantha nu mă priveşte, Luke.

— Ce mutră ai făcut! însăşi oglinda demnităţii ofensate!

Şi Luke îşi sublinie remarca printr-un hohot de râs batjocoritor; vexată, Gemma părăsi încăperea. Trebuia neapărat să uite această penibilă conversaţie telefonică la care nu ar fi trebuit niciodată să asiste. Dar lasă că munca îi va schimba ideile… Fără a mai ţine seama că era nerăbdătoare să descopere cu ce fel de elevi va avea de-a face.

Imediat ce ajunse pe punte, avu impresia că se sufocă de căldură. Dar un marinar îi instală imediat o masă şi un scaun la umbră. Din fericire, o uşoară briză marină începuse să adie, ceea ce o ajută să suporte mai uşor umezeala aerului.

— Lucrase mai mult de o oră, când Luke îşi făcu apariţia.

— Acum trebuie să intri, Gemma. De altfel masa e servită şi, cu această ocazie, aş vrea să-ţi prezint câţiva membri ai echipei mele. Apropo, diseară cinăm la guvernator. N-o să te

plictiseşti: soţia lui e pasionată de problemele şcolii şi o să-ţi poată indica nişte oameni pe care să-i contactezi în Saint George.

— Foarte bine.

Sigur, Luke nu-i ceruse părerea, dar era vorba de o cină de afaceri şi în aceste condiţii nu-i rămăsese decât să se încline în făta hotărârii lui.

Când intrară în sufragerie, prânzul uşor dar rafinat era deja servit pe masa rotundă împodobită cu un magnific buchet de flori tropicale în culori strălucitoare, dar mai lipseau încă nişte persoane.

Gemma luă loc între Luke şi căpitanul Ericson, un suedez la fel de blond pe cât era Luke de brun şi care părea să cunoască foarte bine Caraibele. În cursul conversaţiei, el preciză că lucra pentru Luke de câţiva ani. Înţelegerea şi încrederea dintre cei doi bărbaţi erau evidente şi Luke îi explică Gemmei că el

cumpărase Minerva la sfatul căpitanului, el nefiind decât un amator. De altfel, adăugă el, vaporul însemna pentru el în primul rând o locuinţă şi un birou.

— Şi ce o să faci cu el când complexul va fi terminat? întrebă Gemma.

— O să-l păstrez şi poate o să-l transform într-o navă de croazieră. E la mare modă astăzi…

În curând apărură şi Ian Cameron, inginerul şef, un scoţian îndesat şi surâzător, apoi Tom Maiden, şeful aprovizionării cu materiale şi în sfârşit Harry Barker, directorul personalului. Şi dacă se simţise în largul ei cu căpitanul Ericson, Gemma sesiză o oarecare reţinere din partea noilor veniţi, în special din partea lui Harry Barker.

În timpul mesei, situaţia nu se ameliora şi Gemma începu să-şi pună întrebări. Bineînţeles, era singura femeie într-un univers

profesional exclusiv masculin, dar niciunul dintre bărbaţii prezenţi nu părea să ţină cont în mod deosebit de asta. Atunci care era motivul acestei răceli? Nu aveau încredere în ea din cauza situaţiei ei privilegiate faţă de Luke? Totuşi, judecând după climatul de încredere care părea să domnească între ei, raporturile cu patronul lor erau excelente. Atunci, de ce această neîncredere?

În timp ce se servi cafeaua, atmosfera se mai destinse totuşi puţin. Harry Barker angajă chiar o conversaţie cu Gemma, punându-i câteva întrebări asupra experienţei ei profesionale. Păru plăcut surprins să afle că predase într-un colegiu cu profil tehnic şi căzură de acord asupra unor probleme esenţiale privind viitoarea şcolarizare a lucrătorilor.

— Aveţi dreptate, spuse el schiţând în sfârşit şi un surâs. Trebuie insistat asupra

învăţământului tehnic în cele mai diverse domenii, pentru a putea păstra mai apoi cât mai mulţi pentru întreţinere. O să lucrăm împreună.

Masa se termină mai bine decât începuse, dar Gemma înţelese că partida nu era încă pe deplin câştigată. Trebuia să lupte ca să se impună…

Luke părăsi vaporul împreună cu ceilalţi, după ce îi mai aduse aminte o dată Gemmei că vor vizita insula înainte de cină. Rămasă singură, tânăra se cufundă din nou în studierea dosarelor şi avu confirmarea a ce se temuse: cea mai mare parte a lucrătorilor părăsiseră şcoala de tineri. Sarcina care o aştepta se anunţa pasionantă, dar grea!

Şi deodată îşi aminti de elevii ei din Manchester. Nici ei nu erau mai grozavi, departe de asta! Sigur ei învăţau mai mult timp, dar în cel mai bun caz sfârşeau prin a

obţine o diplomă care nu-i ajuta deloc să găsească de lucru. Inima i se strânse la gândul acestor tineri deja dezamăgiţi de viaţă. În ciuda tentativelor ei de a le da încredere în viitor, puţini răspunseseră încercării ei, atât erau de siguri că nu-i aşteaptă niciun viitor.

În Caraibe, în această regiune în plină dezvoltare, erau multe de făcut, gândi ea, deodată înviorată. Elevii erau nişte adulţi, iar acest şantier reprezenta pentru ei poate unica şansă de a ieşi din mizerie. Deci îi revenea sarcina să-i convingă că puteau progresa doar pe calea învăţăturii…

Spre sfârşitul după-amiezii, hotărî să se retragă în camera ei ca să se odihnească un pic. După un duş binefăcător, puse o cămaşă de noapte vaporoasă şi se lungi pe pat. Decalajul orar o dăduse peste cap şi aţipi imediat.

O trezi o uşoară bătaie în uşă.

— Gemma? Dormi?

Fiindcă ea nu răspundea, uşa se deschise şi Luke îşi făcu apariţia. Rămase nemişcat, cu o tavă în mână şi o privi fix, în ochii lui strălucea o lumină stranie pe care Gemma n-o mai văzuse niciodată. Înţelese atunci că străvezia cămăşuţă de noapte nu ascundea mare lucru din trupul ei. Imediat îşi aşează la loc o breteluţă care alunecase, apoi îşi trase cearşaful pe ea ca să-şi ascundă coapsele bronzate.

— Hai, nu te mai fandosi! Doar nu sunt primul bărbat care te-a văzut dezgolită! exclamă Luke.

N-avea decât să creadă ce voia! gândi ea. Doar nu era să-i mărturisească faptul că era chiar singurul…

— Ei şi? Nu sunt obişnuită ca patronul meu să dea aşa buzna în camera mea, replică ea.

— Patron şi salariată… deci astfel

defineşti tu raporturile noastre?

— Ei bine… dar e realitatea, nu-i aşa?

— Da, astăzi. Dar ai putea la fel de bine spune profesor şi elev, în ambele sensuri de altfel.

Tăcu şi Gemma simţi că se înroşeşte. De ce făcea Luke aluzie fără încetare la acel sărut vechi de zece ani, ca şi cum îi făcea plăcere s-o pună în încurcătură?

— Spune-mi, Gemma, Hardman ţi-a apreciat cunoştinţele după acea primă lecţie? şopti el.

— Te rog, Luke, să uităm acel episod! Aveam cincisprezece ani şi…

— Ştiai perfect că o fată de condiţia ta n-ar fi trebuit niciodată să ceară un asemenea serviciu unui lucrător grosolan, nu nega asta! exclamă el cu violenţă.

— Poate, dar tu erai prietenul meu şi eu acestui prieten mă adresasem! le rog, Luke,

încearcă să înţelegi asta!

Vocea i se sparse şi spre marea ei mirare Luke îşi schimbă imediat atitudinea.

— Iartă-mă, spuse el cu o voce mai blândă. De altfel, n-am venit să evoc trecutul ci ca să ştiu dacă eşti gata să facem turul insulei.

— Da. Bineînţeles! Dar tu te-ai odihnit?

— Nu. Nu pot să sufăr să mă lungesc în pat în timpul zilei… Dacă n-o fac în compania unei femei frumoase, bineînţeles.

Gemmei i se păru că o priveşte într-un mod ciudat de insistent, dar el continuă imediat:

— Te aştept pe punte. Avem două ore în Faţa noastră ca să ne plimbăm înainte să revenim ca să ne îmbrăcăm pentru cină.

Câteva minute mai târziu, Gemma i se alătură lui Luke pe punte, îmbrăcată într-un pantalon de pânză şi o bluză roz.

— Sunt fericit să văd că ai ales o ţinută

discretă! exclamă el. Cea mai mare parte a turistelor se plimbă pe jumătate goale şi asta într-un loc unde raporturile dintre sexe sunt foarte libere iar bărbaţii au obiceiul să privească direct cu mâinile, după cum se zice, aşa că e mai bine să nu atragi atenţia.

În momentul când porneau la drum, o violentă aversă tropicală se abătu asupra insulei şi aşteptară în salon să se potolească. Ceea ce nu dură decât zece minute, spre marea mirare a Gemmei.

După ce traversară câteva sate mizerabile, se apropiară de Saint George. Tânăra fu frapată de aspectul dărăpănat al căsuţelor din lemn, care păreau că abia se mai ţin pe picioare. Pe străduţele pline de gunoaie, rătăceau câteva grupuri de tineri.

— Sunt periculoşi? întrebă Gemma.

— În cea mai mare parte a timpului nu. Dar au avut loc câteva incidente şi trebuie să-i

înţelegi şi pe ei. Cea mai mare parte lucrează în marile hoteluri pentru salarii de mizerie şi se află într-un permanent contact cu turiştii care li se par fabulos de bogaţi. Contrastul e câteodată insuportabil... Dar Saint George se număra printre locurile cele mai sigure din Caraibe.

I.a întoarcere, Gemma rămase tăcută. Această vizită o pusese pe gânduri; îi deschisese ochii asupra condiţiilor grele de existenţă ale populaţiei locale. Fusese brusc cuprinsă de o mare oboseală şi chiar ideea de a se duce la o cină mondenă o deranja.

Dar nu avea de ales, îşi spuse ea punându-şi o rochie de mătase, strânsă pe talie. Se mulţumi să se dea doar cu puţin ruj pe buze. Apoi, nu fără satisfacţie, constată că s-a şi bronzat puţin. Luke n-o păcălise punând-o în gardă contra pericolului pe care îl reprezenta aici soarele: plimbându-se prin Saint George

remarcase câteva turiste de un roşu stacojiu şi se felicită că este brunetă şi că nu are acest gen de probleme, de altfel, ea nu venise aici să se bronzeze.

Îmbrăcat într-o haină elegantă de cocktail de culoare albă, Luke o aştepta în salon. Părea atât de la îndemână în hainele lui de o eleganţă rafinată încât Gemmei îi veni greu să-şi închipuie că purtase vreodată salopetă de lucru.

Fără îndoială că-i ghicise gândurile, fiindcă o privi insistent şi surâse.

— Haina e câteodată înşelătoare, nu-i aşa? îi spuse el. Dar sunt totuşi eu… cel pe care l-ai învăţat cum să ţină corect furculiţa şi cuţitul. O să poţi constata în câteva minute eficacitatea lecţiilor tale!

Punctă această remarcă printr-o privire pe care Gemma nu ştiu cum s-o interpreteze, apoi îl urmă fără să mai scoată vreun cuvânt.

La guvernator fură primiţi de stăpâna casei, o femeie cu o înfăţişare deschisă şi surâzătoare, care îi plăcu imediat Gemmei, în timp ce Luke se îndepărtă ca să salute persoanele cunoscute, cele două femei angajară o conversaţie, cu o cupă de şampanie în mână.

— Nu vă imaginaţi de câtă popularitate se bucură Luke în mica noastră lume! îi spuse doamna Jones, Toate prietenele mele şi-l visează ca ginere şi mă roagă să le invit împreună cu fiicele lor aflate la vârsta măritişului! Am încercat mult şi bine să le explic că Luke este un celibatar înrăit, nu vor să mă înţeleagă! De altfel, dacă într-o zi se va hotărî să facă pasul, nu va fi precis cu o debutantă speriată, nu credeţi asta?

— Desigur, răspunse Gemma surâzând, amuzată de exprimarea directă a gazdei ei.

— Îl cunoaşteţi de mult timp, mi se pare?

— Din adolescenţă, răspunse Gemma, întrebându-se de unde cunoştea doamna Jones acest amănunt.

— Ca să fiu sinceră, faptul că locuiţi pe vaporul lui a suscitat deja nişte comentarii, dar să ştiţi că voi face tot posibilul ca să înăbuş bârfele. Trăim într-un cerc foarte închis şi în acest microcosmos unde nu se întâmplă mare lucru, un bărbat ca Luke O'Rourke nu lasă nicio femeie indiferentă… Apropo, sunt surprinsă că n-a venit şi Samantha. V-aţi întâlnit?

— Da, Ea ne-a aşteptat la aeroport.

— Nu vreau să mă amestec în ce nu mă priveşte, şopti deodată doamna Jones pe un ton confidenţial, dar îmi sunteţi simpatică şi vreau să vă pun în gardă în privinţa ei, Nu e întotdeauna bine intenţionată şi din nefericire. Prestigiul de care se bucură unchiul ei îi dă destulă putere asupra unora.

Gemma îşi privi cu mirare interlocutoarea. Unde voia să ajungă? Problemele lui Luke şi ale Samanthei nu-i priveau decât pe ei…

— Ca să vă spun totul, adăugă – atunci doamna Jones, a răspândit deja zvonul că Luke v-a adus aici nu pentru muncă ci pentru cu totul altceva. De surpriză, Gemma fu gata să-şi scape cupa de şampanie. De ce Samantha se complăcea în a răspândi asemenea minciuni pe socoteala ei?

Dintr-odată se gândi ia primirea mai mult decât suspicioasă pe care i-o rezervaseră asistenţii lui Luke în timpul prânzului. Bârfele care circulau deja pe socoteala ei explicau poate lipsa lor de bunăvoinţa şi riscau să-i facă sarcina cu atât mai dificilă…

— Nu voiam să vă supăr… doar să vă informez! exclamă doamna Jones remarcând imediat mina derutată a invitatei ei. Nu dat importanţă bârfelor, dar fiţi atentă.

— Luke şi cu mine suntem vechi prieten şi nimic mai mult…

Numai să nu creadă şi doamna Jones că oferta de colaborare a lui Luke e doar un pretext! gândi Gemma. Oricum, când vor rămâne singuri, ea va aborda deschis cu el această problemă. Dar acum nu avea altceva de făcut decât să înfrunte curiozitatea bolnăvicioasă pe care o citea în privirea invitaţilor, şi mai ales a femeilor. Samantha o lucrase bine…

— Sunteţi atât de palidă! spuse doamna Jones cu un aer îngrijorat. Vreţi să-l chem pe Luke?

— Nu, vă asigur, totul este în regulă, replică ea forţându-se să surâdă.

Din fericire, un alt invitat se apropie de ele şi i se adresă soţiei guvernatorului. Gemma profită imediat de prilej ca să dispară şi să se refugieze într-un mic budoar de lângă toaleta

doamnelor. Acolo rămase câtva timp aşezată într-un fotoliu, simţind că i se învârteşte capul de atâtea probleme.

În alte împrejurări, faptul că se bârfea pe socoteala ei şi a lui Luke ar fi lăsat-o indiferentă, sau aproape. Dar în acest caz, se depăşise cadrul unei simple gelozii feminine. Cum va reuşi ea să se impună în faţa viitorilor ei colegi şi a lucrătorilor dacă se răspândise zvonul că era amanta lui Luke? Nimeni n-o va lua în serios şi va trebui să ducă o luptă dură, pe care nu era sigură că o va câştiga, ca să reuşească să se impună... Da, Samantha o pusese fără niciun scrupul într-o situaţie imposibilă.

Şi ca urmare imediată, din vina acestei intrigante, serata se anunţă una din cele mai penibile din viaţa ei, gândi Gemma necăjită. Ceilalţi invitaţi nu-i vor pierde din ochi pe ea şi Luke, ca să surprindă vreun gest sau vreo

privire care să confirme spusele Samanthei. Dar din nefericire, nu putea rămâne ascunsă toată seara…

Fără niciun chei se întoarse în salon, cu un surâs la comandă întipărit pe buze.

VIII

— Eşti cam tăcută în seara asta! Ce s-a întâmplat?

Şi cu un aer îngrijorat, Luke întinse mâna spre fruntea ei, dar Gemma se îndepărtă imediat.

— Linişteşte-te! exclamă el. Voiam doar să mă asigur că nu ai temperatură. Soarele provoacă adesea puseuri de febră celor care nu sunt obişnuiţi.

— Nu sunt bolnavă. Eu…

Ezită o clipă, apoi reluă pe un ton nesigur:

— Trebuie să-ţi vorbesc.

Tocmai se întorseseră de la guvernator şi se aflau acum pe puntea Minervei. Luna îşi reflecta razele argintii pe suprafaţa oceanului, dar Gemma era prea preocupată de altele ca să dea vreo atenţie acestui spectacol feeric.

— Dar nu aici, adăugă ea. Aş prefera să

mergem în cabina mea unde vom fi la adăpost de urechi indiscrete.

Luke păru uimit de această dorinţă, dar nu se trăda. Trebuia neapărat să-l pună la curent cu zvonurile pe care le răspândea Samantha pe socoteala lor! Poate va putea interveni el în vreun fel înainte să fie prea târziu? Dacă nu cumva era deja prea târziu.

Şi Gemma simţi dintr-odată un nod în gât. În acest caz nu-i mai rămânea decât să plece… Şi dacă dezvăluirile doamnei Jones o tulburaseră atât, nu era din cauză că se temea că va fi obligată să se întoarcă la Londra? Şi mai ales, să-l părăsească pe Luke.

— Foarte bine, te urmez, declară el în cele din urmă.

Aşteptă să ajungă în salonul Gemmei ca s-o întrebe:

— Despre ce e vorba?

Luptând împotriva sentimentului de

confuzie care o cuprinsese, Gemma se căzni să-i susţină privirea. Numai de nu ar înţelege adevăratul motiv al tulburării ei! Nu trebuia pentru nimic în lume să ghicească că mai există şi altceva în afara bârfelor Samanthei.

— Uite, eu... am stat mult de vorbă cu soţia guvernatorului, şopti ea. Mi-a spus că se cleveteşte pe seama noastră. Se zvoneşte chiar că m-ai adus aici pentru...

— ...că eşti amanta mea, probabil?

Îi aruncă o privire ironică dar şi, provocatoare care îi accentuă jena.

— Şi o asemenea ipoteză pare să te revolte! exclamă el. Din cauza lui Hardman, sau pentru că nu mă găseşti pe gustul tău? Cunosc totuşi tinere de familie bună pe care perspectiva de a-şi petrece noaptea în braţele unui individ de condiţie inferioară lor nu le sperie, departe de aşa ceva! Li se pare chiar mai excitant. Ceea ce nu e şi cazul tău...

— Te referi poate la Samantha? îi replică Gemma scoasă din fire.

Cum de putuse Luke, care ştia să se arate atât de delicat şi apropiat, să se transforme aşa de repede într-un personaj cinic? El ştia totuşi că ea se revoltase totdeauna împotriva conformismului social al părinţilor ei şi că nu îl considerase niciodată o fiinţă inferioară, ba din contră!

— Printre altele, îi răspunse el tăios. Deci ea e cea care a răspândit zvonurile?

Să pârască pe cineva nu stătea în obiceiul ei şi Gemma rămase mută. Dar lui Luke nu-i fu deloc greu să înţeleagă că ghicise.

— E deci mai perspicace decât credeam, şopti el.

La început Gemma rămase fără grai. Nu numai că Luke nu protesta, dar părea chiar să aprobe! Şi în acea clipă, expresia senzuală a privirii lui era atât de elocventă încât tânăra

trebui să se plece în faţa evidenţei. Samantha spusese adevărul!

— Luke! Doar nu mi-ai oferit de lucru ca să…

Se întrerupse, prea şocată şi umilită ca să mai continue.

— …fac dragoste cu tine? spuse el. Da, în parte…

— Dar…

— Dar ce… Ce încerci să insinuezi, Gemma? Că un bărbat de o origine atât de modestă ca a mea nu este demn să petreacă o noapte cu tine? Totuşi nu ai ezitat să-mi ceri o lecţie înainte să te arunci în braţele lui Hardman! Apropo, tot nu mi-ai spus ce părere a avut despre felul cum săruţi?

— Luke, te rog! şopti ea. Nu pot să cred că tu vrei…

— Nu vreau decât un singur lucru. Gemma: să fii a mea o noapte întreagă până o

să te fac să strigi de plăcere! Până o să mă rogi să te mai posed o dată şi încă o dată!

Vorbele lui Luke, vocea lui dintr-odată răguşită avură asupra Gemmei efectul unui trăsnet. Pradă unei mari tulburări, înţelese cât de mult o dorea Luke şi, în acelaşi timp. Că dorinţa lui găsea un ecou în ea. Timp de o fracţiune de secundă, îşi imagină că a cedat chemării lui şi imaginea trupurilor lor înlănţuite îi trecu prin minte. Imediat, o căldură plăcută o cuprinse şi un fior îi trecu prin tot corpul. Cu preţul unui mare efort, reuşi totuşi să-şi revină.

Totul era doar o nebunie! La ce se putea aştepta de la o legătură cu un bărbat care nu făcuse niciodată un mister din faptul că nu îi interesa ceva statornic? Şi ou trebuia să-i arate cât se simţea de vulnerabilă în faţa lui. Dar cum să facă pe indiferenta acum, când el îşi exprimase pe faţă dorinţa?

Nu va reuşi niciodată, înţelese ea abătută, în aceste condiţii, era mai bine să-şi scurteze sejurul în Caraibe... Judecata îi dicta să plece... decât să cedeze tentaţiei de a face dragoste cu el chiar şi o singură noapte, ca apoi să regrete toată viaţa.

— O să mă întorc în Anglia, spuse ea dintr-o suflare.

— Nici vorbă! îţi amintesc că ai semnat un contract.

— După câte ştiu, nu e prevăzut în contract şi dreptul tău de a te culca cu mine.

El izbucni într-un râs răutăcios.

— Doar nu-ţi închipui că o să te forţez să faci dragoste cu mine, scumpa mea Gemma! Nu-mi stă în obicei, crede-mă! Şi-ţi promit că nici n-o să încerc să te seduc. Ştiu că nu-ţi plac oamenii din popor.

— Luke! Cum poţi să-mi vorbeşti astfel? întotdeauna m-am situat pe o poziţie opusă

părinţilor mei şi a prietenilor lor în această problemă. Eu nu judec oamenii numai după statutul lor social!

— Poate, dar nu vrei să-ţi petreci noaptea cu mine.

Fu gata să-şi deschidă inima în faţa lui şi să-i mărturisească cât de mult ar fi dorit şi ea asta, dar găsi forţa să tacă. Luke nu căuta decât satisfacerea imediată a unei dorinţe pur fizice şi nu trebuia cu niciun preţ să bănuiască puterea pe care o avea asupra ei.

— N-am obiceiul să fac dragoste cu un bărbat pe care nu îl iubesc, declară ea. Este un motiv suficient?

Acest răspuns păru să-l descumpănească pe Luke, care rămase mult timp tăcut.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă, după ce o privi îndelung. E dreptul tău. Dacă ţii neapărat să pleci, n-o să mă opun. Dar să ştii că am nevoie de tine pe şantier şi că

plecarea ta îmi va crea probleme.

Gemma îşi ridică ochii spre el, la început mirată de această bruscă schimbare de opinie, apoi convinsă de sinceritatea lui. Sigur, să trăiască alături de el promitea să fie la fel de penibil ca şi de periculos. Dar avea ea oare dreptul să-şi abandoneze postul, să se lase influenţată de reaua-voinţă manifestată de Samantha? Nu, dacă avea puţin curaj va face faţă.

Bineînţeles, rămăsese ce era mai greu, un lucru pe care nimeni nu-l va putea face pentru ea: să-şi ascundă atracţia din ce în ce mai puternică pe care o simţea faţă de Luke şi pe care îi venea din ce în ce mai greu s-o ţină sub control! În timpul ultimilor ani ignorase sau se prefăcuse că ignoră puterea pe care o avea asupra ei. Dar de la sărutul pe care îl schimbaseră la căsătoria lui David, nu mai putea să nu recunoască adevărul. Va reuşi ea

să pună conştiinţa profesională înaintea sentimentelor personale şi să-şi îndeplinească obligaţia pe care şi-o luase?

Şi dintr-odată se decise să rişte şi să rămână alături de Luke. Să nu se zică vreodată că Gemma Parish dădea înapoi în faţa dificultăţilor.

— N-o să plec, declară ea.

Urmă o scurtă clipă de tăcere, în timp ce în ochii lui Luke scânteie o luminiţă de admiraţie.

— Bravo. N-o să-ţi regreţi hotărârea, te asigur, Gemma. N-o să te deranjez, chiar dacă te doresc aşa cum n-am dorit niciodată vreo femeie. Şi asta chiar din prima zi când te-am întâlnit în luminiş…

Se întrerupse o clipă şi reluă cu o voce alterată de emoţie:

— Dacă ai şti tot ce aş fi vrut să te învăţ după acea primă îmbrăţişare! Atâtea

mângâieri, atâtea sărutări care mi-ar fi permis să-ţi descopăr fiecare părticică a trupului!

— Opreşte-te, Luke!

— Dar un altul a fost acela care te-a învăţat ce este dragostea, ce plăcere poate simţi o femeie în braţele unui bărbat, sfârşi el plin de amărăciune.

Gemma îşi plecă tulburată ochii. Ce ar fi zis Luke dacă ar fi aflat că putea încă s-o înveţe totul?

— Dacă într-o zi te răzgândeşti, Gemma, să-mi spui. De acord? îi lansă el înainte să dispară.

Ea îl aprobă maşinal cu un gest din cap, înainte să se mire de această reacţie absurdă. Căci nu îşi va schimba niciodată părerea, oricât l-ar fi dorit de mult. Dacă voia să-şi ducă la bun sfârşit misiunea în cadrul firmei, Luke nu trebuia să ştie cât de mult se simţea atrasă de el…

După plecarea lui Luke, rămase mult timp pierdută în gândurile ei. Se juca cu focul rămânând, dar ideea de a pleca îi era insuportabilă. Singura ei dorinţă era să se afle alături de Luke.

Îşi ridică dintr-odată uimită capul. Dorinţa lui Luke nu-i ajungea, voia dragostea lui. Adică imposibilul…

Simţind că nu poate deloc să doarmă după această zi bogată în evenimente, se hotărî să facă un tur pe punte. Poate vederea oceanului şi mângâierea brizei nocturne o vor alina puţin.

Se întâlni cu marinarul de cart care o salută cu un aer mirat, apoi se îndreptă spre puntea din spate. Acolo se apropie de bastingaj şi se aplecă peste balustradă, atrasă de valuri ca de un magnet. Privi o vreme apele întunecate agitate de o mişcare regulată, creasta înspumată a valurilor care se spărgeau

de coca vasului.

Închizând ochii se aplecă şi mai. Mult, legănata de zgomotul valurilor, fascinată de acest univers lichid care părea s-o cheme spre el…

— Gemma! Eşti nebună!

Cineva, o trase cu brutalitate spre spate ceea ce o făcu să revină la realitate. Luke stătea în faţa ei cu un aer furios.

— Eu… priveam marea, îi explică ea eu o voce nesigură.

— Era să cazi peste bord! Părea că asta şi intenţionai! Te sperie într-atât perspectiva de a petrece câteva clipe în braţele mele? Preferi poate moartea dezonoare!…

— Hei! Doar nu crezi că voiam să mă arunc în apă! protestă ea. Şi de altfel, faptul de a petrece o noapte cu tine nu are nimic dezonorant în el…

O privi o clipă, apoi reluă cu un aer

îmblânzit.

— Dezonoarea e poate, un termen exagerat, într-adevăr. Dar nu ştiu de ce, parcă am conştiinţa încărcată. Fiindcă îmi pari atât de fragilă, de delicată. Ai fost întotdeauna protejată de familie, de mediul tău social.

— Te rog, Luke, încetează să mă mai consideri o puştoaică fără apărare. E mult timp de când m-am desprins de sub aripile părinţilor mei.

— Chiar crezi asta? Atunci de ce refuzi să…

— …să fac dragoste cu tine? Ei bine, dar…

În acea clipă, un val mai puternic decât celelalte făcu să se legene vasul şi Gemma se trezi în braţele lui Luke. Cu picioarele tremurătoare, simţi parfumul puţin amărui al apei lui de colonie. Dar în loc să se îndepărteze imediat de el, aşa cum îi dicta raţiunea, rămase nemişcată câteva clipe.

— Ar fi trebuit să te avertizez asupra intenţiilor mele secrete, şopti Luke.

— Te rog, scuteşte-mă de remuşcări! E mult mai uşor să seduci o femeie pe care o ai la îndemână… îl tachină ea.

— Exagerezi! exclamă el râzând. Nu că mă laud, dar sunt totuşi o persoană mai subtilă…

Timp de câteva clipe rămaseră nemişcaţi, ochi în ochi.

— Ştii ce e minunat la tine, Gemma? Mă faci să râd! Şi îmi placi atât de mult… Nu mai cunosc o altă femeie ca tine.

Aceste cuvinte o bucurară nespus de mult pe Gemma. Dar, puţin câte puţin, surâsul îi îngheţă pe buze. La ce bun să se bucure? Comunitatea lor de gânduri şi atracţia pe care o simţeau unul faţă de celălalt n-aveau nimic de-a face cu faptul că el refuza şi a refuza totdeauna o legătură serioasă…

Se întrebă o clipă care erau cauzele acestei dorinţe sălbatice de independenţă. Istoria familiei lui Luke explica în parte comportamentul lui. Odată, în poieniţă, îi povestise că provine dintr-o mezalianţă. Mama lui, aparţinând unei familii din marea burghezie, se măritase cu un muncitor şi căsătoria se soldase cu un eşec. Luke abia împlinise trei ani când mama lui îşi părăsise domiciliul conjugal, abandonându-şi fiul. Tatăl lui, mecanic de profesie, nu avea mijloacele să angajeze o guvernantă, într-o zi, făcându-i-se brusc rău la fabrică, a fost internat de urgenţă. Luke a rămas astfel singur mai mult de două zile până când au aflat vecinii. Tatăl lui a murit puţin după aceea şi asistenţa socială a plasat micul orfan într-o instituţie de specialitate, după ce încercase în zadar să dea de urma mamei lui. Aceasta, recăsătorită, rupsese definitiv cu trecutul ei.

Cum să mai creadă, în aceste condiţii, în căsătorie? Traumatizat din cauza despărţirii părinţilor şi de trădarea mamei lui, Luke se hotărâse să nu se mai ataşeze de nimeni ca să evite orice suferinţă.

Totuşi, gândi Gemma, fuseseră destul de apropiaţi odinioară, ca ea să-i poată cere acel ciudat serviciu, iar el să accepte să o sărute fără a încerca să profite de situaţie.

Sigur… numai că acea epocă de complicitate şi încredere apusese de mult. Astăzi situaţia era cu totul alta. Deveniseră adulţi şi prietenia făcuse loc unui sentiment tulburător, greu de definit…

O fi fost o mişcare bruscă a vaporului sau ciudata emoţie care o cuprinsese? Gemma se clătină şi se găsi din nou atât de aproape de Luke încât aproape îl atingea. Cu un gest spontan ridică mâna şi-i mângâie obrazul, îl simţi imediat că se încordează.

— Ai grijă, Gemma, sunt un bărbat cu sângele fierbinte, şopti el cu o voce răguşită. Dacă mă tentezi astfel, nu mai răspund de mine.

Pierzându-şi capul, împinsă de o forţă de neînvins care îi întuneca raţiunea, Gemma îşi puse amândouă mâinile pe umerii lui. I se părea dintr-odată că devenise o altă femeie, pe care nimic n-o mai putea reţine.

— Gemma…

Într-o sclipire de luciditate, înţelese că era pe cale să facă o nebunie, că se aventura pe un teren periculos, dar nu mai avea puterea să se oprească. Atunci, închizând ochii ridică încet capul spre Luke şi îi oferi buzele.

Un sărut, unul singur, gândi ea pierdută. Atât îşi dorea…

Dar când Luke începu s-o sărute cu patimă, înţelese că acel sărut va declanşa în ea dorinţa unei îmbrăţişări încă şi mai intime. Era

prea târziu ca să mai reţină forţele dezlănţuite care o împingeau spre el, care o antrenau spre o lume necunoscută ale cărei voluptăţi începuse să le bănuiască.

Cu un geamăt de plăcere se lipi de el. Mâinile lui Luke alunecară spre talia ei şi o strânse cu o putere care îi tăie răsuflarea. Niciodată nu se va sătura de îmbrăţişările lui, gândi ea. Toată fiinţa ei tânjea să se topească în el.

Când începu să-i mângâie sânii, nu putu să-şi reţină un strigăt înăbuşit.

Dintr-odată Luke se îndepărtă şi tânăra zări o umbră la capătul punţii.

— Se schimbă cartul, şopti el. Vino în cabina mea. Gemma.

Ce mult ar fi vrut să dea totul uitării şi să-l urmeze! gândi Gemma pierdută. Dar acum, când nu se mai afla în braţele lui, raţiunea îşi reintra încetul cu încetul în drepturi. Şi brusc

îşi dădu seama că dăruindu-i-se lui Luke nu va face decât să se lege mal mult de el. Şi va fi cu atât mai nenorocită în ziua când nu-l va mai interesa persoana ei.

— Nu, eu… Nu, Luke, îngăimă ea.

Expresia de amărăciune pe care o citi pe chipul lui o făcu să i se strângă inima şi fu gata să se răzgândească. Găsi totuşi forţa să-i reziste.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, spuse el atunci. Ţi-ai adus aminte de Hardman, nu-i aşa?

Gemma nu protestă. Mai bine să-l lase pe Luke să creadă că legătura ei cu Tom era cauza refuzului, decât să-i mărturisească faptul că se temea de ea însăşi.

— Ar fi trebuit să fac dragoste cu tine aici. Pe punte! îi spuse el cu violenţă. Nu aşteptai decât asta…

O clipă îi înfruntă privirea încărcată de

dispreţ, apoi îşi plecă ochii. Cum de ajunseseră să se înfrunte aşa?

Incapabilă să mai suporte această scenă penibilă, îi întoarse spatele şi se refugie în cabina ei. Acolo se trânti pe pat şi-şi înfundă capul în pernă. Mai simţea încă pe buze gustul sărutărilor lui Luke şi, deja, mângâierile lui îi lipseau. Cum de fusese atât de nebună să-l provoace uitând orice ruşine? De ce se lăsase antrenată într-o situaţie pe care o ştia periculoasă? Probabil că-şi pierduse de tot capul!

Făcu un gest disperat să-şi recapete cât de cât calmul. Trebuia neapărat să găsească un mijloc să iasă din situaţia asta imposibilă în care se băgase singură… încă o dată se gândi să-şi dea demisia, dar îi trecu prin minte că Luke i-ar putea cere să plătească, drept penalizare pentru ruperea contractului, o sumă pe care n-ar fi în stare s-o achite. În momentul

când semnase, Gemma se mirase de această clauză introdusă de Luke. Îi explicase atunci ca prevedea totdeauna aşa ceva pentru salariaţii cărora le plătea cheltuielile de călătorie şi le asigura cazarea.

Deci nu avea altceva de făcut decât să rămână alături de el trei luni. Imposibil să părăsească Minerva şi să-şi caute un hotel, fiindcă nu avea niciun mijloc de transport. Era condamnată să rămână pe loc.

Cel mai rău era că nu putea să conteze decât pe ea însăşi! Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi. Îşi dădea acum prea bine seama de puterea pe care o avea Luke asupra ei, de senzaţiile ameţitoare pe care fiecare din mângâierile lui o trezea în ea. Îi va fi foarte greu să facă pe indiferenta.

Dacă măcar atracţia pe care o simţea pentru el ar fi fost pur fizică! Dar îi era clar acum că încerca pentru el un sentiment mult

mai profund.

Da, îl iubea.

Dintr-odată totul îi apăru sub o lumină nouă, în urma acestei revelaţii. Lipsa ei de interes pentru cei câţiva tineri care o curtaseră în trecut, zidul protector pe care-l ridicase încetul cu încetul în jurul ei pentru a descuraja eventualii pretendenţi. În mod inconştient, nu încetase să compare bărbaţii pe care îi întâlnea cu, Luke şi asta, bineînţeles, întotdeauna în avantajul acestuia din urmă.

Totul începuse fără ca măcar să-şi dea seama, după acel sărut al lui Tom care o dezamăgise aşa de mult. Dar în acea vreme nu înţelesese că, deja, căzuse sub puterea farmecului lui Luke. Mulţi ani îi trebuiseră să-şi dea seama de dragostea ei, acum imposibil de negat şi spre marea ei disperare înţelese că va fi singura dragoste a vieţii ei.

După o noapte agitată urcă pe punte,

temându-se la ideea că îl va revedea pe Luke, Dar el era deja plecat şi lăsase instrucţiuni precise în privinţa ei, după cum o informase căpitanul. Trebuia să fie însoţită pe uscat, unde o aştepta Harry Barker care primise sarcina s-o prezinte lucrătorilor şi să-i arate locurile.

Gemma ar fi trebuit să se bucure că totul se limita la aceste consemne laconice şi strict profesionale, dar inima i se strânse, Fără voia ei, se aştepta la altceva şi faptul că Luke o trata ca pe oricare dintre salariaţii lui i se păru nespus de dureros.

Simţind un nod în gât, abia reuşi să-şi înghită micul dejun. Apoi se pregăti în graba mare. Având grijă să se îmbrace cât mai discret posibil, alese o salopetă din bumbac care nu-i scotea în evidenţă formele şi o proteja de soare. Echipată cu pălărie şi ochelari de soare, se îndreptă imediat spre uscat unde, după cum fusese aranjat, o aştepta

Harry Barker. Privirea inchizitoare cu care o primi îi dezvăluia în mod clar gândurile lui, aşa că Gemma se felicita că-şi pusese ochelarii de soare care îi mascau cearcănele. Altfel cine ştie ce concluzie eronată ar fi tras asupra modului în care îşi petrecea nopţile.

După ce se urcară în jeep, se întoarse spre ea şi îi oferi o cască.

— Patronul ne cere s-o purtăm, o anunţă el.

Tânăra se execută imediat şi Harry păru mirat că nu face mutre. Dar ea cunoştea regulile de protecţie a muncii de pe şantiere şi nu se plânse de faptul că i se încinsese capul din cauza căştii de plastic.

Făcând cunoştinţă cu muncitorii, reuşi să şi-l alunge din minte pe Luke. Avu surpriza să descopere că cea mai mare parte din ei erau foarte tineri şi păreau dornici să înveţe. Înţelese repede cât de mult îl admirau şi îl

respectau pe Luke. Şi asta nu era de mirare, gândi ea vizitând infirmeria modernă care fusese pusă la dispoziţia salariaţilor şi familiilor lor, precum şi creşa unde femeile care lucrau la cantină îşi puteau lăsa copiii.

După ce mâncară repede la cantină şi dădură o raită prin bucătării, Gemma mai rămase o clipă ca să discute cu Ian Cameron care li se alăturase.

— Aveţi dreptate, aceşti oameni sunt foarte harnici, dar din păcate e vorba de o forţă de muncă pe care nu poţi conta. Imediat ce au pus ceva bani deoparte, preferă să se întoarcă să-şi cultive grădinile de legume şi să crească nişte păsări, fără să înţeleagă că, peste câteva luni, vor fi din nou lipsiţi de mijloace de existenţă. Foarte puţini posedă destul pământ ca să-şi acopere în întregime nevoile. Este o întreagă mentalitate pe care va trebui s-o schimbăm, adăugă el cu un aer gânditor. Ah!

uitasem să vă spun că patronul vă aşteaptă în biroul lui!

„Patronul” repetă Gemma în sinea ei. Cu câtă încredere îl numeau astfel oamenii care îl înconjurau pe Luke! Şi merita această încredere, gândi ea, imediat aducându-şi aminte cât sprijin găsise în el odinioară. Ştiuse s-o asculte şi prin sfaturile lui o ajutase să-şi găsească drumul în viaţă şi să vadă mai limpede în ea însăşi. Şi în ciuda aparenţelor, Luke nu se schimbase, era sigură de asta.

Da, putea să aibă în continuare încredere în el. Dar în ce calitate? Ca prieten sau ţa amant?

Brusc, simţi privirea lui Ian Cameron aţintită asupra ei şi schiţă, încurcată, un surâs. Precis că-i spusese ceva şi ea nici nu auzise măcar.

— Urmaţi-mă, Repetă el. O să vă conduc în biroul lui Luke.

Mergând în spatele lui Ian, Gemma îşi reproşă că a devenit atât de distrată. Imediat ce se gândea la Luke, nimic nu mai conta pentru ea. Câştigase atâta putere asupra ei, încât propria ei vulnerabilitate o speria. Trebuia neapărat să fie mai stăpână pe ea.

În curând, Ian Cameron se opri în faţa uşii unei construcţii din prefabricate.

— Vă las, am ajuns, spuse el bătând la uşă.

— Intră!

Cu inima bătând să se rupă, Gemma pătrunse în încăpere.

IX

Luke nu era singur.

Aplecată peste el, o femeie îi atingea umărul cu pieptul ei generos, scos în evidenţă de un tricou lucios.

Auzind că intră cineva, îşi dădu pe spate părul lung şi negru aranjat în nişte bucle savante şi o privi cu un aer bănuitor. Răspândea în jurul ei un parfum dulceag, ameţitor care umpluse întreaga încăpere.

Femeia era Samantha.

— Eu... Scuză-mă Luke, îngăimă Gemma şocată. Te credeam singur.

Abia pronunţase aceste cuvinte că le şi regretă. N-avea niciun motiv să se scuze. N-o chemase chiar Luke în biroul lui?

Samantha o studie cu un aer victorios în timp ce un surâs satisfăcut îi apăru pe buze. Imediat Gemma simţi muşcătura geloziei.

Încercă să se calmeze, dar în zadar. Niciodată nu mai avusese o senzaţie atât de brutală şi primitivă şi această reacţie pasionată o speria.

De obicei stăpână pe ea, nici nu bănuia că poate trăi nişte sentimente de o asemenea intensitate. Dacă fusese de ajuns ca imaginea pe care i-o oferise Samantha adineaori s-o scoată din fire, asta dovedea, dacă mai era nevoie, cât îl iubea…

Intră, Gemma, spuse el fără să pară câtuşi de puţin jenat. Samantha tocmai pleca.

Se ridică şi Samantha făcu o mutră înciudată.

— Dar nu mi-ai răspuns, Luke! protestă ea.

— Spune-i unchiului tău că o să-l sun.

Gemma nu se simţea deloc în largul ei şi abia rezista să n-o ia la goană. Dar nici nu se punea problema să-i facă Samanthei impresia că îi dăduse peste nas, gândi ea cu o ultimă

tresărire de orgoliu. Aşa că se mulţumi să-şi întoarcă privirea şi să se prefacă scufundată în studierea planurilor agăţate de pereţi, întrebându-se în sinea ei care era motivul prezenţei Samanthei. Venise acolo fără voia lui, sau Luke se răzgândise şi dorea să se împace cu fosta lui amantă?

Dintr-odată şi-o imagină pe Samantha în braţele lui Luke şi gândul îi provocă atâta suferinţă încât simţi că i se înmoaie picioarele, închise ochii în timp ce un val de căldură îi provocă greaţa, încăperea începu să se învârtă cu ea şi îşi smulse casca de protecţie, într-un efort disperat ca să nu i se facă rău.

În spatele ei uşa se închise şi Gemma abia auzi exclamaţia lui Luke, Atunci totul începu să se învârtească cu ea din ce în ce mai repede şi înţelese că o să cadă.

Ca într-un coşmar, incapabilă să facă cea mai mică mişcare ca să evite asta, aşteptă să

se prăbuşească. Dar în starea ei de semiconştienţă, îşi dădu seama imediat că două braţe viguroase o susţin. Se abandonă atunci liniştită senzaţiei de bine şi de siguranţă pe care i-o ofereau ele.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, era lungită pe un divan. Luke, aplecat asupra ei. O observa cu un aer neliniştit.

— Nu te mişca, Gemma. Ai leşinat. Îmi închipui că din cauza căldurii… Climatul ăsta nu e pentru tine.

Vocea lui trăda o tensiune reţinută şi Gemma simţi că i se strânge inima. Poate Luke n-o credea capabilă să se adapteze condiţiilor de viaţă din Caraibe? Poate se gândea s-o trimită în Anglia?

La gândul ăsta simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Va refuza să plece! Orice ar fi, va rămâne. Şi se hotărî brusc să cedeze impulsului care o împingea spre Luke şi să se

culce cu el. Va risca… nu luptase destul contra ei însăşi? De ce să mai nege evidenţa, să mai caute garanţii? Contau doar dorinţa de a fi a Iu? Luke şi certitudinea că şi el o dorea…

Şi pe urmă? Gemma refuza să ce gândească la asta. Pentru prima oară în viaţa ei, era hotărâtă să profite de prezent, să se bucure cu intensitate şi fără reţinere de clipele de fericire care i se ofereau. Fiecare moment petrecut cu Luke se va întipări pentru totdeauna în carnea şi în memoria ei. Totuşi nu-i va dezvălui adevărata natură a sentimentelor ei. El n-o iubea şi pentru nimic în lume Gemma nu voia să facă presiuni asupra lui. Dacă relaţia lor era efemeră, va îndrăgi amintirea scurtei lor legături până la sfârşitul zilelor ei, fără regrete şi fără amărăciune, îşi mai promise ea.

Conştientă de data asta, îşi ridică ochii spre Luke. Părea îngrijorat, obosit chiar şi

Gemma vru să-i mângâie obrazul. Când Luke se îndepărtă brusc, ea încercă o durere înăbuşită.

— Luke! îl imploră ea cu o voce slabă.

— O să te duc la vapor. Eşti foarte palidă încă, spuse el pe un ton sec, făcându-se că nu bagă de seamă gestul şi ruga din vocea ei.

De ce o respingea Luke astfel după ce îi mărturisise cât de mult o doreşte? Dintr-odată devenise atât de impenetrabil şi îndepărtat. Cum putea să se schimbe astfel de pe o zi pe alta? Ea cunoştea atât de puţin psihologia masculină încât se îndoi o clipă de ea însăşi… Nu, nu visase! îşi spuse ea mai apoi. Aseară, când o ţinuse în braţe, nu jucase teatru, era sigură de asta!

Fără să se mai uite la ea, Luke luă telefonul şi, după un rapid schimb de cuvinte din care nu auzi nimic atât era de pierdută în gândurile ei, se întoarse spre ea.

— Vine cineva după tine şi te va aduce la bordul vasului, o anunţă el.

— Credeam că mă duci tu, şopti ea dezamăgită.

— Nu, am de lucru. N-am timp să fac pe infirmiera. Te-am prevenit să nu te expui la soare.

— Dar nu m-ai avertizat că risc să mă lovească apoplexia din cauza căştii!

— Doar cunoşti regulile de securitate de pe şantiere! Sau scumpul tău tătic a preferat să-şi ţină fetiţa departe de şantiere? Totuşi, graţie lor te-a putut trimite la elegantele colegii particulare şi să-ţi ofere existenţa aurită pe care ai dus-o întotdeauna!

De ce căuta s-o rănească astfel? se întrebă Gemma. O provoca, încercând parcă s-o scoată din sărite. Dar, departe de a fi mânioasă, simţea o imensă amărăciune constatând că orice dialog se dovedea imposibil între ei.

— Luke… îl rugă. Ea cu o voce tremurătoare.

El păru să ezite. O dorea şi acum, înţelese Gemma, dar de data asta, ceva îl reţinea să mărturisească aşa ceva.

Întinse mâna spre el dar, dintr-odată, el se îndepărtă cu un pas sacadat care îi trăda tulburarea şi dispăru pe culoar.

— Ray, o s-o duci pe domnişoara Parish până la ponton, îl auzi ea ordonând. Veghează bine asupra ei, nu se simte bine.

Câteva secunde mai târziu, Ray, tânărul bărbat timid pe care Gemma îl cunoscuse deja, intră în încăpere şi Gemma făcu un efort să-i surâdă. În fond el nu avea nicio vină că Luke o respinsese…

Căci trebuia să admită cruda realitate: Luke o respinsese, nu mai exista nicio îndoială în privinţa asta şi ea nu reuşea să-şi explice schimbarea lui de atitudine. În câteva ore

trecuse de la patima neînfrânată la o indiferenţă totală. Nu mai înţelegea nimic!

Ajunsă înapoi pe vapor, în singurătatea cabinei ei, tânăra încercă să dea uitării ultimele evenimente, dar în zadar. Aceleaşi întrebări fără răspuns i se învârteau în cap, aceleaşi îndoieli o asaltau cu înverşunare. Apoi o revăzu pe Samantha aplecându-se spre Luke şi se gândi că, în această clipă poate, erau unul în braţele celuilalt. Şi din nou gelozia îi muşcă inima.

Apoi căzu într-un somn agitat, întretăiat de momente de luciditate sau de bruşte accese de frig urmate de valuri de căldură care o lăsau epuizată. Într-o stare de semiconştienţă, înţelese că avea febră şi se auzi gemând. Apoi îşi dădu seama că cineva o veghea, îi dădea să bea, îi ştergea fruntea, dar nu era Luke. Luke! Doar el ar fi putut s-o liniştească…

Se făcuse noapte când fu trezită de

murmurul unei conversaţii care se purta la căpătâiul ei.

— Precis e vorba de o insolaţie, spunea căpitanul.

— Îţi cerusem totuşi să nu mă deranjezi, bombăni o voce pe care Gemma o identifică imediat ca fiind aceea a lui Luke.

Încercă să schiţeze un gest ca să atragă atenţia asupra ei, dar nu avu nici măcar forţa să-şi mişte mâna.

— Ştiu, dar te striga mereu. Şi atunci am luat asupra mea răspunderea de a-ţi încălca ordinul. Nu înţeleg de ce…

Căpitanul se întrerupse, dar tonul dezaprobator pe care îi folosise spunea destul despre ceea ce credea în privinţa atitudinii lui Luke. Urmă o lungă tăcere încărcată de tensiune, pe care Luke o rupse în cele din urmă cu o voce nesigură.

— De fapt, nu poţi înţelege. Află că, dacă

refuz să vin lângă ea, n-o fac din indiferenţă, ci dimpotrivă, pentru că…

Vocea lui se sparse imediat şi apoi adăugă în şoantă:

— În sfârşit, nu are importanţă.

Gemma era într-o asemenea stare de epuizare încât renunţă să mai înţeleagă această reflecţie ciudată. Singurul lucru care conta de acum înainte era prezenţa lui Luke lângă ea.

— Luke! şopti ea.

— Sunt aici, spuse el repede cu o infinită blândeţe. Doimi şi totul va fi bine.

Totul va fi bine, într-adevăr, gândi ea înainte de a cădea într-un semn reparator. Pentru că Luke era aici…

Când se trezi, câteva ore mai târziu, se simţea mult mai în putere dar constată că era singură. O privire spre ceas îi arătă că era ora două noaptea. Încercă să adoarmă din nou, dar

ruliul, care de obicei acţiona asupra ei ca un legănat, de data asta nu avu efectul scontat.

Luke nu înceta să-i ocupe gândurile. De ce se arătase atât de dur cu ea? I-ar fi plăcut atât de mult să se afle lângă el şi să-şi găsească alinarea pe care doar el i-o putea oferi... Dar dacă nu-i dorea compania?

O baie o va face poate să se destindă şi să-l uite pe Luke, îşi spuse ea. Dar din nefericire nu fu aşa. Pe când se usca cu un prosop moale şi pluşat, se gândea la Luke, la corpul lui atletic, la mâinile lui experte, la senzaţiile pe care le-ar încerca dacă i-ar mângâia trupul gol.

Şi atunci nu mai rezistă. Inima începu să-i bată cu o viteză înspăimântătoare, în timp ce o hotărâre se contura în mintea ei. În această noapte va cunoaşte fericirea în braţele lui Luke.

În această noapte nu va mai visa la mângâierile lui, ci le va trăi.

În mare grabă îşi puse pe ea un halat. O clipă, teama că vreun om din echipaj ar putea-o vedea intrând în cabina lui Luke o reţinu, dar dorinţa îi înăbuşi în curând scrupulele. În fond ce era mai natural decât ca o femeie să întâlnească un bărbat pentru o noapte de dragoste?

Culoarul era cufundat în întuneric şi găsi pe pipăite uşa cabinei. Cu o mână care nu tremura, apăsă pe clanţă şi intră în încăpere.

Luke era întins pe burtă şi razele argintii ale lunii îi luminau corpul, subliniindu-i fiecare muşchi al spatelui. Doar un cearşaf îi acoperea mijlocul.

Cu paşi de pisică, Gemma se apropie şi privi un moment chipul cu profil de medalie, buzele senzuale, fruntea lată. O emoţie atât de intensă încât era aproape dureroasă o cuprinse atunci. Aşteptase atât de mult această clipă!

În momentul când să-şi scoată halatul,

ezită o fracţiune de secundă. Dar ştia: dacă va părăsi acum camera lui Luke, o va regreta toată viaţa…

Atunci deznodă cordonul şi halatul căzu pe covor. Cuprinsă de fiori se strecură în pat lângă Luke, neîndrăznind însă să-l atingă.

— Gemma? şopti el dintr-odată.

Cuprinsă brusc de teamă, îi atinse buzele cu vârful degetelor. Atunci el se întoarse spre ea.

În ochii lui nu citi decât o uimire profundă. Va înţelege el ceea ce nu îndrăznea să-i spună? Spera asta din toată inima.

Pe chipul lui Luke mirarea cedă locul puţin câte puţin unei ciudate vulnerabilităţi.

— Gemma? Ştii măcar ce faci? întrebă el cu o voce răguşită.

Şi o privi cu atâta intensitate încât Gemma îşi plecă privirea. Apoi el se apropie şi mai mult şi când se lipi de ea, se înfioră.

— Luke, fă dragoste cu mine…

Era prea târziu de acum să mai lupte contra dorinţei care-l copleşea din ce în ce mi mult. Şi nici nu dorea să lupte. Exista ceva mai frumos pe lume decât să se dăruiască fiinţei iubite. Aşa cum trebuia să respire ca să rămână în viaţă, era sigură că trebuia să-i aparţină lui Luke…

Când îşi lipi buzele de ale lui şi îi atinse pieptul cu sânii, simţi o asemenea plăcere încât închise ochii.

— Gemma, ţi-ai pierdut capul!

Îl simţi că se încordează şi înţelese că vrea să se desprindă de îmbrăţişarea ei. Teama luă atunci locul ultimelor reţineri. Îi înconjură gâtul cu braţele şi-i şopti;

M-ai învăţat să sărut Luke, învaţă-mă acum să fac dragoste!

— De ce… De ce ţi-ai schimbat dintr-odată atitudinea?

Se jurase că nu o să-i mărturisească faptul că-l iubeşte, aşa că păstră tăcerea. Dar tocmai descoperise că mai cunoştea şi un alt limbaj decât cel al cuvintelor şi trupul ei începu să vorbească pentru ea.

Cu o patimă pe care nu şi-o cunoştea, se lipi şi mai tare de el şi îşi trecu un picior peste şoldul lui.

— Am înnebunit amândoi, Gemma. Tu eşti nebună şi mă antrenezi şi pe mine în nebunia ta!

— Nu sunt nebună! Vreau să mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu!

— Oh, Gemma! Am visat atât de mult acest moment! Dar niciodată n-am sperat ca tu să vii la mine.

Când îi cuprinse talia cu un gest posesiv, Gemma ştiu că a câştigat şi inima i se umplu de bucurie.

Urmă o dezlănţuire de sărutări, mângâieri

şi îmbrăţişări. Luke trecu la descoperirea trupului atât de dorit, pe care îl exploră cu degetele şi buzele până când o lăsă aproape leşinată de plăcere. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că poate exista o asemenea voluptate. Şi spera ca noaptea asta să nu se mai sfârşească niciodată.

Apoi, la rândul lui, Luke îi luă mâna făcând-o să săvârşească nişte gesturi pe carenu s-ar fi crezut niciodată în stare să le facă şi care i se păreau acum ca tot atâtea mărturii de iubire. Din ce în ce mai îndrăzneaţă, se încumetă ia nişte mângâieri care îi smulseră lui Luke gemete de plăcere.

Dintr-odată se îndepărtă de ea şi privi îndelung trupul gol care i se oferise, în timp ce un deget urma fiecare linie a corpului graţios, întârziind pe curba unui şold, pe sfârcul unui sân, pe partea interioară a unei coapse. Cu răsuflarea întretăiată i se oferea toată.

Niciodată nu se mai simţise atât de feminină, atât de dorită, atât de frumoasă.

Apoi, cu o brutalitate care îi trăda intensitatea dorinţei, o atrase spre ei şi o înlănţui, în timp ce ea îşi cufundă mâinile în părul lui bogat.

— Eşti aşa de frumoasă, Gemma! mai frumoasă chiar decât în visurile mele cele mai nebuneşti.

Din nou o acoperi cu sărutări, apoi ea îl chemă, gemând întâi încetişor, apoi din ce în ce mai tare şi el cedă chemării ei.

Cu forţa şi cu violenţa la care se aştepta de la el, o pătrunse şi fu în sfârşit a lui. După durerea scurtă şi fulgerătoare pe care o simţi, urmă imediat o furtună de emoţii şi cunoscură împreună extazul suprem.

Puţin mai târziu, ameţită de fericire, pradă unei delicioase senzaţii de bine şi de împlinire, Gemma se lipi de el şi se cufundă

într-un somn profund.

Astfel că nu remarcă expresia încordată a chipului lui Luke şi nu observă că a rămas un timp treaz, înainte să cadă şi el frânt de oboseală.

X

— Gemma! Trezeşte-te!

Auzind vocea lui Luke, Gemma întredeschise ochii, apoi îi închise la loc şi se întinse languros. Se simţea atât de bine! în perfectă armonie cu corpul ei. I se părea că, făcând-o femeie în deplinul înţeles al cuvântului, Luke o ajutase să se descopere pe ea însăşi. De acum va exista un înainte şi un după; nimic nu va mai fi niciodată la fel...

Cu un uşor surâs pe buze, se întoarse spre amantul ei şi dintr-odată simţi că o ia cu frig. De ce o fixa cu atâta duritate? Nemişcat, cu braţele încrucişate, o privea de parcă îi era duşmancă!

— Ai face mai bine să te duci în camera ta înainte ca băiatul să aducă micul dejun, spuse el pe un ton tăios.

Îl văzu adunând de pe jos halatul pe care-l

purtase azi-noapte şi întinzându-i-l fără să mai adauge ceva. O trecu un fior. I se părea dintr-odată că trăieşte un coşmar. De pe culmile fericirii totale pe care o trăise abia acum câteva ore se prăbuşea brusc, fără să înţeleagă motivele acestei schimbări de atitudine.

— Scoală-te, Gemma.

— Dar… ce se întâmplă? Ce-am făcut, ce-am spus ca să-ţi merit mânia?

— Într-adevăr, n-ai spus nimic! replică ei cu violenţă. De ce nu m-ai prevenit că erai virgină?

Gemma îi privi stupefiată. Deci Luke era supărat fiindcă se păstrase atâta timp pentru ei. Ceea ce fusese ea aşa de fericită să-i poată oferi… lui îi provoca doar un sentiment de furie! Şi brusc crezu că ghicise motivele acestei ciudate reacţii. Fidel dorinţei sale neclintite de a nu se lega de nimeni, Luke se temea probabil ca ea să nu folosească acest

argument ca un mijloc de presiune pentru a-l forţa să se angajeze în vreun fel... Cum să-l facă să înţeleagă că i se dăruise fără vreun gând ascuns şi că nu avea nicio pretenţie în schimb? Ea nu era o intrigantă!

— Şi de ce aş fi făcut-o? N-aveam niciun motiv sa trâmbiţez asta! răspunse Gemma în cele din urmă.

Hai, nu fi ridicolă! Ştii perfect ce vreau să zic...

Cum rămăsese cu halatul ei în mână, tânăra sări din pat şi i-l smulse din mână.

— Îmi pare rău că virginitatea mea te-a tulburat într-atât! îi spuse ea cu amărăciune.

— Se întâmplă că nu pot să sufăr ca cineva să se folosească de mine. Oricum, de la tine trebuia să mă aştept fiindcă m-ai mai tras în piept o dată.

Veşnica referire la acea primă sărutare schimbată în poieniţă! gândi Gemma la capătul

nervilor. Chiar nu observa că nu mai era o adolescentă şi că, dacă astăzi i se dăruise, totul avea pentru ea o cu totul altă semnificaţie?

— Apreciezi desigur mai mult femeile experimentate, ca Samantha… şopti ea cu lacrimile în ochi.

— Da, cel puţin Samantha nu e prefăcută!

Era prea mult! Nu numai că Luke o prefera pe Samantha în locul ei, pe această seducătoare de profesie, dar o mai acuza şi de prefăcătorie! Nemaiţinând seama de nimic, Gemma ieşi în grabă din cameră. Pe culoar, rămase surdă la strigătele lui Luke care încerca s-o reţină şi fugi să se refugieze în camera ei. Acolo se închise în baie şi dădu drumul la maximum la robinete ca să-i acopere hohotele. Se umflă de plâns… nimic nu putea s-o liniştească.

La ce bun să-şi spună că era singura vinovată, că se aruncase în braţele lui Luke

ştiind de la început că nu căuta lângă ea decât satisfacerea unei dorinţe pur fizice? Durerea rămânea la fel de vie…

Timp de o clipă se miră că Luke nu remarcase imediat lipsa ei de experienţă, dar îşi aminti brusc de îndrăzneala de care dăduse dovadă. Împinsă de pasiune, se arătase la fel de expertă ca o amantă versată.

Din spatele uşii de la baie îi parveni deodată vocea lui Luke.

— Gemma? Ce s-a întâmplat? întrebă el neliniştit.

Cum îndrăznea să vină până aici după ce o tratase ca pe ultima femeie? Ar fi trebuit să-şi închipuie că e supărată!

— Nimic! reuşi ea să-i răspundă. Pleacă, Luke!

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Gemma îl auzise îndepărtându-se. Sigură că a scăpat de el, îşi puse halatul şi deschise uşa.

Trecând prin faţa mesei de toaletă, aruncă o privire în oglindă. Ce palidă era!

Scoţând un suspin adânc, se îndreptă spre dulap să-şi ia o cămaşă de noapte... şi se opri trăsnită. Aşezat într-un fotoliu, nemişcat ca o statuie, Luke o privea.

Din orgoliu, tânăra îşi îndreptă spatele şi se forţă să-l privească în faţă. Luke o umilise deja destul ca să-i mai facă şi plăcerea să asiste la totala ei derută... Orice s-ar întâmpla, nu va plânge în faţa lui şi nu-l va lăsa să-i ghicească durerea.

— Te credeam plecat, şopti ea.

— Nu sunt chiar atât de insensibil ca să te abandonez în halul în care eşti! Pari atât de fragilă... vreau să zic fizic. Eşti sigură că te simţi bine?

Luke se întrerupse şi păru să ezite.

— N-am bănuit nicio clipă că ai mai putea fi virgină, spuse el în cele din urmă. Dacă aş fi

ştiut, aş fi…

— N-ai fi îndrăznit să te apropii de mine? Hai Luke, ştiu bine că în ziua de azi douăzeci şi cinci de ani este o vârstă de mult depăşită pentru primele raporturi sexuale! exclamă ea cu un râs amar. Dar n-o să facem o problemă din asta, nu-i aşa?

— Cum poţi vorbi astfel despre ce s-a petrecut astă-noapte între noi?

Pentru o clipă crezu că desluşeşte o expresie de suferinţă în privirea cu care o fixa şi fu gata să-i mărturisească dragostea ei. Dar se răzgândi imediat. Imaginaţia ei îi juca feste! Şi Luke nu va şti niciodată că i-a zdrobit inima…

— Nu înţeleg ce vrei să zici, replică ea tăios.

— Minţi! Am încercat, unul în braţele celuilalt, o plăcere pe care puţini amanţi o cunosc şi dacă pretinzi că nu-ţi aminteşti pot

să-ţi împrospătez memoria chiar aici şi imediat!

Violenţa lui o sperie. Nu, era de ajuns. Nu va mai suporta agresivitatea şi dispreţul lui.

— O să plec, Luke, declară ea. Cu primul zbor.

— Adevărat? Şi, ca şi atunci, o să-l întâlneşti pe Hardman şi o să-i arăţi ce ai învăţat în braţele mele? Bineînţeles el e demn de tine! Şi în plus îi place lui tăticu' şi mămica... în timp ce eu sunt doar bun să te învăţ cum să te serveşti de superbul tău corp pentru a-ţi satisface viitorul soţ, nu-i aşa?

Îngrozită, Gemma crezu că o să leşine. Cum putea Luke să-i vorbească astfel, când hotărârea ei de a i se dărui fusese cea mai pură şi mai sinceră pe care o luase vreodată? Era posibil să nu fi înţeles încă faptul că îl iubea?

Dintr-odată făcu un pas spre ea. Imediat,

Gemma se dădu înapoi pradă unui curios amestec de spaimă şi fascinaţie. În acea clipă ar fi jurat că Luke o doreşte şi simţi trezindu-se în adâncul fiinţei ei o tulburare familiară.

— Poate mai am câteva mici lucruri să te învăţ pentru a-ţi desăvârşi educaţia, spuse el cu O voce răguşită. Câteva detalii, câteva rafinamente care ţi-au scăpat, în ciuda excepţionalelor tale înclinaţii... Hai, gândeşte-te la Hardman! încă un mic efort!

— Luke, lasă-mă, îl rugă ea. Încearcă să înţelegi!

— Tu eşti cea care nu înţelegi! Şi de altfel n-ai înţeles niciodată... Dar de data asta n-o să scapi aşa uşor! Nu mai eşti o adolescentă ci o femeie în toată firea! Acum câteva ore ai luat tu iniţiativa, a venit rândul meu!

Gemma aruncă în jurul ei o privire speriată, ca un animal prins în cursă. Era prea târziu ca să încerce să-l calmeze pe Luke...

— Inutil să încerci să fugi, Gemma! Eşti în mâna mea! exclamă el luând-o în braţe. Şi nu mai face mutra asta îngrozită! Acum câteva ore păreai să apreciezi felul cum fac dragoste! De ce faci acum pe mironosiţa?

Cum să-i explice că azi-noapte, când i se dăruise, ascultase de un impuls mai puternic şi mai misterios decât dorinţa? I se părea imposibil, mai ales în aceste condiţii, să-i mărturisească dragostea ei.

Nici gând să-l lase acum să batjocorească un sentiment atât de curat! Dar cum să i se opună? Se simţea fără putere în faţa lui… După atâtea încercări, capacitatea ei de rezistenţă se sfârşise.

Atunci, fără a-i lăsa timp să reacţioneze. Luke o ridică în braţe ca şi cum ar fi fost uşoară ca o pană şi o purtă aşa până la pat. Acolo îi scoase halatul şi, după ce se dezbrăcă la rândul lui în mare grabă, se lungi lângă ea.

Când, complet derutată, îşi ridică ochii spre el, se trezi imediat prizoniera unei priviri intense. Apoi buzele lui Luke îi atinseră în treacăt gâtul şi sânii şi Gemma fu cuprinsă de ameţeală.

— E bine, Gemma, nu-i aşa? şopti el. Îţi place? O să-ţi placă şi mai mult ce o să urmeze…

Îi atinse pântecul cu buzele, din ce în ce mai pasionat, până când Gemma nu-şi mai putu reţine un geamăt de plăcere.

— Luke! îl imploră ea pierdută.

— Mângâie-mă şi tu…

Cu o blândeţe plină de fermitate totuşi, îi luă mâna şi o duse spre el. Atunci, puţin câte puţin, Gemma se abandonă forţelor de neînvins care o împingeau spre Luke, Nu avea curajul să lupte împotriva propriei ei dorinţe, iar el ştia asta.

Uitând de orice ruşine, se aplecă spre el şi

cu buzele îi mângâie gâtul, pieptul, pântecul musculos într-un sărut lung care îl făcu să se înfioare, în timp ce explora încântată corpul viril, întâi cu nişte mâini timide, apoi din ce în ce mai îndrăzneţe, găsind instinctiv gesturile dragostei.

— N-o să pretinzi că nu-ţi dai seama ce-mi faci, Gemma!

— Tu… tu mă doreşti.

— Am dorit zeci de femei! replică el cu brutalitate.

Ea se îndepărtă, readusă brusc la trista realitate. De ce îi reamintea el astfel că nu conta în ochii lui mai mult ca celelalte femei, că ceea ce era pentru ea dragoste reprezenta pentru el numai o legătură pasageră?

Descumpănită, Gemma înţelese atunci că se înşelase singură. Când se hotărâse să i se dăruiască lui Luke, îşi promisese să accepte consecinţele acestui act, dar acum se simţea

incapabilă să-şi ţină promisiunea. Niciodată nu s-ar mulţumi cu o legătură efemeră, cu un simplu raport sexual, indiferent cât de plăcut ar fi fost. Refuza să fie pentru Luke o amantă ca oricare alta. În naivitatea şi lipsa ei de experienţă, sperase să poată despărţi sentimentele de plăcere, dar descoperea cu durere că se păcălise singură.

Şi, în mod paradoxal, îl iubea pe Luke aşa de mult, încât prefera să nu-i aparţină.

— Lasă-mă, Luke. Nu mai vreau să fac dragoste cu tine…

— Minţi!

De ce o făcea să sufere atât? gândi ea la capătul puterilor. Pentru că nu era pentru el decât o femeie printre atâtea altele, de ce nu o lăsa în pace? Samantha nu aştepta decât să fie cu el. N-avea decât să se ducă după ea.

— Lasă-mă, repetă ea cu lacrimi în ochi.

— Nu! Nu imediat. Ne-a mai rămas încă o

lecţie. Şi de data asta n-o să te învăţ cum să faci dragoste cu altul ci cu mine! răbufni el.

Fără să-i mai lase timp să reacţioneze în vreun fel, îi strivi buzele cu gura lui; sufocându-se sub sărutările lui, şocată de violenţa reacţiei lui, Gemma încercă întâi să scape din îmbrăţişarea lui, dar o stranie moleşeală o învălui puţin câte puţin.

Într-o sclipire de luciditate, Gemma gândi că era nebună, că asta nu va face decât să-i sporească durerea, dar era prea târziu. Redescoperise deja un univers în care contau doar senzaţiile magice pe care Luke ştia să le trezească în ea.

— Vreau să te învăţ totul, şopti el. Să te fac să uiţi de orice ruşine…

Dar ruşinea o părăsise de mult timp pe Gemma… Cu capul dat pe spate, îşi muşcă buzele ca să-şi înăbuşe un geamăt, apoi se arcui spre el rugătoare. Îl voia în ea, acum. Dar

el rezistă chemării ei, prelungind aşteptarea într-un suprem rafinament. Când ajunse la paroxism şi îi strigă numele, incapabilă să mai controleze forţele care se dezlănţuiseră în ea, el cedă.

Când o pătrunse, ea îşi reţinu respiraţia, copleşită de intensitatea plăcerii. Apoi din instinct, îi înlănţui coapsele cu picioarele. Avea impresia că este purtată într-o lume necunoscută şi minunată, în timp ce trupurile lor, cuprinse de aceeaşi beţie, se mişcau în ritmul dragostei. Apoi vocile lor se amestecară în acelaşi strigăt de voluptate.

Mai târziu, mult mai târziu, Gemma reluă contactul cu lumea exterioară. Cât de mult ar fi dorit să nu părăsească tărâmurile necunoscute ale acestui univers încântător şi să nu mai dea faţă cu cruda realitate! Când Luke făcea dragoste cu ea, fusese gata să creadă că ţine la ea, atât se arătase de pasionat. Dar imediat ce

nu mai erau unul în braţele celuilalt, îşi relua masca distantă şi dispreţuitoare…

Va mai avea ea puterea să înfrunte a doua oară indiferenţa lui, după tot ce se petrecuse între ei? Atitudinea lui Luke după prima lor noapte de dragoste îi lăsase o amintire atât de dureroasă încât se temea de această nouă confruntare.

Simţi lacrimile în ochi şi, cu o mişcare furişă, le şterse rugându-se ca el să nu fi observat.

Dar el îi surprinsese gestul.

— Plângi? spuse el cu o voce sugrumată. Oh! îmi pare rău, Gemma.

O cuprinse şi o strânse în braţe, legănând-o ca pe un copil.

— Nu voiam să-ţi fac rău, şopti el. Dar când sunt cu tine, îmi pierd minţile… Te doresc de atâta timp…

Vocea i se frânse, apoi adăugă dintr-o

suflare

— Te iubesc de atâta timp…

Tânăra se încordă.

— Mă iubeşti? repetă ea cu o voce lipsită de intonaţie.

— Nu ţi-ai dat seama? Crezi că toate femeile dezlănţuie în mine o asemenea pasiune? Nu! O să vezi, sunt sigur că Tom Hardman nu se va purta niciodată astfel cu tine.

Trăsăturile lui se crispară şi Gemma înţelese cu uimire că Luke era gelos.

— Spune că nu ştiai că te iubesc repetă el.

— Cum aş fi putut să-mi dau seama? Eram prea preocupată să-ţi ascund dragostea mea…

Tăcerea care se abătu brusc asupra încăperii era încărcată cu o asemenea emoţie încât Gemma crezu că o să i se facă rău. Închise ochii, tulburată. Când îi redeschise, Luke o privea cu un aer neîncrezător.

— Repetă ce ai spus, îi ceru el cu o voce nesigură.

— Te iubesc, Luke şi te-am iubit întotdeauna. Acel prim sărut din poieniţă m-a marcat pentru totdeauna. Niciun bărbat nu m-a mai interesat după tine, indiferent dacă a fost Tom sau altul. Dar mult mai târziu am înţeles că ceea ce credeam eu că este prietenie era dragoste şi că cel mai bun prieten poate deveni cel mai minunat dintre amanţi.

— Amant? repetă el cu sprâncenele încruntate.

— Da, ştiu că refuzi orice legătură de durată. Îţi promit că, atunci când va sosi momentul…

— O să-mi explici în cuvinte frumoase că doreşti să-ţi recapeţi libertatea, nu-i aşa?

— Nu! Tu o să te plictiseşti de mine! Tu eşti cel care susţii că nu doreşti ceva stabil. Cel puţin astea sunt vorbele care mi-au ajuns la

ureche.

— Sunt exacte. Şi ştii de ce le-am spus întotdeauna asta femeilor din anturajul meu? Pentru că inima mea nu era liberă. Eram îndrăgostit de o fată pe care am întâlnit-o când aveam abia douăzeci de ani.

Lui Gemma i se păru că timpul s-a oprit în loc. Cu răsuflarea tăiată îşi întoarse capul spre Luke şi privirile lor se încrucişară cu o intensitate aproape de nesuportat.

— Mă crezi? o întrebă el.

— Da. Şi eu m-am păstrat pentru tine, Luke. Spune-mi, nu regreţi lipsa mea de experienţă?

— Oh! Scumpa mea! exclamă el luând-o în braţe. Cum poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Dimpotrivă! Am visat atât de mult să fiu eu acela care să te înveţe gesturile dragostei! De altfel eşti o elevă înzestrată şi-ţi vei depăşi în curând profesorul, spre marea mea plăcere…

O strânse în braţe şi Gemma simţi o tulburare delicioasă.

— Îmi vine încă greu să cred că mă iubeşti, că m-ai iubit întotdeauna, Luke. Am impresia că trăiesc un vis. Spune-mi că n-o să mă trezesc din el!

— Numai dacă-mi promiţi că te măriţi cu mine…

— De acord! în felul ăsta îmi voi putea face munca fără să atrag asupra mea privirile curioasă ale lucrătorilor.

— E singurul motiv pentru care accepţi să te măriţi cu mine?

— Mai sunt şi altele…

— Care?

— Ei bine, de exemplu, sunt iremediabil îndrăgostită de tine. Fără speranţă de vindecare. Şi vreau să-mi petrec restul zilelor alături de tine.

Schimbară o sărutare lungă, apoi Luke îşi

slăbi puţin strânsoarea şi Gemma îşi aşează capul pe umărul lui.

Ştii care era scopul meu când te-am atras să vii aici? o întrebă el. Aveam iluzia că făcând dragoste cu tine voi reuşi în sfârşit să mă eliberez. Dar n-a fost aşa, ci dimpotrivă După primul sărut, după primele mângâieri, am înţeles că nu făceam decât să-mi agravez situaţia.

Făcu o pauză şi păru să reflecteze.

— Abia îndrăznesc să-ţi spun că te-am detestat, reluă el. Când am crezut că te-ai servit de mine doar cu scopul de a dobândi o experienţă sexuală… Eram sigur că te gândeai la Hardman când te găseai în braţele mele. Era o suferinţă atroce care m-a scos din minţi Sper că… nu ţi-am făcut rău.

— Nu, dragostea mea, răspunse ea lipindu-se de el.

— Atunci, de ce plângeai?

— Plângeam de bucurie. M-ai făcut să cunosc o plăcere şi o fericire a căror existenţă nici nu o bănuiam măcar, Luke. Şi acum mă mai întreb dacă am trăit cu adevărat aceste clipe minunate…

— Dacă n-aş şti că băiatul trebuie să sosească dintr-un minut în altul cu micul dejun, ţi-aş dovedi pe loc că n-ai visat!

— Atunci trebuie să punem la punct de urgenţă situaţia! îl tachină ea. Căpitanul Ericson are dreptul să oficieze o căsătorie?

— Nu ştiu. Dar guvernatorul fără nicio îndoială…

Susan Parish luă scrisoarea sosită chiar în acea dimineaţă din Caraibe şi o deschise cu ajutorul unei unghii impecabil lăcuite cu roşu. Refuza, din cochetărie, să poarte ochelari. Îi trebuiră deci câteva minute să descifreze misiva.

După ce parcurse cele câteva rânduri

scrise de fiica ei, întâi păli, apoi roşi violent.

— E... e de necrezut! exclamă ea în cele din urmă.

La celălalt capăt ai mesei, Hugh Parish îşi ridică nasul din ziar, încruntându-se. Nu putea să sufere să fie deranjat din lectura matinală a lui Times, jurnalul lui preferat.

— Ce s-a întâmplat? bombăni el.

— N-o să-ţi vină să crezi! De data asta Gemma îşi bate joc de noi! Ne anunţă pur şi simplu că s-a căsătorit cu Luke O'Rourke.

— Luke O'Rourke?

Hugh Parish îşi puse ziarul pe masă şi observă cu un brusc interes chipul roşu şi mâniat al consoartei lui. Spre marea surpriză a acesteia, nu numai că soţul ei nu părea prea tulburat de veste, ba chiar schiţă şi un surâs

Poate n-a făcut chiar o afacere proastă, şopti el, mângâindu-şi bărbia cu un aer gânditor. Am auzit că s-ar putea să fie

înnobilat, în cercuri înalte se vorbeşte mult de bine despre acţiunile sale în favoarea muncitorilor. Şi nu uita că e grozav de bogat…

Dar Hugh… nu face parte din lumea noastră! Scrie-i Gemmei că nu suntem de acord!

Hugh Parish scoase un suspin de neputinţă şi îşi reluă jurnalul.

La ce bun? Ştii bine că a făcut întotdeauna ce a vrut, declară el cufundându-se din nou în lectura cursurilor de la bursă.

Luke şi Gemma nu-şi acordară decât o săptămână din luna de miere departe de şantier, închiriaseră o vilă izolată în Antigua, care dispunea de o plajă de vis înconjurată de cocotieri.

La căderea nopţii petreceau ore întregi pe verandă schimbând gândurile cele mai intime, minunându-se ca şi altă dată de comuniunea lor de idei. Apoi se refugiau în imensul lor pat

cu baldachin. Acolo pierdeau cu totul noţiunea timpului unul în braţele celuilalt şi când primele licăriri ale zorilor îi surprindeau, adormeau în fine, fericiţi şi obosiţi, De acum înainte nu mai existau nici profesor nici elevă, fiecare noapte era o sursă de noi descoperiri, iar Gemmei i se părea că nu-i va ajunge o viaţă ca să epuizeze infinitele şi minunatele mistere ale dragostei.

În ajunul întoarcerii lor la Saint George, se instalară în leagăn pentru a admira pentru ultima oară oceanul.

Luke îi întinse un pahar cu punch.

— Mă mai iubeşti? o tachina el.

— Abia am început, dragostea mea!

SFÂRŞIT